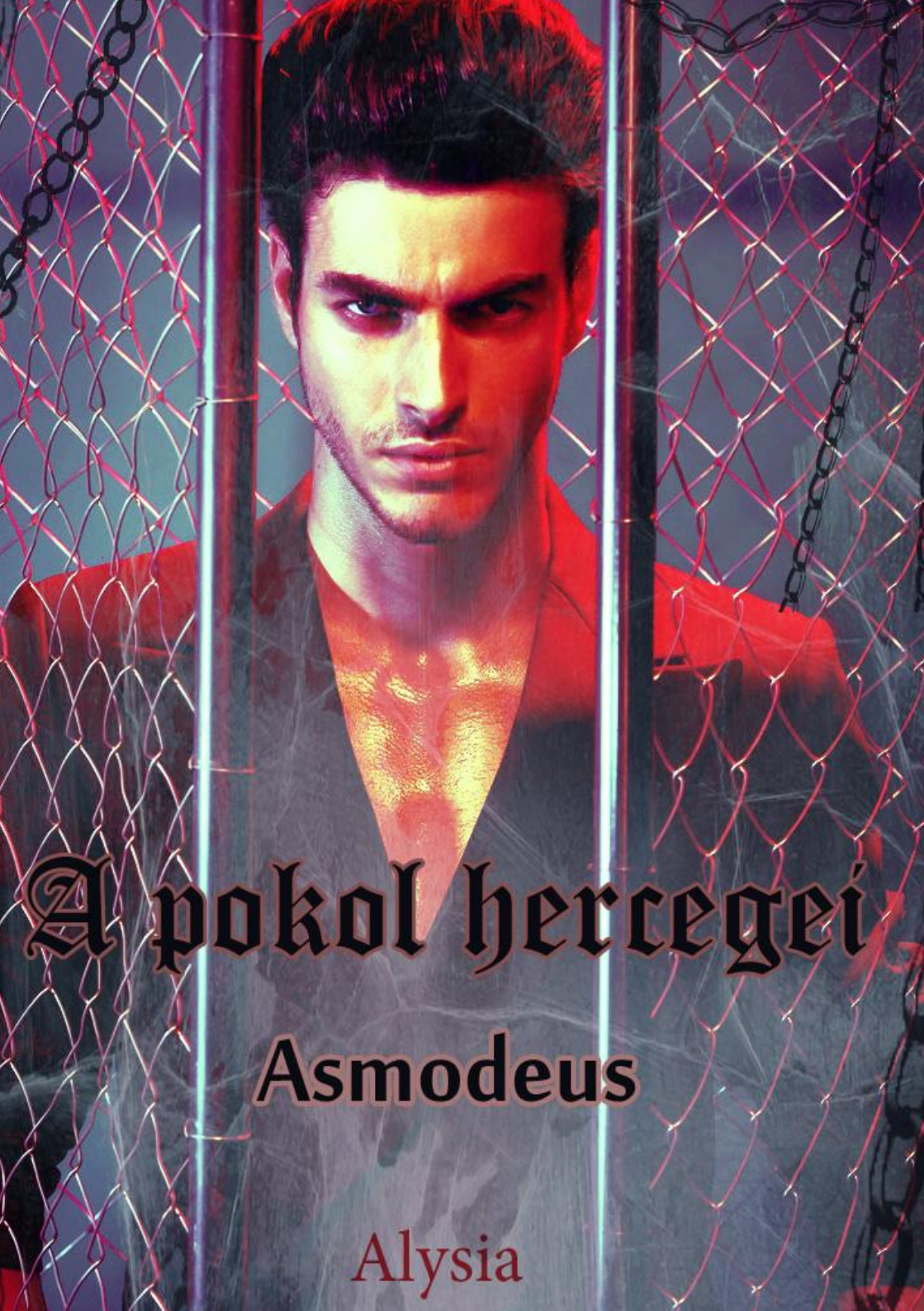

A pokol hercegei

Asmodeus

Alysia

Asmodeus

Prológus

Pokol.

A hely, amit legszívesebben mindenki elkerülne, miután maga mögött hagyja a földi világot. Mindenki retteg tőle, mégsem ismeri senki.

Ó, tucatnyi elképzelés van róla, milyen lehet, de mindenki máshogy képzeleli maga elé. Egyetlen dologban egyeznek meg az elméletek: démonok lakják, és örökös kínzás a jussa annak a lobogó lángok között, aki a Földön gonosz életet él.

De a Pokol ennél jóval összetettebb. Az élén Abaddon ál. Ő a démonok királya, más néven a Pusztító. Rangban alatta helyezkedik el a hét Démonherceg. Ők uralják a Pokol hét síkját. Minden egyes sík máshogy néz ki, mások a színek, ahogy az azt benépesítő démonok is más-más kinézettel és képességgel rendelkeznek. A hercegek igen laza kapcsolatban állnak egymással; Nem avatkoznak egymás dolgába, és nem keresik fel egymást, csak, ha feltétlenül szükséges. Kimagasló képességekkel rendelkeznek.

A Démonurak közvetlenül alattuk helyezkednek el a ranglétrán. Ők erejüket tekintve majdnem a Démonhercegek szintjén vannak, az egyetlen különbség közöttük, hogy a Démonhercegek uralkodnak. Előfordulhat, hogy valamelyik Démonúr fellázad, és megöli a vezetőjét, ilyenkor általában kirobban a káosz, és megindul a harc az irányításért.

A démonok háborúzása általában elkerüli a halandók világát, viszont volt rá néhány példa, hogy idefenn folytatódott a küzdelem, véres háborúkat eredményezve. A Démonhercegeket meg lehet idézni, de egy nagyon erős

mágusra van szükség hozzá. Mindegyikük megidézésének más a titka, általában ezt az információt azonban nem fedik fel senki előtt. Ha valaki mégis elég botor, hogy megpróbálkozzon egy Démonherceg fogságba ejtésével, az ostobának csakis halál lehet a jutalma. Éppen ezért, a mágusok igyekeznek elkerülni a démonokkal való érintkezést.

Hétezer évvel ezelőtt, a Démonhercegeket leváltották. Lucifer, Mammon, Asmodeus, Leviathan, Beelzebub, Sátán és Belphegor vette át a démonsíkok felett az uralmat. Ők azonban már nem a Pokolban töltötték idejük nagy részét, hanem az idő előrehaladásával egyre szívesebben járták a Földet, terjesztve a bűnt az emberek között. A fejlődéssel és a technika előrehaladásával kapzsiságuk és dölyfösségük egyre csak nőtt, míg a halandók világában is a vezetők közé nem jutottak. Megállíthatatlanok, és tökéletesen tisztában vannak a hatalmukkal a gyenge elmék felett.

A hagyományok és régi rituálék lassan feledésbe merültek közöttük, a hét Démonherceg, bár ritkán találkoznak, testvéri kapcsolatot tartanak fenn egymással. Birodalmukat az emberek világának mintájára formálták át, és biztos, erős kézzel uralkodnak évezredek óta a démonok felett.

A démonok között az a szóbeszéd járja, a közeljövőben az erejük akkorára nőhet, hogy még maga a király, Abaddon erejét is felülmúlhatja.

Ezt illetően pedig más démonoknak is volna néhány szava. Vannak, akik a legvégsőig képesek lennének elmenni, hogy megakadályozzák a Démonhercegek erejének kiteljesedését. Bármire hajlandóak lennének...

1. fejezet

Nia Sullivan elégedetten vette ki a sütőből az utolsó adag fahéjas süteményt. Az apjának akart kedveskedni vele, hiszen egész héten keményen dolgozott, hogy az emeleti felújítási munkálatok befejeződhessenek. Úgy gondolta, ez a legkevesebb, amit érte tehet. Megdörgölte kézfejével az arcát, és végigsimított szoros copfba fogott, sötétszőke haján. A süteményeket óvatosan átpakolta egy tálra az asztal közepén, majd elfordult, hogy a maradék edényt is elmosogassa.

Édesapja ezt a pillanatot választotta, hogy belépjen a konyhába. Behunyta a szemét, nagyot szippantott a levegőbe, aztán az asztalhoz ment, és csillogó szemekkel a süteményekre nézett. Nia végigmérte ősülő haját, gondoktól ráncba szaladt, megfáradt arcát és kissé görbe orrát. Szerette az apját, és tudta, hogy a férfi mindent az ő kedvéért tesz csupán. Az ő érdekében.

- Fantasztikus illata van, kicsim – dicsérte meg a férfi, aztán a mosogatóhoz ment, megmosta a kezét és bekapott egy kerek kekszet. – Az íze is pompás.

- Apa, az még forró! – nevetett fel Nia, mikor látta, hogy apja elvörösödik, és a száját kezdi legyezgetni. – Most vettem csak ki a sütőből.

- Észrevettem – kacsintott rá az apja.

- Hamarosan elkészül a vacsora is, apa. Szerintem zuhanyozz le, én pedig addig megteríték.

- Jól van, jól van – dörzsölte meg az arcát fáradtan a férfi. Niához lépett, megölelte, aztán csókot nyomott a halántékára. – Szeretlek, kicsim!

- Tudom, apa! De most menj.

- Már itt sem vagyok. – Mielőtt azonban a fürdőbe indult volna, lopott még egy kekszet, és futólag kipillantott az ablakon.

Nia érezte, hogy egész testében megfeszül. Láttá, hogy hunyorogva néz valamit a sötétben, és ökölbe szorítja a kezét. A gondterhelt kifejezés megint ott volt az arcán, és Nia gyűlölte látni, hogy ideges.

- Apa? – kérdezte óvatosan. Oda akart menni, megnézni, hogy mit látott a férfi, de ő megállította, és halványan rámosolygott.

- Sajnálom, azt hiszem, elbambultam – próbált könnyed hangot megütni az apja, de Nia nem vette be a hazugságot. Apja szeme szomorú és dühös inkább volt, mint közömbös. – Majdnem megfeledeztem arról a csőről odakinn, ami szivárogoz.

- Ugye nem most akarod megcsinálni? – kerekedett el Nia szeme, és ösztönei azt súgták, apja épp most füllentett neki. – De hiszen korom sötét van kinn! Semmit nem fogsz látni a kert hátsó részében.

- Majd kiviszem a lámpást. Ne aggódj. Néhány perc az egész, és vissza is jövök – csókoltá arcon a lányát, majd kiviharzott a konyhából. Pillanatok múlva már csukódott is mögötte a bejárati ajtó.

Nia ellenállt a kísértésnek, és nem ment az ablakhoz, hogy ellenőrizze, mit is látott az apja odakinn. Valami egyértelműen nyugtalanította. Ahogy őt is. Megdörzsölte a karját, mert hirtelen végigkúszott a hideg a testén.

Megremegett, és próbálta lerázni magáról a bizsergő érzést. A fejében halk zümmögés visszhangzott, először csak alig hallotta, aztán egyre erősebben, mintha közeledne felé. De nem erősödött fel annyira, hogy zúgjon tőle a feje. Megmaradt egy kellemes meleget árasztó hangnak. És ez nyugtalanította a leginkább.

Tisztában volt vele, mit jelent ez.

Mindig ezt érezte, ha Ő a közelében volt.

Félt. Aggódott, hogy az apjának talán baja esett. Nyugtalanul fel-alá járkált, aztán megpróbált a vacsorára és a terítékre összpontosítani. Az apja azt mondta, néhány perc, és visszatér. Semmi oka az aggodalomra, akkor szólt volna, hogy hívja fel Dariust.

Megtorpant, és a tál süteményre meredt. Darius. Összeszorította az ajkát, ahogy lelki szemei előtt megjelent az ifjú nekromanta arca. Ő most máshol volt, egy nyomnak nézett utána. Igen! Megbízható forrásból tudja, hogy a démon most valahol máshol fog megjelenni. Nem lehet itt, a kertjükben. Kizárt. Csak azért érzi magát ilyen furcsán, mert az apja olyan különösen nézett, és túlreagálja a dolgot.

Visszatért a mosogatáshoz. Negyed órával később azon kapta magát, hogy az ablak előtt áll, a kezében a telefonnal. Arra sem emlékezett, mikor ment ki a nappaliba a készülékért, sem arra, hogy mikor állt az ablak elé. Kifejezéstelenül nézte a tükörképét az üvegben, és azon töprengett, mit tegyen.

Tovább tagadhatja a tagadhatatlant, hátha egyszer el is hiszi majd... Vagy kimehet, és segíthet az apjának. Ha az a démon tényleg itt van, akkor meg is ölheti az apját, hogy eljusson hozzá. Darius nélkül pedig semmit nem tehet. A nekromanta védővarázslatai csak akkor élnek, ha ő is a közelben tartózkodik. A démon valószínűleg egyetlen kézmozdulattal kiiktatja őket.

A kagylóra nézett, majd a tükörképére.

Sápadt bőr, kifejezéstelen, üveges, világoskék szemek. Sötétszőke haja igazából meghatározhatatlan árnyalatú volt, csupán szeretett ráfogni egy elnevezést, hogy úgy érezze, különleges. Egyenes, vékony szálú haja van, általában kibontva szokta hordani, de most a sütés miatt magas copfba kötötte a feje tetején. Fehér köténye inkább volt már sárga a sok mosástól, liszt- és tésztamaradványok árulkodtak az esti elfoglaltságáról. Egyszóval, semmi különleges nem volt benne.

Az a démon valamiért mégis vadászott rá. Csak az okot nem tudta megsoha.

Döntött. Letette a kagylót, összeszorította a száját, és hagyta, hogy a haragja eluralkodjon rajta, majd nagy léptekkel a bejárati ajtó felé indult. Nem fogja hagyni, hogy az a démon rettegésben tartsa egész életében! Ahogy kinyitotta az ajtót érezte, hogy a benne zümmögő különös, bizsergő érzés egyre erősödik, minden egyes lépésével. De próbált nem törődni vele. Csak egy valamit akart: véget vetni az örületnek, amit az életének nevezett. Már félúton járt az udvaron, mikor pillantása találkozott az ellenségével.

És földbe gyökerezett a lába.

Asmodeus kilépett az árnyékból, az ablakon kiáramló, halovány fénykörbe, hogy a célpontja jól láthassa. Láta, hogy egy alak mozdul az üveg mögött, és már hallotta is a nappalit átszelő, döngő lépteit.

Elmosolyodott, és nagy nehezen elszakította a tekintetét az ablakról.

Odabenn volt. Ez egészen biztos. Az ablak mögött. Az illata ugyan halvány volt, de így is tisztán ki tudta venni. Bármilyen közűl megismerte volna. Beleégett az elméjébe. Teste várakozással telt meg, enyhe remegés futott végig a gerincén, és nagyot szippantott az éjszakai levegőből.

Nia is tisztában volt a jelenlétével. A köztük lévő kapocs gondoskodott erről. Ugyanúgy, ahogy Asmodeus minden egyes érzéke ki volt rá éleződve, a lány is pontosan tudta, mikor érkezett meg a kertbe. De még küzd önmaga ellen. Ahogy Asmodeus is tette. Eddig. De be kellett látnia, ezt a csatát el kell veszítenie, és nagy örömmel enged az ösztöneinek. A lányt akarta. Érezni a testét maga alatt, leheletét az arcán, látni szenvedélytől elsötétülő, ragyogó kék szemét, miközben a csúcsra juttatja.

A lány az övé, mordult fel benne egy mély hang. És ezt ma este tudatosítani is fogja benne. Nem hagy neki több kiutat. Így is túl sokáig halogatta.

Figyelte, ahogy David végigtrappol a kerten, minden egyes lépésével erősítve a benne dúló indulatokat. Asmodeus gúnyos félmosolyra húzta a száját, és figyelte, ahogy a férfi felé vágat a sötétben.

Milyen kár, hogy Nia nem tartott vele, gondolta magában, és gyors pillantást vetett az ablak felé. De nem baj, így is hamarosan vele lesz. Nia a mai estétől kezdve az övé! Ahogy már régen meg kellett volna történnie. Túl sokáig hagyta elhúzódni ezt a dolgot, ha a démonjai tudomást szereznének róla, puhánynak és alkalmatlannak tekintenék, és annyira hiányzott neki most egy lázadás, mint púp a hátára.

David Sullivan megállt tőle néhány lépésre, enyhén terpeszbe tette a lábát, és összefonta a karját a mellkasán. Harcos volt, és keményen küzdött a lányáért. Bár ő maga tisztában volt vele, hogy nem Asmodeus az ellenség. Keserű érzés öntötte el haraggal egyetemben, teste megremegett, és egy másodpercre le kellett hunynia a szemét, hogy megfékezze démoni ösztöneit.

- Miért jöttél ide?

- Én is örülök, hogy látlak, David – mondta gúnyosan, aztán arca komoly lett, és újra feltörtek benne a rég elfojtott indulatok. – Tudod jól, hogy miért jöttem. Azt akarom, ami az enyém, David! Nem várok tovább!

- Őt nem kapod meg, Asmodeus! A lányom nem lesz a tiéd az én hibám miatt.

- Valóban? És hogyan akarod megvédeni? – lépett oda hozzá Asmodeus, és körözni kezdett körülötte. Elégedetten vette tudomásul, hogy David remeg, ahogy küzd a félelmével. Ereje tapintható volt a levegőben, körbefonta a halandót, és ránehezedett. Visszafogta magát. – Gyenge vagy, David. Szánalmas. Egy egyszerű ember.

- Van testőre, aki majd gondoskodik róla, hogy ne juss a közelébe.

- Á, igen, a nekromanta. Mondd csak, David, hol van most az úgynevezett testőröd? Mert én nem látom sehol. – Lebiggyesztette az ajkát, és a férfira meredt, enyhe sértődöttség csendült ki a hangjából, mikor felhorkantott. – Kérlek, az ereje semmi hozzám képest. Komolyan azt gondoltad, hogy az a szálnalmas fiú távol tud tartani tőle? Ó, nem, David! Ha nem lennék, a lányod rég hallott lenne. És ezzel te magad is tisztában vagy.

- Csak a büszkeséged véded, Asmodeus – sziszegte a férfi, mikor Asmodeus folytatta a körözést. Mint egy halálos ragadozó, mikor becserkész a prédáját. David homlokáról leszaladt az arcán egy izzadságcsepp. – Az a nekromanta éveken keresztül védte a lányomat, sikeresen. Nem tartok igényt a szolgálataidra.

- Valóban? – jelent meg újra a gúnyos mosoly Asmodeus ajkán. David füléhez hajolt, és oda súgta. – A nekromanta nélkülem már halott lenne. – Elhátrált, és a sötétségbe révedt, mert érezte, hogy felizzik a szeme.

Nem akarta megölni Nia apját. Most nem, és főleg nem így. Ökölbe szorította a kezét, és újra visszanyomta a démont. De már nem tudta sokáig féken tartani, és gyűlölte ezt a gyengeségét. Soha, soha nem kellett azon aggódnia, hogy az ereje kicsúszik a kezei közül. Hogy elveszti az önuralmat saját maga felett. Ő volt Asmodeus. Démonherceg. A bujaság képviselője. Nem holmi közdémon, aki bármelyik pillanatban megölhetné saját magát. Most mégis ilyen helyzetbe került.

- A lányt akarom! Most! – mordult rá fenyegetően Davidre.

A férfi összerendezte, de állta a sarat. Asmodeus lenyűgözte a kitartása, de a következő pillanatban egészen más vontá magára a figyelmét. Az ajtóra szegezte a pillantását, teste várakozón megfeszült. A bizsergés erősödött. Az ösztönei azt súgták, rohanjon fel a lépcsőn, és azonnal vegye birtokba a lányt.

Akarta. Minden egyes porcikája sikoltott érte. Nem tudja magát sokáig féken tartani.

Kivágódott az ajtó, és Nia rohant le a teraszról, át az udvaron. Egyenesen feljük. Tudattalanul is tett egy lépést előre. Minden érzéke kiélesedett, a lányra fókuszált. Az illatára. A szeme alatt lévő lisztes foltra. Hátrakötött, szőke hajára. Ragyogó, tüzes kék pillantására. Teste remegett a vágytól, hogy a karjába kapja és megcsókolja buja, bűnökre csábító, telt ajkát, mely most enyhén elnyílt a rémülettől.

Azt akarta, azt gondolta, hogy majd Nia odarohan hozzájuk. A lány azonban legnagyobb csalódására, félúton megtorpant. Pillantásuk találkozott, és Asmodeus azonnal megérezte az ismerős húzást. Jóval erősebben, mint eddig valaha. Felszisszent, összeszorította az állkapcsát, és megvetette a lábát. Nia hátrált egy lépést. Asmodeus érezte a félelmét. De volt ott más is. A felszín alatt kavargott a vágy, a sóvárgás, amit igyekezett elnyomni. Arca enyhén kipirult, miközben őt figyelte, kezét szórakozottan a nyakában lógó medalionhoz érintette.

Asmodeus engedett az ösztönnek egy lépéssel, majd ismét megvetette a lábát. A tudat, hogy a lány még mindig hordja a medaliont... Csak az ő igazát bizonyította. Nia az övé, és mindig is az volt. Ezzel mindhárman tisztában vannak. És ma megkapja. Nia megnyalta az ajkát, nem lévén tudatában annak, hogy ez mennyire felizgatja Asmodeust. Az örület határán egyensúlyozott. Fenyegető pillantást vetett Davidre, aki rémülten nézett a lányára, és összeszorított fogai közül rászisszent.

- Muszáj, David! Meg akarom kapni, ami jogosan az enyém!

- Nem! Nia, menj vissza a házba!

- Apa... - tiltakozott Nia. Asmodeus megremegett édesen csengő hangjára. Beleharapott az szájába, hogy visszafogja magát. Érezte, hogy a Jel felizzik a testén. David kétségbeesetten a lányára nézett.

- Menj vissza, Nia! Mindjárt megyek én is. Semmi baj. Esküszöm!

Nia azonban nem volt ostoba. Dacosan összeszorította a száját, de végül nem tiltakozott. Gyűlölködő, dühös pillantást vetett Asmodeusra, ezzel tovább szítva benne a szenvedély lángjait, majd sarkon fordult, és duzzogva visszament a házba. Miután az ajtó becsapódott mögötte, Asmodeus Davidre nézett.

- Hívj be, David! Légy udvarias egy régi ismerőssel. És elevenítsük fel az eltemetett emlékeket.

- Nem akarom, hogy a közelében legyél!

- Ugyan már. Nia épp ebben a percben tárcsázza a nekromantát. Ha rosszkodom, ő megvédheti tőlem. De tisztában vagy vele, hogy nem akarom, nem tudnám bántani Niát. Ha akarnám, rég megtehettem volna.

- Hazudsz! Egy démon szavára nem adhatok.

- David, kit akarsz becsapni? Csak pazarolod a drága időmet az ostobaságoddal! – dörrent rá Asmodeus türelmetlenül. Feltámadt a szél. – A fenébe is, átkozott halandó, nem értesz semmit! Nem kerülheti el azt, ami meg van írva neki! – Asmodeus orrlyukai kitágultak, ahogy küzdött az önuralmáért. – A fenébe veled, David! Megpróbáltam távol maradni tőle! Én mindent megtettem, elhiheted! Elvégre nem szorulok rá egy egyszerű halandó nőre, ha élvezeteket akarok keresni. A picsába, hiszen megszegted az alkunkat, mégis tovább védtem őt! – David szeme elkerekedett, de döbbenetének nem adott hangot, csupán hátrált egy lépést. Asmodeus őrjöngött. Önuralma és józan esze a végét járta. – Igen! Miután megszegted az alkunkat, és teltek az évek, én ugyanúgy teljesítettem a kötelességem! Megvédtem őt, már amennyire tudtam. Emlékszel még, hogy miért hozzáam fordultál, David? Emlékszel még, hogy mi leselkedik rá odakinn? Egy kibaszott nekromanta képtelen lenne megvédeni. Fogalmad sincs, milyen erővel játszol!

- Miért? – kérdezte remegő ajakkal David. – Miért akarod őt ennyire?

- Azt hittem, el tudom ezt kerülni. Tényleg igyekeztem – túrt a hajába frusztráltan Asmodeus. – Még a kis mesédet is rád hagytam. Engedtem, hogy meggyűlöltes vele. Egy szót sem szóltam, és távol maradtam abban a reményben, hogy tévedek, és ez az egész rémálom eltűnik. De most már tudom, hogy nem kerülhetem el. Ahogy ő sem.

- De mit?

Asmodeus komoly pillantást vetett rá. - Hívj be, David! Hívj be, és elmagyarázom, miért fogom ma éjjel magammal vinni a lányodat. Hogy miért kell születése óta célpontként élnie. Hogy miért akarják megölni.

David hallgatott, meg se moccant. Bizalmatlanul méregette Asmodeust.

- Nem állíthatsz meg, David. Vagy megkönnyíted a lányodnak, vagy megnehezíted. A döntés a tiéd.

És David döntött. Hátat fordított, és tétován a ház felé indult.

2. fejezet

Nia fel-alá járkált a nappaliban, újra és újra aggódó pillantást vetve a bejárat felé. Egyik fele ki akart rohanni az apjához, és jól beolvasni Asmodeusnak, a másik fele azonban gyáva volt. Nem mert a férfi közelébe menni, mert félt, hogy nem lesz ura önmagának, és az a különös érzés, ami a szívét szorítja, eluralkodik rajta. Nem akart olyat tenni, amivel szégyent hozhat az apjára. Valahogy ellen kell állnia.

- Az ördögbe, Darius...! – Újra tárcsázta a férfi számát, az kicsengett, de megint csak a hangposta vette el, mint az előző hat alkalommal is. – Darius, nem tudom, hol a fenében vagy, de azonnal ide kell jönnöd! Itt van! Apa odakinn van vele!

Megszakította a hívást, aztán egy frusztrált sóhajjal a fotelbe hajította a telefont. Mire jó egy testőr, ha épp a kritikus pillanatban nincs a közelben?

Így füstölgött még néhány percig, közben újra meg újra megérintette a nyakában lógó, könnyecsepp alakú medalliont. Nem volt tudatában a mozdulatnak, csupán beidegződés volt. Folytatta az ideges járkálást, majd végül lépteket hallott kintről, és meglátta az ajtó üvegén át egy ember alakját. A szíve hevesen vert, ezért oda szorította a kezét, nehogy a végén kiugorjon a helyéről. Visszatartotta a lélegzetét.

- Apa! – indult meg a férfi felé, mikor belépett az ajtón. Aztán megtorpant, mert észrevette, hogy mögötte egy másik alak is belép a szobába.

Asmodeus győzedelmes mosolyt villantott rá, szeme szikrázott, láthatóan nagyon elégedett volt a dolgok ilyenén alakulásával. Becsukta, majd alig hallhatóan kulcsra zárta maguk mögött az ajtót. Nia kényszerítette magát, hogy hátat fordítson a férfinak, és vetett egy kétségbeesett pillantást a telefonra.

Darius, kérlek, siess!

- Apa, jól vagy? – kérdezte végül, és átkarolta a férfit. Az nyugtatóan simogatta a hátát.

- Hát persze. Mindig túlságosan aggódsz értem, kicsim.

- Bagoly mondja verébnek... - mormolta Nia, aztán erőt vett magán, és hagyta, hogy az izzó gyűlölet elöntse a testét.

Vagy, legalábbis szeretne volna. Igazából sosem tudta gyűlölni Asmodeust. Valahogy... Mindig olyan helyesnek tűnt, ha a démon mellette volt; és nagyon sokszor volt vele. Éveken át. Emlékek akartak a felszínre törni benne, de kegyetlenül elfojtotta őket. Megfordult, és felkészült rá, hogy szembeszálljon a férfival.

De Asmodeus nem mozdult az ajtótól. Kezét összekulcsolta a háta mögött, hanyagul nekitámaszkodott a keretnek, és félig lehunyt pillái alól izzó tekintetét Niára szegezte. A lány vére száguldani kezdett, szíve izgatott tempóba fogott.

Átkozott gazember, gondolta.

Nia az apja elé helyezkedett. Sokáig egyikük sem szólt semmit. Állta a démon pillantását. Végül David megköszöri a torkát, és erre Asmodeus tekintete vonakodva a férfira siklott. Arcának izmai megrándultak, nyoma sem volt annak az árnyalatnyi gyengédségnek az arcán, mint mikor Niát figyelte. A lány elpirult. Talán csak ő képzelgett. Leszegte a fejét, és érezte, hogy Asmodeus kíváncsian felé fordul, mintha megérezte volna a változást.

- Mondd el, amit akarsz, Asmodeus, aztán távozz! – szólalt meg David.

Asmodeus egy hosszú percig hallgatott. Fejét oldalra billentette, és úgy fürkészte Nia arcát, mintha olvasni akarna a gondolataiban. A lány kezdte nagyon kellemetlenül érezni magát, ezért hátrált egy lépést. Attól félt, ha megint a szemébe néz, valami ostobaságot tesz. Mondjuk, a karjába veti magát, és könyörög, hogy csókolja meg.

Asmodeus elmosolyodott, látva, hogy Nia arca még vörösebb lesz, és igyekszik kerülni a pillantását. Tudta, hogy mi jár a lány fejében. Nia el akart sülyedni szégyenében.

- Asmodeus! – dörrent fel David hangja. Nia összerezzent. Sosem hallotta még az apját kiabálni. Sőt, meggyőződése volt, hogy nem is lehet kihozni a sodrából.

- Rád várok, David – fordult felé a démon, szája elégedetlen fintorra húzódott. – Itt az ideje, hogy beavasd a lányod a születésének történetébe. Nem gondolod? Jobb, ha ezt tőled hallja. Elvégre minden veled kezdődött. – Asmodeus közelebb lépett hozzájuk.

Nia értetlenkedve az apjához fordult, akinek könnyek gyűltek a szemébe. Egy hang sem jött ki a torkán, bár kétségbeesetten igyekezett szavakat formálni. Látszott rajta, hogy nagyon kényelmetlenül érzi magát, és büntudata van. Büntudata...

- Apa... Miről beszél? – Nia félt a választól. A lelke mélyén sejtette, de nem igazán tudta megragadni. Hátat fordított Asmodeusnak, és olyan könnyörgő pillantást vetett az idős férfira, hogy annak majdnem megszakadt a szíve. *Hazudj, apa, kérlek*, könnyörgött némán Nia. Inkább hazudjon neki, semmint az igazat kelljen megemésztienie. Még nem áll készen.

Azonban David továbbra sem találta a hangját. Néma zokogásba kezdett, és megragadta a lánya kezét. Asmodeus türelmetlenül csettintett a nyelvével, tett feléjük még egy lépést, és ezúttal Nia érezte a testéből áradó forróságot. Megint elöntötte a pír az arcát. Bármennyire is az apjára akart koncentrálni, és tudomást sem venni a démonról, képtelen volt nem felé fordulni.

- Sajnálom, Nia... Annyira sajnálom! Minden az én hibám – zokogta az apja. Nia ezúttal nem próbálta megvédeni, sem mentetgetni. Haragját ezúttal mindkét férfinak címezte, de pillantását nem vette le Asmodeusról.

- Hát jó, vénember – sóhajtott a Asmodeus. – Ha te nem mondd el, majd én elmesélem neki.

- Honnan tudjam, hogy nem hazudsz? Hogy nem próbálsz valami olyan mesét az apámra kényszeríteni, amivel manipulálhatsz?

- Ugyan, kérlek, nincs szükségem ilyen lealacsonyító trükkökre – grimaszolt Asmodeus. Láthatóan Niának sikerült megsérteni a büszkeségét. *Helyes! Neki is fájjon! Arrogáns gazember!* – Apád bármikor kijavíthat, ha valamire nem jól emlékeznék. És mindketten tudjuk, hogy nem élek elme trükkökkel – nézett mélyen Nia szemébe.

Ó, nem. Nem élt velük. Mert ő volt a Bujaság, és sértette volna a büszkeségét, ha egy emberi nőt csak így kaphatna meg. Azt akarta, hogy Nia önként adja meg magát neki. Hogy hódoljon be. Többek között ezért is nem kényszerítette már rég arra, hogy vele menjen. Bármennyire is vágyott rá. Egy démonnak mégiscsak hűnek kell maradnia a hírnevéhez. A nők üldözik őt. Nem pedig fordítva. Épp ezért is bosszantja annyira ez a kétségbeesítő helyzet, hiszen lassan már azon a ponton lesz, hogy könyörög Niának. Az pedig végtelenül megalázó lenne számára.

- Hallgatlak, Asmodeus – szakította félbe Nia eltökélt hangja a férfi gondolatait.

Asmodeus elmosolyodott.

- Egyszer régen, huszonnégy évvel ezelőtt, éppen arra készültem, hogy visszavonuljak egy csinos szukkubusszal a hálókamrámba, mikoris egyik hű szolgálóm, Bacaron meg nem merte zavarni nyugalmam azzal a hírrel, hogy egy emberi férfi akar velem mindenáron találkozni. Fogalmam sem volt, hogyan jutott el egészen a kastélyomig, de érdekelni kezdett, hiszen elszántnak kellett lennie, ha képes volt a Pokol bugyrába is elmenni, hogy beszéljen velem. Persze, csakis egy mágus juttathatta el hozzám. Úgy gondoltam, meghallgatom, aztán végzek vele, és folytatom, ahol

abbahagytam. – Vállat vont, és vetett egy gúnyos pillantást Davidre. – Igazam van?

- I-igen – dadogta megszegyenülten és összetörten David.

Nia továbbra is Asmodeust figyelte. A férfi lassan körözni kezdett körülötte, ő pedig minden mozdulatát szemmel tartotta. Asmodeus minden egyes kör alkalmával egyre közelebb került hozzá, ez nem kerülte el a figyelmét, ezért óvatosan hátrált.

- Tehát, visszamentem a Nagycsarnokba, és megparancsoltam, hogy vezessék elém a férfit. Aztán bevezették Davidet. Szánalmas látványt nyújtott – húzta el a száját. – Látszott rajta, hogy retteg, úgy remegett, szinte hallottam a csontjai zörgését. Először arra gondoltam, megszanom, és nem kínzom, hamar véget vetek az életének. De, ha már elég botor volt idejönni, meghallgatom. És akkor előállt egy hihetetlen történettel arról, hogy az egyik démonúr, Bael, meg akarja ölni újszülött kislányát. Hogy bérgyilkosokat küldött a házatokhoz, és addig nem nyugszik, míg nem végez a gyermekével. Könyörgött, térden csúszott előttem, hogy mentselek meg. Tudta, hogy egy démonúr hatalmával csak egy démonherceg vetekedhet, és amilyen szerencsés vagyok, én voltam az első gondolata – villantotta fel gúnyos vigyorát Asmodeus. – Én persze, nevetségesnek találtam, és visszautasítottam a kérését.

- Hát persze – morogta Nia. – Le mertem volna fogadni.

Asmodeus mintha meg sem hallotta volna, szórakozottan folytatta. Pillantása olyan intenzíven szegeződött Niára, a lány érezte, hogy most fognak a lényeghez érni. Teste egyre forróbb lett, ahogy a férfi közeledett hozzá. Átkarolta magát, és addig hátrált, míg bele nem ütközött a falba. Csapdába esett.

- De kíváncsivá tett, hogy az egyik démonúr, miért pályázna egy törékeny emberi csecsemőre. Egy halandóra. Hiszen semmit nem árthat neki. Ezért, bár

visszaütöttem az ajánlatot, és meg akartam ölni a halandót, kíváncsiságomnak engedve, meglátogatlak.

- Micsoda? – sápadt el David. Szemmel láthatóan a történet ezen részét ő sem tudta. – Mikor?

- Mialatt te könyörögtél – nevetett fel Asmodeus elégedetten. – Míg te kétségbeesetten ontottad a szavakat magadból, én az egyik kis trükkömet használva kivetítettem magam a lányod szobájába. Éjszaka volt, és az ablakon beáramló holdfény pont a vékony fátyollal letakart bölcsőt világította meg. Érdeklődve szemléltem, hogyan jelenthet fenyegetést egy ilyen parányi lény egy hatalmas démonúrra. Próbáltam kitalálni, mi lehet benne olyan veszélyes. Aztán meghallottam a hangod, és megláttam, hogy mocorogsz. – Asmodeus szemében valami különös láng lobbant, szeme elsötétült. Nia visszatartotta a lélegzetét, kezével ismét a medalionhoz nyúlt, mintha attól várna védelmet. Asmodeus tekintete mohón követte a mozdulatot. – Ébren voltál. Mintha csak rám vártál volna. Kíváncsi voltam, ezért közelebb mentem, mire te elkezdted felém nyújtózni. Valamiért késztetést éreztem rá, hogy a karomban tartsalak, mire észbe kaptam, már fel is emeltem a kezem. Éppen hogy megragadtad az ujjam, mikor megéreztem a lángokat. Mintha tűz mardosott volna belülről. Fájdalom járt át, és azt hittem, akármi is az, elpusztít. Sírni kezdted, én meg nem tudtam tovább fenntartani a kivetülést, ezért visszatértem apádhoz. Nem tudtam, mi történhetett, és dühös voltam. Aztán valami más is a hatalmába kerített.

- Ekkor... Ekkor mondtad, hogy... - dadogta a holtsápadt David rekedten.

- Igen. Bevallom, Nia, felcsigáztad az érdeklődésem – remegett meg Asmodeus szája sarka. – Volt benned valami, amit nem tudtam hová tenni. Mire újra a testemben voltam a fájdalom megszűnt, és egy egészen más, nyugtalanító érzésnek adta át a helyét. Olyan ösztönök, amiket eddig nem tapasztaltam egy ember iránt sem. Az ördögbe, senki és semmi iránt! Úgy

gondoltam, belemegyek a játékba, és meglátom, mi lesz. Ezért megmondtam apádnak, hogy hajlandó vagyok a védelmeződ lenni. Cserébe pedig egy valamit kértem. – Asmodeus megállt Nia előtt, csupán néhány centi választotta el a testüket. Nia szaggatottan vette a levegőt, és még jobban a falhoz simult. – Téged, Nia. Téged akartalak, miután betöltöd a tizennyolcadik életéved.

- És az apám... - Nia megnyalta az ajkát, úgy érezte, teljesen kiszáradt a szája. Remegett a hangja. – Ő...

- Belement. Abban az állapotban bármire igent mondott volna. Az apád nekem adott a védelmedért cserébe – mosolygott rá Asmodeus, holdkőszínű szemében most egészen másféle lángok lobbantak.

- Apa! – nyögte Nia, kétségbeesetten szeretne volna, ha az elhangzottak mind hazugságok lennének. A szíve mélyén azonban tudta, hogy nem.

- Sajnálom, kicsim – nyöszörögte David. – Csak azt akartam, hogy biztonságban légy. Akkor nem gondoltam, hogy ez... Nem gondoltam végig – roskadt csüggedten a fotelba, és a kezébe temette az arcát. – Csak évekkel később, ahogy cseperedtél. Rájöttem, milyen ostobaságot műveltem, mikor egy démonnak ígéretek, ezért eldöntöttem, hogy megóvlak tőle. Még egy nekromantát is felfogadtam. Azt reméltem... Azt reméltem, hogy majd megvédhetlek mindettől.

- De miért? – fordult el Nia az apjától. – Miért kellettem neked annyira? Miért van ez a Bael a nyomomban?

- Mert te indíthatsz el egy olyan láncreakciót, amire évezredek óta nem volt példa a démonok körében. És, ha ez megtörténik, kicsi Nia, engem senki nem állíthat meg. – Asmodeus mosolya akár kegyetlen is lehetett volna. Egy ragadozó mosolya, mielőtt felfalja a prédáját. Nia térde mégis elgyengült a ki nem mondott ígéretektől. Vágyakozó pillantásától. A kettejük között feszülő, különleges kapocstól.

- Magyarázatot szeretnék, Asmodeus – állt fel az apja. – Azt mondtad, elmondod pontosan, hogy mi a fene folyik itt.

- Mennyit tudsz a démonokról, David? – fordult felé Asmodeus komor arccal. – Mennyit tanultál rólunk az elmúlt évek során?

- Elég sok mindent – habozott a férfi a kezét tördelve. – Miért?

- Akkor hallanod kellett a kötésről.

- Az csak legenda – rázta hevesen a fejét David. – Évezredek óta nem volt rá példa, és a démonok nagy része sem emlékszik soha még csak hasonlóra sem.

Asmodeus felnevetett, és egy pillanatra behunyta a szemét. Mikor ismét kinyitotta, szó szerint lángok lobogtak vörösen izzó tekintetében. Ajkát féloldalas mosolyra húzta, majd hátra döntötte a fejét, és lelassította a légzését. Mintha várna valamire. A következő pillanatban füst szállt fel a felsőtestét borító pólóból. Nia elkerekedett szemmel figyelte, ahogy apró lángok jelennek meg a póló alatt. Felsikoltott, mikor a férfi egész felsőteste valami bizarr mintában lángra lobbant.

Asmodeus nem törődött a lángokkal. Kinyitotta a szemét, és izzó pillantását mereven a tátott szájú Davidre szegezte. A póló utolsó, kormos foszlányai is lehulltak róla, majd a láng elhalt.

Nem, nem halt el, nézett döbbenten a férfi mellkasára Nia. A testében lobog tovább. Megbabonázva figyelte az Asmodeus egész felsőtestét beborító, vörösen izzó, *mozgó* mintát. Első pillantásra tetoválásnak tűnt, de mintha önálló életet élne a férfi bőre alatt. A kacsaringózó minták újra és újra más-más alakot öltöttek, és örvényszerűen kavargtak a bőrén. Asmodeus és David farkasszemet néztek egymással, és Nia úgy érezte, egy egész beszélgetés zajlik le közöttük némán, amit ő nem hallhat. Szemét újra a tetoválásra szegezte. Révedéséből apja hangja térítette vissza a valóságba.

- Az lehetetlen – suttogta David. – Az...

- A Jel. És te is tudod, David, hogy ez mit jelent. Elhiheted, én küzdöttem ellene – húzta el a száját Asmodeus. – Tagadtam, hiszen én sem voltam hasonlónak szemtanúja. Aztán olyan dolgokat tettem, amik nem jellemzőek rám. – A férfi a lányhoz fordult, aki elkerekedett szemekkel figyelte, ajka enyhén szétnyílt, és tudattalanul is megpróbált még egy lépést hátrálni. – Időnként visszatértem a lányodhoz. Mert kíváncsi voltam, és feszegetni akartam a határokat. Állandóan ő járt a fejemben, ezért csendben, a távolból figyeltem. De ez nem mindig volt elég. Nia... Érezte, valahányszor a közelében voltam. Akkor is, ha elrejtettem az alakom. Mindig láttam, ahogy a teste önkéntelenül is reagált rám, és engem keresett a tekintetével. Ezért hát néha megmutatkoztam neki. Azt akartam, hogy megérintsen... Hogy lásson... Hogy beengedjen a fejébe. A lelkébe. – Asmodeus közelebb lépett Niahoz, és gyengéden kisimított egy tincset az arcából, ami kiszabadult a copfból. – A szívébe.

- Nia sosem mondta – rebegte David zavartan.

- Pedig jól emlékszel minden találkozásunkra, ugye Nia? Főleg arra a bizonyos éjszakára a tizenhetedik születésnapodon... - Asmodeus hangja elhalt, pillantása a lány ajkára tévedt. – Tudom, hogy sokszor felidézted magadban.

Fel. Nia elpirult, mert újra érezte Asmodeus csókját az ajkán. Fiatal volt, elbódította a pezsgő, amit a barátaival ittak a születésnapja alkalmából. Aznap éjjel annyira felszabadultnak érezte magát, hogy ragaszkodott hozzá, egyedül sétáljon haza a barátnőjétől. Csupán két háztömbnyire laktak egymástól. Félúton járt, mikor megérezte az ismerős bizsergést, és ráparancsolt Asmodeusra, hogy fedje fel magát.

- Ne játssz velem! – mondta neki akkor kacagva.

És a férfi kilépett elé. Lehordta, amiért egyedül sétál éjszaka az utcán, védelmező nélkül. Dühös volt rá. És ez őt nagyon szórakoztatta.

- Már nem vagyok egyedül – mosolygott negédesen a férfira, és az ajkába harapott. – Hazakisérsz?

És Asmodeus szó nélkül megtette. Mikor elérték a tömbház bejáratát, Nia kinyitotta az ajtót, és visszafordult. Asmodeus tekintete perzselő volt, és Niának ugyanaz járt a fejében, mint neki. A születésnapja volt, egyedül voltak, és Nia kivételesen nem akart gátat szabni saját magának. Szabad akart lenni. Szabad folyást engedni mindannak, amit már régóta érez.

Együtt mozdultak, Asmodeus belökte az ajtón, és a falhoz szorította. Vetett rá egy mohó pillantást, de Nia legnagyobb öröme, nem habozott sokáig. Megcsókolta. Szenvedélyesen. Éhesen. Birtoklón. Nia a nyaka köré fonta a karját, mert azt hitte, a földre zuhanna, ha ő nem tartja meg. Olyan régen várta ezt a pillanatot. Az első csókját. És csak vele akarta megtenni. A titokzatos férfival, aki mindig vele van, és aki olyan érzéseket ébreszt benne, mint egyetlen fiú sem a közelében.

Nia elpirult az emlékre. Tudta, ha akkor nem zavarja meg őket az egyik lakó, talán sokkal tovább merészkedett volna egyetlen csóknál. Talán minden máshogy alakult volna. De aztán az apja végleg összezúzta a világát, mikor elmesélte neki a hihetetlen történetet a démonhercegről, aki meg akarja ölni. Azonnal tudta, kiről beszél az apja, és szégyellte magát. Soha nem említette neki a férfi látogatásait, és szörnyen haragudott mindkettejükre. Gyűlölni akarta Asmodeust, és nem értette, miért nem megy.

Asmodeus közelebb hajolt hozzá, mintha ő is átélte volna az emléket. Meleg lehelete Nia arcát simogatta. Tekintetében vágy és ígéret tükröződött.

David megköszöri a torkát.

- Biztos vagy benne, hogy semmit nem tehetünk... ez ellen?

- Nem lennék itt, ha lenne más út, David – mordult fel Asmodeus, és elhúzódott. Nia úgy érezte, végre újra kap levegőt. – Minden kódexet

áttanulmányoztam, ami csak létezik. Ha a Jel megjelenik, a dolog visszafordíthatatlan.

- Mikor... Mikor jelent meg? Nia csinálta?

- Két évvel az után jelent meg, hogy eljöttél hozzám. És nem Nia csinálta. A kapcsolat önmagától jön létre, és az évekkel a kötés egyre csak erősödik. Megpróbálhatok távol maradni tőle, de abba mindketten beleőrülünk. Ráadásul van egy kis probléma. – Davidre nézett. – A kötés miatt gyengülök. Évről évre egyre kevesebb az erőm, nem tudom irányítani. A legutóbbi két bérgyilkost már alig tudtam megölni. Ha nem teljesedik be a kötés még ma, félek, hogy a lányod hamar a sírban találja magát, mert képtelen leszek megvédeni.

- Hogy érted, hogy gyengülsz?

- Amíg a kapocs nem teljes, és ellenállunk neki, az erőm egyre fogy. Csak akkor nyerhetem vissza, ha a lányod velem jön, és elfogadja a sorsát. Nincs más megoldás, ha életben akarjuk tartani.

- Nem megyek veled sehová! – tiltakozott kétségbeesetten Nia, és az apjához fordult támogatásért. – Apa, ugye nem hagyod neki? Kérlek! Nem akarom ezt az egészet. Sosem akartam!

David egy szót sem szólt, csak csüggedten lehajtotta a fejét. Nia tudta, hogy ezúttal nem fog ellenkezni Asmodeussal. Ökölbe szorította a kezét, düh könnyei lepték el a szemét.

- Minden a te hibád, Asmodeus! – ütött rá a férfi mellkasára. – Minden a te hibád!

- Épp annyira nem tehetek róla, édesem, mint te – mondta türelmesen Asmodeus. – A kötést nem irányíthatom, bármennyire is szeretném. Évek óta próbáltam.

- Akkor gyenge vagy – szegte fel az állát dacosan Nia. – Eleve az voltál.

- Nem mondhatod, hogy te nem érzed ezt, Nia! – próbált észérvekkel hatni rá Asmodeus. Úgy magyarázott, mintha csak egy gyerekhez beszélne, és ez még inkább dühítette Niát. – Tudom, hogy érzed.

- A kötés miatt van. Amúgy sosem vonzódnék hozzád – morogta keserűen a lány. Asmodeusnak vidáman megrándult a szája sarka.

- Vonzódsz hozzám?

- Nem önszántamból, a fenébe is! – csapott rá még egyszer mérgesen Nia.

Megpróbálta megkerülni. Asmodeus azonban megragadta a derekát, magához rántotta, és úgy suttogta a fülébe.

- Az érzéseid nem irányítja, Nia. Csupán felerősíti. Semmit nem kényszerít rád.

- És ezt higgyem el?

- Nem. Azt kérem, fogadd el – húzódott el Asmodeus, hogy a szemébe tudjon nézni. – Mert, ha nem teszed, abba mindketten belehalhatunk. És nem bírnám ki, ha elveszítenélek.

3. fejezet

Nia állta Asmodeus tekintetét. Kívülről nyugalmat erőltetett magára, de belül képes lett volna megölni a férfit, főleg az arcára kiülő, önelégült vigyor miatt. Még hogy érzések! A pokolba vele, meg azzal az átkozott kötéssel! Minden miatta van!

Az apjára is haragudott. A fenébe is, az egész univerzumra haragudott! Az apja is hazudott neki, ahogy Asmodeus is. Az egész élete egy nagy hazugság, és a férfinak még van képe azzal a dumával kivágni magát, hogy a sors akarta így, hogy a *végzete* mellette van. Hát akkor a sors megcseszetheti! Mert ő nem fogja megadni magát Asmodeusnak, a Bujaság démonának, akármennyire is vonzódik hozzá. Szerette volna hinni, ha szemmel ölni lehetne, Asmodeus már rég holtan rogyott volna össze.

Mintha olvasna a gondolataiban, Asmodeus elmosolyodott. Nia szaporán szedte a levegőt, mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt. Hirtelen túl nehéznek érezte a nyakában lógó medalliont. De nem vette le. Sosem vette le. Mióta csak Asmodeus neki adta, még az után sem, hogy apja előállt a meséjével, miszerint Asmodeus akarja a halálát. Épp elég volt neki megemészteni a démonokról szóló rémtörténeteket, most még ez is.

Kopogtak a bejárati ajtón. Nia azonnal oda kapta a fejét, és az üvegen át egy magas alakot pillantott meg.

- Nia, én vagyok. Darius – szólalt meg a férfi odakinn. Asmodeus megmerevedett, és izzó pillantását az ajtóra szegezte.

Nia oldalba bökte a könyökével, magára vonva a figyelmét. Az izzás kialudt, azonban most a holdköszínű szemek egészen más fénnel ragyogtak

fel. Darius a barátja, és nem akarta, hogy Asmodeus netán végezzen vele. Mert volt egy olyan halvány sejtése, hogy megtenné.

- Kimegyek, és elmagyarázom neki – sziszegte a férfinak. – Te pedig itt maradsz, és megpróbálsz rendesen viselkedni, megértetted? – minden egyes szónak úgy adott nyomatékot, hogy bőkött egyet a férfi mellkasára.

Asmodeus láthatóan jól szórakozott, ajka felfelé görbült. – Apa, megtennéd, hogy ügyelsz rá? Nem akarom, hogy valami ostoba tesztoszteron-háború robbanjon ki, mielőtt megmagyarázhatnám, mi folyik itt.

- Nem engedlek ki hozzá egyedül – makacskodott Asmodeus, és megragadta Nia csuklóját.

- A fenébe is, csak Darius az! Nem mintha el akarna rabolni, vagy ilyesmi, mint egyesek – morogta maga elé Nia, és kiszabadította a csuklóját. – Szeretném, ha tudatosodna abban a csökött kis agyadban, hogy nem vagyok a tulajdonod, démon! És, ha azt akarod, hogy elfogadjalak, nem az a legjobb módja, ha emberszámba se veszel. Felnőtt nő vagyok, akár hiszed, akár nem, és képes vagyok önállóan döntéseket hozni.

Azzal Nia sarkon fordult, már indult is volna az ajtó felé. De Asmodeus elkapta a derekát, és magához szorította. Nia érezte, hogy odalenn a férfi kőkemény, és ettől lángba borult az arca.

- Kicsi Nia, a gond csak az, hogy igenis az enyém vagy. És nem tűröm, hogy más férfiak akár csak rád nézzenek. Az a nyavalyás kis nekromanta pedig nem épp testvéri szeretettel tekint rád – mormogta a lány fülébe, és finoman megharapta a fülcimpáját. Keze észrevétlenül feljebb siklott a lány derekán, míg hüvelykujjával meg nem érintette mellének alsó felét. Nia szaggatottan felsóhajtott. – Öt perc, kicsi Nia. Ennyit adok neki, de ha addig nem jössz vissza, magam megyek érted.

Nia egy szót sem szólt egészen addig, míg Asmodeus kellenül el nem engedte. A pokolba, még levegőt is alig kapott! Mikor valamennyire sikerült

összeszednie magát az ajtóhoz ment, elfordította a zárat, és remegve résnyire nyitotta. Kisurrant, mielőtt még Darius vethetett volna odabentre egy pillantást, majd magukra csukta az ajtót.

Most, hogy ott állt a testőre, a legjobb barátja előtt, nem is igazán tudta, mit mondhatna. Még ő sem értette ezt az egészet, akkor hogyan tudná megmagyarázni? El nem hullajtott könnyek égették a szemét, de nem annyira a fájdalom, mint a düh miatt. Darius érezte, hogy valami nem stimmel, és ösztönösen a karjába zárta. Nia nem érdekelte, hogy mit gondol az a tuskó az ajtó túloldalán, szüksége volt a barátjára. Úgy szorította, mintha az élete múlna rajta, Darius alig tudott kibontakozni az öleléséből. Sötétbarna szemét a lányra szegezte.

- Mondd el, Nia, mi történt? Bántott valamelyikötöket? Az ördögbe is, meg voltam győződve róla, hogy az ostoba talpnyalója után fog eredni, miután az köpött. Biztosra vettem, hogy megöli... Sajnálom, itt kellett volna lennem. Csapnivaló testőr vagyok – morogta.

Nia félszegen rámosolygott. – Nem bántott, ne aggódj, Darius. Nem tudhattad.

- De nekem az a dolgom...

- Hogy vigyázz ránk – fejezte be helyette a mondatot Nia. – És azt kívánom, bár ilyen egyszerű lenne a helyzet – sóhajtott fel. A könnyek megint a torkát égették.

- Mi történt? – feszült meg Darius, és jobb kezével ösztönösen a fegyveréhez nyúlt. Tekintete az ajtóra rebbent. – Odabenn van igaz? Megfenyegetett benneteket?

- Nem, Darius – nyögött fel kétségbeesetten Nia. – A helyzet az, hogy... Nem is tudom, hol kezdhetném. – Zavartan ráncolta a homlokát, és idegesen babrálni kezdett az egyik cserepes növényvel, ami a korlátra volt felakasztva.

Meg kellene öntözni őket, a földjük teljesen kiszáradt. Gondolatai elkalandoztak.

Darius mellé lépett, magához húzta, és nyomott egy csókot a lány homlokára. Nem úgy, mint egy szerető, sokkal inkább, mint egy báty. Körszakálla hosszabbra nőtt, mint amennyire általában engedte, és Nia mindig azzal ugratta, mióta megnővesztette, hogy csiklandozza, valahányszor hozzáér. Mos is felkuncogott, és felnézett egyetlen barátjára. Készen állt rá, hogy elsüssön valami viccet, de a szavak a torkára forrtak. Nem most volt itt a móka ideje. Idegesen nyelt egyet, elfordította a tekintetét, a szavakat kereste.

- El fog vinni – nyögte ki végül halkán.

- Nem, mert nem fogom hagyni – szorította meg a kezét Darius. – Hallod? Nem engedem neki, hogy bántson.

- Meg fog történni, Darius. Nem kerülhetem el. Mert... Mert ott az a... jel.

- Milyen jel? – ráncolta a homlokát Darius.

Mivel Nia még mindig nem tudott ránézni, az álla alá nyúlt, és finoman kényszerítette rá, hogy a szemébe nézzon. Nia azon volt, hogy válaszoljon, mikor az ajtó kiszakadt a helyéről, és egy meglehetősen dühös démon állt a törmelékek között. Gúnyos vigyorát Dariusra villantotta, és egy másodperc alatt felmérte őt tetőtől talpig. Fitymálóan felciccent, majd Niához sétált, egyszerűen levette róla Darius kezét, mintha egy bogarat söpört volna le, és dudorászva magához húzta a tiltakozó lányt.

Darius azonban nem ezt figyelte, tekintetét meredten az Asmodeus mellkasát beborító, mozgó vörös mintára szegezte. Alig hitte el, amit látott. Olvasott már könyvekben legendákról, miszerint a démonok is képesek kötést kialakítani a nekik rendelt párral, de olyan kevés adat volt róla, sosem hitte volna, hogy valaha szemtanúja is lesz egy ilyen folyamatnak. Felnézett a démon hideg szemébe, és néma kérdést intézett hozzá.

Asmodeus felsóhajtott, mintha bosszantaná, hogy mindenkinek magyarázkodnia kell és a szájába rágni a dolgokat, majd újra belekezdett a történetbe a Jelről, a kötésről, és többször is kihangsúlyozta, hogy Nia az övé, valamint magával viszi az éjszaka. Nia minden egyes szóval egyre sápadtabb lett, ajkát olyan vékony vonallá préselte össze, hogy szinte alig látszott. Asmodeus pedig minden egyes szóval egyre jobban magához húzta.

- Most már értem. – Darius csak ennyit mondott, mikor a férfi a végére ért.
– Szóval ez a Bael az, aki bérgyilkosokat küld Nia után.

- Igen – bólintott komoran Asmodeus.

- De miért?

- Mert Nia az élő példa rá, hogy a kötés létezik. És, ha létezik, nem én leszek az egyetlen, aki átesik rajta. Csupán az első – vont vállat, mintha ez teljesen mindennapos dolog lenne. – Ha a kötés beteljesedik, az erőnk megduplázódik, vagy még nagyobbra nő. Minél erősebb, annál nagyobb lesz a mi hatalmunk is. És akkor legyőzhetetlenek leszünk. Ha a testvéreim is átesnek ezen, ha a folyamat tényleg beindul, még Abaddon sem parancsolhat nekünk. Együtt a világot is uralhatnánk. Sokaknak fáj a foga erre a jogra.

- De azzal semmit nem nyer, ha Nia halott – ráncolta a homlokát Darius. – Ha ő nincs, lesz más.

- Nem – vágott közbe hevesen, morogva Asmodeus. – Ő az egyetlen. Számomra szóba sem jöhet más.

- De ha már nem te leszel a démonherceg, ha valaki más veszi át a helyed, akkor vele is megtörténhet, a folyamat nem áll le, ahogy te is mondtad. Már megkezdődött.

- Magyarázd ezt Baelnek – fintorgott Asmodeus. - Már többször meggyűlt vele a bajunk. Lázongásokat szít. Manipulál... A trónt akarja, ehhez kétség sem fér. De nem állna meg egynél. Egytől egyig mindegyikünket el akarja majd pusztítani.

- Akkor őt kell megállítanunk.

- Hajrá, öcskös – gúnyolódott Asmodeus. – Mutasd meg, milyen hatalmas nekromanta vagy. De addig is, én biztonságba helyezem Niát. Míg a kötés nem teljes, nem tudom egymagam megvédeni.

- Elnézést – szólalt meg ekkor erőteljesen Nia, kibontakozott Asmodeus karjából, és bement a konyhába. A férfiak csak szótlanul néztek utána.

Mikor elérte a mosogatót, leemelt egy poharat a polcról, és vizet töltött magának. De a folyadékot is alig bírta legyűrni a torkán. Belenézett a sötét ablaküvegbe, ahonnan eltorzult, sápadt, riadt képmezei tekintett rá vissza. Pontosan ilyennek érezte magát legbelül is. Félt attól, mi vár rá. Félt a benne tomboló, ellentétes érzelmektől. Félt Asmodeustól...

A férfi halkán a háta mögé lépett, tekintetük találkozott az üvegben. Asmodeus pontosan érezte a lány félelmét, mintha a sajátja lenne. Tudta, milyen küzdelem folyik most benne az érzelmek és az értelem között. Nem akarta őt kényszeríteni. Soha nem akarta, ahogy fájdalmat sem okozott volna neki szándékosan. De az idő sürgette, és be kellett látnia, hogy nem tudja megvédeni őt mindaddig, míg a kötetést be nem teljesítik. Nia minél előbb beletörődik abba, ami közöttük van, annál gyorsabban ér véget ez a rémálom, amiben most élnie kell. Ő készen állt rá, hogy támaszt és vigaszt nyújtson neki, hogy szerelmet adjon. A pokolba, hiszen bármit odaadott volna neki, akár a halhatatlanságát és erejét is, csak biztonságban tudja. Csak megőrizhesse a mosolyát.

Az ablakon legördült egy esőcsepp, mintha csak a lány ki nem csordult könnye lenne. Asmodeus maga felé fordította Niát, aki cseppet sem tiltakozott, mikor a karjába vonta. Nem ölelte vissza, de nem is ellenkezett, és ez már az első lépés volt a megadás felé. Asmodeus érezte, hogy szíve hevesebben ver. Nia végre az övé lesz, és meg fogja ölni Baelt, amiért valaha

a lány életére tört. Meg fogja még bánni a napot, mikor kivívta Asmodeus haragját. Arra gondja lesz.

- Nia... Tudom, hogy ez nehéz lesz neked. Tudom, hogy most minden porcikád tiltakozik ellene, de meg kell értened – nézett rá esdeklőn. Feltárta előtte a sebezhetőségét, és csak abban reménykedhetett, hogy ezzel jobb belátásra bírhatja őt. No, meg hogy nem megy híre. A nagy Asmodeus, ahogy egy halandó lánynak könyörög. Micsoda szaftos pletyka lenne. Évszázadokig nem dughatná ki az orrát a kastélyából, nevetség tárgya lenne. Felhúzta az orrát egy pillanatra, majd újra kiült a gyengéd szeretet a tekintetére. – Nincs más választásom, bármennyire is szeretném, ha volna. Nem kényszerítenélek, ha nem lenne muszáj, és ezt te is tudod.

- Nem tudom készen állok-e erre. – A lány vészesen sápadtnak tűnt, hangja olyan erőtlen volt, hogy Asmodeus ösztönösen szorított az ölelésén, ha esetleg elájulna. – Nem fog menni, Asmodeus. Sajnálom. Összetévesztesz valakivel.

- Nem, Nia! – Megfogta a lány kezét, és tenyerét a szíve fölé fektette. A lánynak is érezni kellett szíve vad, egyenetlen dübörgését, az izgatottságot, ami átjárta. Tudnia kell, hogy mindez a valóság. Hogy Asmodeus csak az övé. Most már csak arra vár, hogy a lány viszonozza mindazt, amit ő már nekiadott. – Érzed ezt, Nia? Te teszed ezt velem – nyögött fel. – Miattad vagyok az örület szélén. Akarlak, annyira, hogy azt kimondani is nehéz. Nincs olyan szó, se emberi, se démoni nyelven, mely tökéletesen leírhatná, amit te váltasz ki belőlem, kedvesem. A rabszolgád vagyok, mióta csak akkor éjjel megláttalak a bölcsődben. Soha nem ártanék neked.

- Tudom – nyöszörögte erőtlenül Nia. Érezhető volt, hogy a teste fokozatosan ellazul, ahogy elméje felhagyott a küzdelemmel. – És épp ez rémiszt meg, Asmodeus. Nem állok készen rá.

- Dehogynem. Tökéletesen készen állsz rám, szerelmem – suttogta Asmodeus, és lehajtotta a fejét. Nia nem húzódott el, mikor ajkát az övére simította. Puhán, könnyedén, éppen hogy csak megérintette. Leheletnyi mozdulat volt, de egy olyan gesztus, mellyel Asmodeus a hűségét, szerelmét és a lányba vetett bizalmát akarta bebizonyítani. – A te feltételeid szerint fog megtörténni, Nia – mondta rekedtes, érdes hangon. Nia szemébe könnyek gyűltek, mikor felnézett a holdkőszínű szemekbe. – Akkor, ott és úgy, ahogyan te kívánod. Bármit szeretnél, az úgy lesz.

Nia nagyot nyelt. Asmodeus megajándékozta a választás jogával, maga fölé rendelte Niát—ami nem lehetett túl könnyű nagyra nőtt egójának—mindent megtett, hogy Nia érezze, nem fog uralkodni az élete felett. Csupán a bizalmát és a szerelmét kéri. Nia félt, hogy az utóbbit lesz talán a legnehezebb és egyben legkönnyebb megadni neki. Túl könnyű lett volna ezt az egész kialakult helyzetet elfogadni.

- Mennyi időnk van? – kérdezte, és összeszorította a száját.

- Nem túl sok, attól tartok – felelte bizonytalanul Asmodeus. Nia bólintott, elhúzta a kezét a mellkasáról, elfordult tőle, és tett pár lépést, hogy távolságot teremtsen közöttük. Hogy tisztán gondolkozhasson, bár nem igazán volt rá szükség. A döntése már megszületett.

Darius és az édesapja dermedten, szótlanul álltak a nappaliban, és őket figyelték. Nia úgy érezte, hatalmas teher nyomja a vállát. Nem csupán három szempárt érzett magára szegeződni, mintha az egész világ szeme rajta volna, és az ő szavain csüngenének. A feszültség egyáltalán nem tett jót az idegeinek. Mindenki visszatartotta a lélegzetét.

Ekkor Asmodeus mögé lépett, mintha megérezte volna a tépelődését, hogy az összeomlás szélén áll, átkarolta, és arcát az övéhez simította.

- Nem leszel egyedül, Nia. Nem kell ezt a terhet egyedül cipelned. Segítek neked, bármire is kérj.

Nia szíve nagyot ugrott a mellkasában. Mély levegőt vett, és elszánta magát, hogy hangot adjon a véleményének. Akármit is mond, az élete végérvényesen megváltozott.

- Rendben van, Asmodeus. De nem megyek veled ma éjszaka. – Érezte, hogy a férfi megdermed a háta mögött és tiltakozni akar, ezért gyorsan folytatta. – De, ha meg tudod szervezni, hogy egy polgári szertartáson összedjanak bennünket két éjszaka múlva, szó nélkül veled tartok. Csak azt kérem tőled, hogy elbúcsúzhassam mindenkitől. Nem akarok csak úgy eltűnni az életükből. Nem akarom, hogy mindenki miattam aggódjon.

- Rendben van – egyezett bele Asmodeus.

- És szeretném, ha az apámat is megvédenéd. Nem élném túl, ha valami baja esne miattam.

- Ne aggódj, kedvesem. Egy haja szála sem görbülhet.

- Asmodeus? – kérdezte bizonytalanul Nia.

- Igen?

- Ma éjjel magamra hagynál? Szeretnék egyedül lenni egy kicsit.

- Ahogy kívánod. – Asmodeus elhátrált tőle, kissé meghajolt felé, majd izzó pillantását még egyszer utoljára Niára szegezte. – Két nap múlva, szerelmem.

Jobb kezével portált nyitott magának, majd átlépett rajta, és eltűnt. Nia megdörzsölte a mellkasát, mert a hiánya máris égető, fájdalmas űrt hagyott maga után.

4. fejezet

Az a két nap, amit Nia haladéknak kért, vészes sebességgel pergett le előtte. Mire egyáltalán felocsúdíhatott volna, már az esküvői ruháját akarták ráadni. Az előző napot azzal töltötte, hogy a barátnőinek magyarázkodott, végiglátogatta a rokonságot, és fogalma sem volt, hogyan akarja Asmodeus megoldani az esküvőt, mivel ő maga nem szervezett semmit.

De megcsinálta. Elintézte a helyet—kibérelte a Palace Hallt, a város egyik híres báltermét, mely méltán kapta a nevét. Hatalmas, roppant csarnok elegáns márványoszlopokkal, óriási belmagassággal és csillogó márványpadlóval. Minden oldalán hatalmas üveglablakok sorakoznak, melyeknek egy része az esemény miatt most tárva nyitva lesz. Egy futó pillantást már vethetett a helyre, és leesett az álla, mikor meglátta a súlyos, vörös bársonyfüggönyöket, melyeket aranyszínű zsinórral kötöttek össze a teraszajtók szélén, az impozáns mennyezeti freskót, és a galériához vezető márványlépcsőt. Utóbbit vörös szőnyeggel terítették le, onnan vonulnak majd be a szertartás után. Ez a helyiség lesz a fogadás helyszíne. A vacsorát a szomszédos, hasonlóan pazar csarnokban tartják majd, ahol már ott álltak a fényes selyemmel letakart asztalok és székek.

Nia megrémült, mikor felvezették az emelet egyik eldugott helyiségébe, és mikor becsukódott mögötte a nehéz faajtó, akkor érezte magát először igazán idegesnek. A pánik a torkát szorongatta, és azt hitte, menten hányni fog.

- Vegyél mély levegőt – szorította meg a vállát Astaroth.

A nő dús, barna haja egy vastag fonatba volt fonva, itt-ott arany és ezüstszerű szálakat tekertek bele, amiktől úgy tűnt, mintha ragyogna. A fonat most a mellkasára hullott, és egészen a csípőjéig ért le. Füstszínű szemét a lányra szegezte, és lassan mosolyra húzta halványrózsaszínre festett, csillogó

ajkát. Ő volt Asmodeus női verziója, ha úgy tetszik. Mintha testvérek volnának. A bujaság női démona. Bár ez nem hivatalos cím volt, ahogy a ráaggatott Démonhercegnő cím sem. Egyetlen hozzá fogható démon sem létezett, és még ők maguk sem tudták, hová sorolják. Asmodeus mindig bizalmas kapcsolatot ápolt vele, bár saját bevallása szerint a szex nem működött közöttük.

Nia felhorkant, ahogy eszébe jutott az emlék. Mikor először találkozott Asteroth-szal, talán egy kicsit féltékeny volt. Egy egészen kicsit. És mikor finoman puhatolózni kezdett a kapcsolatuk természetéről, a férfi azonnal rávillantotta önelégült, idegesítő vigyorát, és előadta a „barátság extrákkal” démoni verzióját. De Nia a szíve mélyén tudta, hogy nem kell Asteroth miatt tartania.

A nő most az eseményre egy térdig érő, görögös fazonú selyemruhát vett fel, melyet a melle alatt egy aranyöv fogott össze. Nem, nem aranyszínű, hanem ténylegesen aranyból szőtt madzag, és ezt a nő nem is mulasztotta el az orra alá dörgölni mindenkinek, aki csak az útjába akadt, körülbelül minden második percben. De Nia egészen megkedvelte.

- Ne vágj már olyan savanyú képet! – húzta el a száját Asteroth, és betelerlte őt a szoba belsejébe. Leültette a fésülködőasztal elé, majd azonnal kezelésbe vette Nia haját. – Garantálhatom, hogy Asmodeus a legjobb parti, akit csak kívánhatnál magadnak. Minden téren – vetett rá mindentudó pillantást, és rákacsintott.

Nia elpirult, és elfordította róla a tekintetét, inkább az asztalkán heverő, különböző eszközöket vette szemügyre. Mintha csak a kínzásához készülődnének. Mindenfelé szemhéjpúderek, rúzsok, ecsetek és számára ismeretlen fém eszközök hevertek. Felemelte a kezéhez legközelebb esőt, és remegve meghúzta, mire a fém szétnyílt, és csattanó hangot adott, mikor

visszaengedte. A csattanásra összerezcent, és elsápadt. Elképzelése sem volt, mire való, de félt megkérdezni.

- Szempillagöndörítő, édesem – ciccegett rosszállóan Asteroth, és tovább fésülte a haját. – Ne mondd, hogy soha nem használtál még ilyet.

Nia újra szemügyre vette a göndörítőt, de az továbbra sem lett számára szimpatikus. *Csatt.* Inkább gyorsan visszatette a helyére, és újra Asterothot figyelte a tükörből.

- Nem szoktam festeni magam.

- Majd én megtanítlak rá. Ezt minden nőnek ismernie kell. Miután kezelésbe vettelek, olyan szép lesz, még Asmodeusnak is eláll a lélegzete. Higgy nekem, szívi! Alig bír majd magával – kacsintott rá megint. Nia azonban továbbra is bizonytalan maradt, beharapta az alsó ajkát. – Ezt ne csináld! Most hozhatom rendbe az ajkadat is – csóválta rosszállóan a fejét a nő. – Nem mintha most nem lennél szép, de az esküvődön ragyognod kell.

- Hát persze – dűnnyögte halkan Nia, és türelmesen megvárta, hogy Asteroth egy bonyolult, de pazar kontyot tekerjen a feje búbjára.

Apró, gyémántokkal kirakott ezüstvirágokat tűzött bele, hogy megálljon, majd hátrált egy lépést, és utasította Niát, hogy meg se moccanjon. Mély levegőt vett, és Nia tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy a pofája két oldalt kidutorodik, mintha teletömte volna, és a levegőt szépen lassan a hajára fújja. A levegő meg-megcsillant, és úgy tűnt, mintha megragadna Nia haján. A lány apró sikkantott meglepetésében, és döbbenet meredt a nőre.

- Sokkal jobban tart, mint a hajlakk – vont a vállát Asteroth nemes egyszerűséggel, majd egyik kezét hozzáértette a kontyhoz. – És ugyanolyan selymes marad, nem ragadnak össze a tincsek. Mikor kibontod, észre sem fogod venni, hogy egyáltalán volt benne valami. – Keze megállt a levegőben, szemében huncut fény gyúlt. – Vagyis, mikor Asmodeus kibontja.

Nia jobbra-balra forgatta a fejét, hogy alaposan szemügyre vehesse a frizuráját. El kellett ismernie, Asteroth nagyon jó munkát végzett.

- Most a ruhád – lelkendezett a nő, és az ágyhoz sétált. Nia reszketve nézte, hogy felemel egy fehér nejlontasakot, és óvatosan kiemeli belőle a ruhakölteményt. – Asmodeus külön neked választotta. Rád igazították, és kicsit átalakították.

- De hogyan... - És mikor, akarta kérdezni Nia. Neki ideje sem volt ezen gondolkodni. Asmodeus tényleg nagyon komolyan gondolta, hogy az ő feltételei szerint történik majd minden. Neki csak annyit mondtak, hová és hányra kell érkeznie. Semmi mást. Nem éppen így képzelte el gyerekkorában az esküvőjét. Felnézett Asterothra, és a kérdés, ami már órák óta foglalkoztatta, most kibukott belőle. – Hogy sikerült Asmodeusnak mindezt összehozni ilyen rövid időn belül?

Asteroth felsóhajtott, mintha türelmet kéne erőltetnie magára egy gyermekkel szemben, és lassan magyarázni kezdett. – Ne becsüld alá őt, édesem. Asmodeus Démonherceg. Csak csettint az ujjával – és bemutatta a mozdulatot, mintha az mindent megmagyarázna –, és mindenki ugrik. Persze, a családonál és a barátaidnál kis emlékezet-módosításra volt szükség, hogy elfogadják a „nagy szerelem” sztorit. Sosem tudtad volna beadni senkinek, hogy két nap alatt meg kell esküdnötök, és nem vagy terhes. Az emberek mindent túlkomplikálnak – fintorodott el.

Összeszorította a száját, és kicsit dühös lett. Milyen jogon nyúlt bele Asmodeus a szerettei—és egyáltalán bármelyik ember—fejébe? Asteroth komor hangulata azonban máris szertefoszlott, és újra kiült az arcára az a sugárzó mosoly.

- Gyere, vedd fel a ruhád! Alig várom, hogy láthassam rajtad.

Nia kellenetlenül felállt, és kezét óvatosan végigsimította a finom anyagon. A ruha felső része redőzött volt, a derekára simult, míg az alsó része több

réteg túll, tetején organza virágdíszítéssel. Mintha apró, selymes szirmokkal hintették volna be az anyagot, Lélegzetelállító látványt nyújtott. A kelmét leheletnyi réteg gyöngydíszítés tette kissé csillogóbbá, mégis egyszerű maradt.

Miután belebújt, és Asteroth begombolta rajta a gombokat, nagy levegőt vett és a szoba sarában álló, egész alakos tükörhöz lépett. A-vonalú ruha volt. A pántja is virágokból állt, összhangban a szoknya díszítésével. Ahogy belenézett tükörképe szemébe, mintha egy idegent látott volna.

- Gyönyörű vagy – szorította meg a vállát Asteroth. – És miután végeztem veled, ennél is szebb leszel.

Asteroth újra leültette, és ezúttal a sminkjével kezdett foglalkozni. Legvégül a hosszú, csipkés fátyol került a fejére. Sosem hitte volna, hogy feleségül megy Asmodeushoz. A bujaság démonához. Egy Démonherceghez. Akiről egészen eddig azt hitte, az életére tör. Ám kelletlenül el kellett ismernie, az apja sztorija sosem stimmelt neki igazán. Csak el akarta hinni, amit állított. De nem tudta.

Kopogtak az ajtón. David lépett be rajta, és mikor meglátta a lányát előkapta zakója zsebéből a szépen meghajtogatott kendőt, és megtörölgette a szemét. Nyomában Darius lépett a helyiségbe, elismerő pillantással végigmérte a lányt, és elvigyorodott.

- Gyönyörű vagy, Nia.

- Köszönöm, azt hiszem – szegte le a fejét zavarában a lány.

Idegességében majdnem a hajához nyúlt, hogy a füle mögé simítsa a tincseket, mint általában. Csakhogy azok most szoros kontyba voltak fogva a feje tetején.

- Itt az idő – törte meg pár perc múlva a hallgatást David, és a kezét nyújtotta a lányának. Nia megindult, mikor megérezte, hogy valami nem stimmel. Kérdőn Asteroth felé fordult, mire a nőnek lehervadt az arcáról a vigyor, és védekezőn felé intett az állával.

- Mi van?

- A cipő... - emlékeztette Nia.

- Ó, jajj, a cipő! – csapott a homlokára Asteroth. Az ajtó felé rohant, és a mellette lévő komód tetejéről lekapott egy fehér dobozt. Nia felemelte a szoknyát, hogy bele tudjon bújni a szikrázó lábbelibe. – Remélem, semmit nem felejtettünk el.

Nia megérintette a nyakában lógó medalliont, vetett még egy utolsó pillantást a tükörbe, és belekarolt az apjába.

- Csináljuk – sóhajtott nagyot.

Naplementére időzítették a szertartást, aminek hamar vége lett. Nia végig menekülőre akarta fogni, miközben apja szilárdan tartotta, és vezette őt a sorok között. De erőt vett magán, és azt ismételte, nem tud mást tenni. Ezzel valahogy átvészelte a szertartást.

A fogadás miatt a hatalmas csarnok megtelt emberekkel. Mindenféle színes koktéluhákba és estélyibe öltözött ember táncolt, beszélgetett és pezsgőzött odalenn. Mindenki önfeledtnak és boldognak tűnt, mintha észre sem vették volna, hogy eltűnt. Nem bírta már a tömeget. Az emberek zömét még csak nem ismerte, de abból ítélve, ahogy kinéztek gyanította, hogy démonok lehetnek. Egyszerűen túl jól néztek ki, semmint emberek lehetnének. Megcsóválta a fejét, hátát nekivetette a márványoszlopnak, ami mögül figyelemmel kísért a galéria alatt játszódo eseményeket, és behunyta a szemét.

- Mit csinál az ifjú ara idefenn egymagában? – hallotta meg a bársonyos, mély hangot maga mellett. Kinyitotta a szemét.

Asmodeus egy méregdrága szmokingban állt a jobb oldalán, hanyagul nekidőlt az oszlopnak, kezeit a zsebébe süllyesztette. Fürkészőn méregette,

mintha ki tudná belőle olvasni a választ. Ugyanakkor... Bizonyára tisztában volt vele.

- Csak nem bujkálunk?

- Nem - szegte fel az állát makacsul Nia, még akkor is, ha ez volt az igazság.

- Az ifjú szerelmespárnak nem odalenn kéne lennie, hogy fogadják a vendégek jókívánságait, és elszórakoztassák őket, mint minden rendes házigazda?

- Mi nem vagyunk szerelmespár – emlékeztette őt Nia, és újra kilesett a tömeg fölé. – Mellesleg, az itt jelenlévők felét nem is ismerem.

- Őket én hívtam meg – vont vállat Asmodeus, és a lány mellé lépve ő is átlesett a válla felett. Olyan közel volt a testük, hogy Nia érezte a belőle áradó forróságot, lehelete az arcát simogatta. Elpirult.

- Démonok? – kérdezte. Hangja rekedtesnek hatott, ezért megköszörülte a torkát. Asmodeus halkán felkuncogott.

- Igen. Az embereim, barátaim... nevezd őket, ahogy tetszik. Többnyire Démonurak.

- Na és a többiek?

- Többiek? – vonta fel a szemöldökét Asmodeus. – Kikre vágynál még, szerelmem?

- Úgy értem a többi Démonherceg nincs itt?

- Sajnos nem tudtak eljönni – mormogta Asmodeus, mintha sértette volna, hogy a testvérei meg sem jelennek életének eme fontos napján. – Igen elfoglaltak mostanság.

- Képzelem – dünnyögte Nia, és nem tudta leplezni, hogy egy része igenis örül, hogy Asmodeus testvérei nem jöttek el. Érezte legalább ő is vacakul magát valamiért. Ám a levakarhatatlan vigyor ismét kiült a férfi ajkára.

- Nem akarsz lejönni velem? Már nem sokat kell kibírnod, és magunk lehetünk végre – búgta a fülébe.

Minden porúsából áradt a csábítás. Nia lerázta magáról a bűvöletet, és megfordult, hogy a szemébe nézhessen. Azonban olyan közel voltak egymáshoz, hogy az arcuk szinte összeért. Nia ismét az oszlopnak vetette a hátát, a márvány jéghidegnek tűnt lángra lobbant bőréhez képest. Asmodeus könyökével megtámaszkodott a feje mellett, és még közelebb húzódott hozzá.

- Vagy talán már alig várod, hogy kettesben lehessünk? Mert én, Nia, alig bírom megállni, hogy ne tépjem le rólad azonnal ezt az amúgy pazar ruhakölteményt – mormolta, és játékosan beleharapott a lány ajkába.

Nia halkan felnyögött, mielőtt még megállíthatta volna magát, teste várakozva megfeszült. Asmodeus egy pillanatig sem habozott, és lecsapott az ajkára. Csókja perzselő volt, lángra lobbantotta Nia érzékeit. Vad, nyers csók, melyet az ösztönök irányítottak. Nia önkéntelenül is ívbe feszítette a hátát, és megragadta Asmodeus gallérját, úgy húzta közelebb magához. A férfi nekifeszült a csípőjével, mormogott valamit az ajkába, és mikor Nia szétnyitotta az ajkát, azonnal birtokba vette a nyelvével. Mohón, követelőzőn csókolta, szívta az alsó ajkát, láthatóan alig bírta fékezni saját magát.

Nia volt az, aki végül megtörte a csókot. Elfordította a fejét, és zihálva kapkodott levegő után. Asmodeus azonban nem állt le, ajka perzselő ösvényt járt be az arcán, majd végig a nyakán, közben játékosan harapdálta és szívogatta a bőrét. Nia felnyögött, kezei már-már görcsösen markolták a férfi gallérját. Remegett a térde, attól félt, nem tud megállni a lábán. Asmodeus ekkor átkarolta, még közelebb húzva magához.

- Mit szeretnél, Nia? – búgta Asmodeus, hangja tele buja ígéretekkel.

Nia úgy érezte, egyáltalán nem kap levegőt. Szíve a torkában dobogott, örült táncot járva. Kétségbeesetten igyekezett egy kis távolságot teremteni a

testük között, mert úgy érezte, hamarosan ténylegesen lángra lobban, ha nem nyugtatja le az érzékeit.

- Szerintem... - felelte erőltlenül és nagyot nyelt. – Szerintem le kéne mennünk, mielőtt hiányolni kezdenének. Még nincs vége a fogadásnak.

- Ünneprontó – húzta el a száját duzzogva Asmodeus, hátrált egy lépést, meghajolt, és illedelmesen a kezét nyújtotta Niának. – De, ha erre vágysz – itt a szemében huncut, mindentudó fény csillant -, és persze tudjuk, hogy mire is vágysz igazából, hát menjünk le az emberek közé, a tömegbe, akik aztán órákra elszakítanak minket egymástól.

Nia képtelen volt ellenállni, nevetésben tört ki az arca láttán. Hát persze, hogy még most is az egóját simogatja, akkor is, ha volt némi igazság a szavaiban.

- Kicsit túldramatizálsz, nem gondolsz? – nevetett rá. Asmodeust megbántotta, hogy kinevette, ezért inkább nem felelt, csak morcosan összeszorította az állkapcsát, és levezette őt a lépcsőn.

Nia megacélozta magát, és érezte, hogy iménti jókedve helyére visszaköltözik a félelem. Asmodeus bemutatta néhány embernek, de egyikük nevét sem tudta volna megjegyezni, akkor sem, ha az élete múlik rajta. Kétségbeesetten keresett egy ismerős arcot, akivel elvegyülhetne, de nem járt sikerrel. Asmodeus megint húzni kezdte őt, és megálltak egy magas férfi előtt. Teste szemmel láthatóan nem szenvedett hiányt izmokban, a szmoking csak úgy feszült rajta, és lerítt a viselkedéséből és ideges mozdulataiból, hogy egyáltalán nincs ínyére az elegáns viselet. Állandóan a nyakkendőjét vagy a mandzsettáját igazgatta. Nia kicsit átérezte a helyzetét, ő is alig várta, hogy kibújjon elegáns ruhájából, no meg a cipőjéből.

- Nia, bemutatom neked Zrakont. Démonúr, ő érkezett Sátán nevében.

A férfi meghajolt, és folytatta a ruha igazgatását. – A herceg jókívánságait küldi önöknek – préselte ki összeszorított szájjal, majd egyetlen mozdulattal letépte a bal kezéről a mandzsettát.

Elégedetten félrehajította, és így tett a másikkal is, utána pedig meglazította a nyakkendőjét. Nagy levegőt vett, szemmel láthatóan inyére volt a csipetnyi szabadság, és mikor vigyorogva feléjük fordult, jókedve ezúttal őszintének tűnt.

- A herceg nem igazán bírja az ilyesféle összejöveteleket, hála a Teremtőnek – dűnnyögte, és Nia felé fordult. – De el kell ismernem, gyönyörű kiskegyed ebben a pompás ruhában. Ha nem lenne visszafordíthatatlanul Asmodeusé, talán megpróbálnám meggyőzni róla, hogy jobb parti volnék – kacsintott Niára. Asmodeus nem díjazta a humorát, fenyegetően felmordult, és kissé maga mögé húzta a lányt. – Ugyan már – tárta szét a karját Zrakon. – Csak egy ártalmatlan tréfa volt. Túl feszült vagy, barátom – csóválta a fejét. – Nem ez minden ember legboldogabb napja? Legalább tehetnél úgy, mintha veszettül szerelmes lennél.

- Az is vagyok – morogta vissza Asmodeus, és megszorította Nia kezét. A lány elkerekedett szemeket meresztett rá, remélte, hogy a férfi most nem várja tőle, hogy ezt meg is erősítse a maga részéről is. Ami őt illeti, most inkább ő is meg akart szabadulni a fullasztó ruhától, mint Zrakon.

A férfi felnevetett. – Aha, látom – törölgette a könnyeit, aztán vállon veregette Asmodeust. – Jó szórakozást, barátom! Meggyőződhettem róla, hogy tökéletes párt találtál magadnak. Irigy is lennék rád, ha az a kis vörös ott abban a lenyűgöző ruhában nem rám kacsintgatna éppen. Ha most megbocsájtatok... - Lekapott egy pezsgőspoharat a mellettük elhaladó pincér tálcájáról, nagyot kortyol belőle, majd hirtelen ötlettől vezérelve lekapott még egyet, és magabiztosan az említett nő felé indult.

- Szegény Zrakon – csóválta szomorúan a fejét Nia, de a szája szegletében mosoly bujkált.

- Miért?

- Mert Natasha nem iszik alkoholt, és kimondottan érzékeny a rendes megjelenésre – kuncogott Nia. – Esélyt sem fog adni neki.

Mielőtt Asmodeus válaszolhatott volna, egy újabb démon állt meg mellettük, és beszélgetésbe elegyedtek. Nia megint a tömeget pásztázta, és ekkor kiszúrta a falnál Dariust. Megkönnyebbülésében majdnem felkiáltott, de visszafogta magát. Kiszabadította a kezét Asmodeus szorításából, pironkodva elnézést kért, és átvágott a tömegen. Közben végig a hátán érezte Asmodeus pillantását.

- Darius – ragyogott fel az arca, és végigmérte a férfit. Nem is igazán volt alkalma megtenni, mikor érte jöttek az apjával. A férfi kicsípte magát a nagy eseményre. – Már azt hittem, itt hagytál – nyögött fel.

- Eszemben sem volt, kislány – mosolygott rá a férfi. – Ragyogóan festesz.

- Alig várom, hogy megszabaduljak ettől a ruhától – panaszkodott Nia. – Úgy érzem, hamarosan megfulladok.

- Ne aggódj, hamarosan úgyis véget ér az éjszaka. Legalábbis számotokra – felelte, és kortyolt egyet a pezsgőjéből. Nia dühös lett.

- Ne mondd, hogy ilyen könnyen feladtad a küzdelmet. Nem a testöröm vagy? Miért nem aggaszt jobban, hogy épp most készülök örökre lelépni egy démonnal? – fakadt ki.

- Nem igazán tehetek semmit – védekezett Darius. – A jel megmásíthatatlanná tette az egész helyzetet. A kötés megtörhetetlen.

- Teszek az átkozott kötésre – zúgolódott Nia, és összefonta karját a mellkasa előtt. Dühösen fújtatott.

- Most pont úgy festesz, mint egy kislány – nevetett fel Darius, és finoman megsimogatta az arcát. – Nia, el kell fogadnod, hogy nem küzdhetsz minden

ellen. Különben is, ki tudja, mi sül ki ebből az egészből. Talán boldog is lehetnél, ha elfogadnád.

- De ez az egész... Úgy érzem sarokba szorítottak. Gyűlölöm, ha nem irányíthatom az életem, márpedig Asmodeus pont ezt tette velem.

- Nem, Asmodeus megadta neked a választást – emlékeztette Darius komolyan. Nia ezzel nem szállhatott vitába, mégis úgy érezte, hogy fojtogatják. Mintha csapdába esett volna. – Annál rosszabb lesz, minél tovább küzdesz ellene, Nia. Ennyit mondhatok.

- Kösz, nagy segítség vagy – morogta a lány. Darius felemelte a tekintetét, és még egyszer utoljára rámosolygott Niára, mielőtt elköszönt volna tőle.

Asmodeus lépett Niához. Birtoklón átölelte a derekát, magához húzta, és csókot nyomott a nyakára. Nia szíve megint heves kalapálásba kezdett.

- Itt az idő, szerelmem – súgta Asmodeus a fülébe.

- Az idő, mihez?

- Hogy véglegesítsük a kötést – lehelte Asmodeus, és még szorosabban karolta át a lányt. – Nem bírnám elviselni, ha valamelyik kéjenc tovább méregetne téged. Azt akarom, hogy végleg az enyém legyél.

- Asmodeus... - kezdte Nia, de a férfi félbeszakította.

- Kapaszkodj!

- Tessék? Miért...

Asmodeus mellett megjelent egy portál, és mielőtt még a lány felfoghatta volna, mi történik, belépett rajta vele együtt.

5. fejezet

Nia botladozva átesett egy sötét helyiségbe, és sikeresen beütötte a lábát valami keménybe. Káromkodva odanyúlt, és megdörgölte a helyet, majd vakon arrébb akart lépni. Azonban sikerült rálépnie a szoknyája szegélyére, ha Asmodeus nem karolja át a derekát, valószínűleg nem túl kecsesen nyúlt volna el a padlón.

- Hihetetlen, hogy az a portál olyan fényesnek tűnik, mégsem bocsát ki magából egy picike fényt sem – morogta mérgesen. Asmodeus csak halkan kuncogott a háta mögött. Meleg lehelete simogatta Nia nyakát, és ettől libabőrös lett.

- Majd megérted, hogyan működik, szerelmem.

Nia megborzongott a becézgetés hallatán. Ha Asmodeus már azelőtt is szólította őt így, valahogy elkerülhette a figyelmét. Valahogy... Átkozottul zavarta. Épp azon volt, hogy ezt a férfival is közölje, ám ekkor Asmodeus még közelebb húzta magához, és Nia megérezte a fenekéhez simuló férfiasságát, mely máris keményen és tetre készen várakozott. Elpirult, és örült, hogy a sötétség eltakarja őt. Erre eszébe jutott, hogy Asmodeus gyakorlatilag elrabolta őt a fogadásról.

- Hol vagyunk? – kérdezte remegő hangon, bár határozottnak akart látszani.

- Nem ismered meg a szobádat, Nia? – suttogta a férfi rekedtes hangon a fülébe.

- A szob... - Nia szeme kezdett hozzászokni a sötétséghez, és ekkor már ki tudta venni haloványan a szekrények körvonalait. Valóban az ő szobájában álltak. Pillantása lassan az ágyra siklott, és nagyot nyelt. A hang visszhangzott a falakról. Asmodeus megint felkuncogott.

- Mi lett az éles nyelvvel, Nia? Talán elvitte a cica? – incselkedett vele.

- Menj a pokolba, Asmodeus! – morogta vissza a lány, mérgesen lerázta magáról a karját. Asmodeus azonban csak egy lépést engedett tenni neki.

Kezét a lány vállára helyezte, és lassan, bosszantóan lassan végigsimított a karján, majd a derekán haladt felfelé, és fürge ujjával egy pillanat múlva már gombolta is a ruha hátulját. Mindeközben közelebb hajolt Niához, és ajkát futólag az arcára simította.

- Onnan jövök, Nia. És nem megyek vissza nélküled.

- Ezzel most cseppet sem nyugtattál meg – nyelt egy nagyot megint Nia, és érezte, hogy a pánik egyre erősebben szorítja a mellkasát. Teste enyhén remegett.

Asmodeus megérezte az idegességét, félbehagyta a ruha gombolását, és egy határozott mozdulattal magához rántotta. Fojtott morgás tört fel a torkából, mely Nia testét is megremegettette.

- Nem hagyom, hogy bántsanak, Nia. Soha nem eshet bajod mellettem.

- Na, de a pokol, Asmodeus? – kérdezett vissza Nia félig hisztérikusan. – Nem épp úgy képzeltem el, hogy a hátralévő életem a lángoló katlanban élelem – nyögött fel. Megnedvesítette az ajkát, mert úgy érezte, egyszerűen teljesen kiszáradt.

- Van egy birtokom Wyomingban – felelte halkan a férfi, tagjaiból elszállt a feszültség. – Oda foglak vinni.

- Tessék? – kérdezte meglepetten a lány, és megpördült. Teljesen megfeledkezett róla, hogy a ruhája már félig ki van gombolva. Most az anyag meglazult, a pántok lecsúsztak a vállán, és a ruha láttatni engedte mellének domborulatait. Asmodeus azonnal oda szegezte mohó pillantását. Arcán vágó és birtoklás tükröződött. Éhség. Nia elpirult, megpróbálta feljebb rángatni a ruhát, és a melle alatt megtartotta a kezével. – Wyomingban? – ismételte meg a kérdést, és megköszörülte a torkát, hogy magára vonja Asmodeus figyelmét.

- Igen – felelte a férfi vállat vonva, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne.

- Azt hittem, a pokolban élték.

Asmodeus elhúzta a száját, és legyintett egyet a kezével. – Száraz és poros. Sokkal jobban szeretem, ha van élet körülöttem. Igazából mindegyik városban van egy lakásom – vonta meg megint a vállát, Nia szeme pedig még jobban elkerekedett, ahogy hallottakat próbálta megemésztetni. – De a testvéreimmel ellentétben én jobban szeretek egy vidéki, eldugott kúriában élni, semmint a zajos, bűzös nagyvárosban. Ezért vettem meg Wyomingban azt a néhány száz hektáros földet az erdő közelében. Ha kedvem támad csak kilovagolok. Mellesleg, Wyoming alatt húzódik a démonsík, amelyet uralok, ezért ott vagyok a legerősebb.

- Ó – mondta Nia, mert semmi frappáns nem jutott eszébe.

- De, ha máshol szeretnél élni, bárhová elviszlek. Csak egy szavadba kerül, Nia. Nincs határ.

- Wyoming tökéletesen hangzik – nyalta meg ismét a száját Nia.

Asmodeus mohón követte a mozdulatot, és szeme alig láthatóan felizott. Ez emlékeztette Niát, hol is állnak éppen, és miért. Megköszörülte a torkát. – Asmodeus, azt mondtad, be kell teljesíteni a kötést... Miért... Miért jöttünk ide?

De már attól elpirult, hogy feltette a kérdést. Persze, hogy tudta a választ. De hallania kellett hozzá, hogy fel is fogja.

- Be kell teljesítenünk a kötést, Nia, különben nem tudlak megvédeni.

Nincs vesztegetnivaló időnk.

- De...

- A nászéjszaka a legjobb alkalom, hogy megtegyük ezt – kunkorodott felfelé a szája sarka, tekintetét Niáéba fúrta. A lány idegesen babrált a szoknyáján lévő szíromdíszítéssel, és tett egy ügyetlen lépést hátra.

Asmodeus könnyed mozdulattal követte. Fejét kissé oldalra billentette. – Félsz tőlem, Nia? Nincs rá okod. Sosem bánthanálak.

- Tudom, én csak... Csak... Miket is beszélek, hiszen nem bízhatok benned. Persze, hogy félek – nyögött fel. – Démon vagy, Asmodeus. Egy cseszett Démonherceg! – Nia még jobban elvörösödött, sosem használt ilyen szavakat. De úgy érezte, valami kavarog a felszín alatt, talán a tehetetlen düh, és képtelen volt visszafogni magát. Asmodeus ezúttal nem nevetett.

- Tudod, hogy így van – ismételte meg erőteljesebben, és összeszorította a száját. Azt akarta, hogy Nia ismerje be, igenis bízik benne, és van köztük valami. De hogy tehetné? Ugyanakkor... Kiben nem bízik igazán? Saját magában vagy Asmodeusban? Nia nagyot nyelt. Talán ez az ideges mozdulat már örökre bevésődik neki. – Mindent sokkal jobban megkönnyíthetnél magadnak, Nia, ha elfogadnád. Ismerd be!

- Én... nem... - dadogta. Asmodeus még egy lépést tett felé, Nia pedig megtorpant.

Dermedten meredt Asmodeus meztelen—pompás—mellkasára. Tekintete lassan végigjárta a férfi izmait, egészen le a köldökéig, majd le a csípőjén lógó nadrágig. Mikor vetkőzött le? Aprót kiáltott meglepetésében, és ahogy hátrálni akart, megint rálépett a ruhára. Asmodeus átkarolta a derekát, ugyanakkor ajkát a lányéra szorította. Nia ösztönösen felemelte a kezét, hogy megkapaszkodjon Asmodeusban, ám az ingje helyett ezúttal csak csupasz vállát tudta megszorítani.

Énjének egy része sikoltott, el akart húzódni, a másik, egy erősebb fele azonban át akarta karolni Asmodeus nyakát, hogy még jobban magához szoríthassa. A kisebbik hangra igyekezett koncentrálni, keze mégis elindult Asmodeus nyaka felé. Hogy ezt megakadályozza, inkább lefelé húzta a kezét, vagyis végigsimított Asmodeus kemény mellkasán. Észre sem vette, mit csinál, míg keze meg nem állapodott kockás izmain.

- Ne – nyögte rekedten, de szálnalmas tiltakozás volt. Hátrahúzta a fejét, Asmodeus viszont követte, és tovább csókolta.

Nyelvével szétnyitotta Nia ajkát, behatolt, és megkereste az övét. A lány testét forróság járta át, úgy érezte menten lánggra lobban. Asmodeus ebben a pillanatban elérte az utolsó apró gombot is, majd kezével finoman letolta a ruhát Nia válláról. Lassú mozdulattal végigsimított Nia oldalán, követve az anyagot, majd a derekáról is lesöpörte. Niának elakadt a lélegzete, és ekkor megérezte, hogy Asmodeus teste is felforrósodik. Nem, inkább felizzott. Mikor a férfi ajka áttért a nyakára, szívogatta és csókolta, Nia tágra nyílt szemmel, elbűvölve figyelte, ahogy felizzik a testén a *jel*. A mozgó, nyughatatlan mintha minduntalan újabb és újabb alakot öltött, de most már azt is megfigyelhette, hogy Asmodeus szíve felett összpontosul. Mintha onnan indulna ki. Szórakozottan felemelte a kezét, és arra a helyre érintette.

A *jel* erre felbolydult, újabb alakot öltött, Asmodeus pedig sziszegve szívta be a levegőt. Megdermedtek.

- Fájdalmat okoztam? – kérdezte Nia rémulten, és elkapta a kezét. Asmodeus megfogta, és visszahúzta ujjait arra a helyre, majd finom csókot nyomott lángoló bőrére.

- Nem, szerelmem. Épp ellenkezőleg – bűgta. A következő pillanatban felkapta Niát, és néhány hosszú lépéssel az ágyhoz vitte. Tekintetét nem vette le róla, holdkőszínű szeme földöntúli fényt árasztott a sötétben.

- Asmodeus... - kezdte volna Nia, de a férfi nem foglalkozott vele.

Leeresztette az ágyra, végignézett rajta, majd keze felfelé siklott a lábán.

- Akármennyire is szexisen áll rajtad ez a harisnyatartó, drágám, minő fájdalom, de meg kell válnunk tőle. – És ezzel máris megszabadította Niát a csipkés harisnyatartótól, a harisnyától, majd a cipőtől egyszerre. Nia immár teljesen csupasz volt a melltartóját és a bugyiját leszámítva. De csak rá kellett nézni Asmodeusra, hogy tudja, azok se maradnak rajta sokáig.

- Mikor vetted le az inged? – kérdezte remegő hangon, hogy húzza az időt. Ez az egy dolog jutott hirtelen eszébe, ahogy izzó, mozgó mintával borított mellkasára nézett. – N-nem láttam, hogy levetköztél volna.

Asmodeus felkuncogott. Kezével végigsimított Nia haján, le a nyakán, a kulcscsontján, majd megmarkolta a mellét. Nia felnyögött, és halkan zihálni kezdett. A pánik és a vágy keveredett benne, és nem tudta, melyikre kéne hallgatnia.

- Megvannak a magam trükkjei, Nia – vont vállat Asmodeus. Másik kezével végigcirógatta a lány csípőjét. – Emeld meg a csípőd, kedvesem – suttogta a lány ajkába az utasítást. Nia teste önkéntelenül engedelmeskedett. Asmodeus ekkor megfosztotta a bugyijától is. Nia vére dübörögve száguldott az ereiben, szíve heves zakatolásba kezdett. – Jó kislány – dorombolta Asmodeus.

Miután megfosztotta a lányt az utolsó kellemetlen ruhadarabtól is, megszorította a lány csípőjét, és a szemébe nézett. Határozott, és eltökélt volt az arca.

- Az enyém vagy, Nia – jelentette ki mély hangon, és a lányra ereszkedett.

Mikor lába először simult az övéhez, Nia alig fogta fel, hogy a férfi teljesen meztelen. Agya megint bepánikolt, és el akarta tolni Asmodeust. Kemény fallosza a hasához simult. Asmodeus a füléhez hajolt, és gyengéd csókokat nyomott az arcára, a nyakára, és közben megnyugtatóan simogatta, suttogott a fülébe.

- Nyugalom, Nia.

- De... Mikor...

- Hamarosan minden kis trükkömet ki fogod ismerni – kuncogott Asmodeus, majd megállt. – De nem ez adott okot az idegességedre, ugye, szerelmem? – búgta mindentudón a lány bőrébe, és finoman beleharapott a fülcimpájába.

- Félek – ismerte be a lány remegve. A lavina megindult, a szavak megállíthatatlanul feltörtek belőle. – Félek, Asmodeus, hogy mi lesz velem, ha megteszem. Meg akarom tenni, mindennél jobban. A tiéd akarok lenni. Mindig is erre vágytam, mióta csak az eszemet tudom. Tisztában voltam vele, hogy hozzád tartozom. Még akkor is, mikor apa el akarta hitetni velem azt a mesét, akkor is pontosan tudtam, hogy hazudik. Hogy nem mond el valamit. De félek, Asmodeus. Nem tőled, hanem ettől az egésztől. Olyan... gyors.

Asmodeus válaszul halkán felkuncogott. – Gyors? Egy örökkévalóság óta vártam rád, Nia. Már majdnem beleőrültem a várakozásba. Megörjítettél.

A férfi lehajolt, és finom, gyengéd csókot lehelt az ajkára. Nia még mindig nem tudta, mit kéne tennie. Vagyis tisztában volt vele, csak félt megtenni. Egy könnycsepp gördült végig az arcán, ahogy érezte, hogy a saját maga előtt felállított falak lassan, egyenként omlanak le. Ellenkezése utolsó morzsáit is kezdte elmosni a rátörő, féktelen vágy és sóvárgás. Az érzés, hogy helyes, amit tesz. Hogy itt kell lennie. Vele. Asmodeus mellett.

- Asmodeus... - nyögte rekedten, mikor a férfi megharapta a kulcscsontját, és lefelé haladt a melle felé.

- Hm?

- Kérlek... Ígérd meg... - de nem tudta végigmondani. Asmodeus felemelkedett, a szemébe nézett, és Nia tudta; Asmodeus mintha olvasott volna a gondolataiban. Lehajolt, és ajkát a lányéhoz érintette.

- Megígérem, szerelmem. Örökké – suttogta.

Niának csak ennyi kellett. Önuralma végleg csődöt mondott. Átkarolta Asmodeus nyakát, és visszacsókolt. Csípőjét ösztönösen a férfiéhoz dörzsölte, mire mindketten felnyögtek. Asmodeus farka megrándult, és ő egy pillanatra elhúzódott, hogy uralkodjon állatias ösztönein.

- Ne sietess, Nia – mondta végül rekedten, hangjában mosoly bujkált. – Ki akarom élvezni a pillanatot.

Erre Nia is felkuncogott, és megint hozzádörzsölte magát. Asmodeus felszisszent, és még jobban ránehezedett. – A tűzzel játszol, te nő – morogta, és szájába vette Nia egyik mellbimbóját. Megszívta, és finoman megharapta. – Nem akarok fájdalmat okozni.

Míg szájával Nia egyik mellét kényeztette, a másikat megmarkolta a kezével, és masszírozta, dögönyözte. Nia feje hátra hanyatlott, hátát ívbe feszítette. Teste felrobbanni készült az érzelmektől, úgy érezte már szabályosan lángol, és Asmodeus játszik vele. Ha lett volna elég ereje, már megfordította volna magukat, és elveszi, amit Asmodeus lüktető farka ígért. A gyönyört. De tudta, hogy a férfi könnyedén leszorítaná, ha megpróbálkozna vele, ezért tűrt. Száját összeszorította, nehogy hangot adjon a frusztráltságának, mert Asmodeus csak még elégedettebb lenne, ha könnyörögne. Márpedig ezt az élvezetet nem szerzi meg neki.

Asmodeus keze lejjebb siklott, le a hasán, a csípőjéhez. Nia felnyögött, mikor ujjával egy túl rövid pillanatra végigsimított a csiklóján. Megmarkolta a takarót, és megint megemelte a csípőjét. Asmodeus rosszállón cöccögött, majd felkuncogott, mikor Nia dühében a vállába mélyesztette a körmeit.

- Türelem, Nia. Még el sem kezdtem.

- Ne játssz velem, Asmodeus! – sziszegte Nia, majd lenyúlt kettejük közé, és markába fogta a férfiasságát. Asmodeus ettől megdermedt, és sziszegve szívta be a levegőt. Nia felemelkedett, és harapdálni kezdte az alsó ajkát, miközben kezét le-fel húzogatta, ütemesen pumpálta. – Vagy, ha játszani akarsz, én sem kíméllek téged – bűgta, és megsimogatta a makkot. Asmodeus egész testében megremegett, és be kellett hunynia a szemét. Megdermedt, talán még levegőt se vett. – Melyikünk bírja tovább? – súgta a fülébe a lány.

Erre Asmodeus szeme felpattant, megszorította a lány csuklóját, és lefejtette magáról. Nia mindkét kezét a feje fölé emelte, és egyik kezével

könnyedén leszorította. Asmodeus lehajolt, megcsókolta, és beszívta az alsó ajkát.

- Boszorka – dörmögte. Nia válaszképp megharapta, annyira, hogy Asmodeusnak kiserkent a vére. Felkuncogott. – Hosszú éveken át vártam rád, Nia, tartottam a távolságot, mert azt hittem ezt akarod. Hogy így jobb neked. Neked meg annyi önuralmad sincs, hogy kibírd néhány percet?

- Ha jól emlékszem, sértett büszkeségből maradtál távol – feleselt a lány. – Mert féltél, híre megy a gyengeségednek, és hogy könyörögnöd kell nekem. Mi lett volna akkor Asmodeus hírével? – gúnyolódott.

- Talán annak is szerepe volt benne. De nem tudhatom, mit tesz veled a kötés, Nia. Féltettelek.

A lány egy pillanatra megdermedt, a vágy ködén áthatoltak a józanabb gondolatok. Asmodeus érezhette ezt, mert átkarolta, megint megszívta a mellét, közben ujjával megint megsimogatta a csiklóját. A célját elérte, mert Nia többé nem tudott gondolkodni.

- Sosem hagynám, hogy bármi ártson neked, Nia. Ígérem! – Elhelyezkedett Nia lába között, és mikor a lány átkarolta a csípőjét a lábával, a szemébe nézett, és lehajolt, hogy megcsókolja. – Szeretlek – suttogta az ajkába, és belé hatolt.

Nia felsikoltott, és enyhén megremegett, mikor tompa fájdalom járta át a testét. Izzadságban fürdött, belekapaszkodott Asmodeus vállába, néhány hosszú pillanatig egyikük se moccan. Mikor a fájdalom kezdett alábbhagyni, Asmodeus finoman kihúzódott, és mikor a lányból szaggatott, de nyugodt sóhaj tört fel, újra behatolt.

Nia kábának érezte magát a vágytól. Apró, vörös szikrák táncoltak a szeme előtt, mintha tele lenne vele a szoba. Minden olyan másnak hatott. Teste különösen pulzált, lüktetett, és élesen tudatában volt testük hangjainak, a mozdulatoknak, Asmodeus forró leheletének a nyakán... A csókjainak, a

becézgető szavaknak. *Szeretlek*, visszhangzott az elméjében a szó. Igen, talán ő is szereti. Talán mindvégig így volt. De honnan is tudhatná? Soha nem vonzódott egyik férfihoz sem. Soha nem tapasztalta meg az érzést. Milyennek kéne lennie?

Mikor Asmodeus felemelte a fejét, és pillantásuk találkozott, Nia biztos volt benne, hogy a férfi a lelkébe lát. Kezét a férfi mellkasára csúsztatta, a *jel* ott tekergett a tenyere alatt, finoman égette a bőrét. Mintha a szívük is egy ritmusra vert volna. Lehet az szerelem, amit érez? Homlokráncolva a férfira nézett, akit még csak nem is ismert. Nem, ez nem volt teljesen igaz. Nem ismerte, mégis mindent tudott róla. A lelke mélyén. Öntudatlanul. A szerelem mégis olyan helytelen kifejezésnek tűnt. Meg sem közelítette azt a különös érzést, ami átjárta. Lekicsinylő.

Magához húzta Asmodeust, kissé megemelte a csípőjét, hogy még mélyebbre tudjon hatolni, kezével a hajába túrt. Asmodeus a nyakába fúrta az arcát, és finoman megszívta a bőrt.

- Nia... - kezdte, de végig már nem tudta mondani. A feszültség, mely eddig egyre emelkedett a lány testében, most robbanva teljesedett ki. Nia szeme előtt színes pettyek jártak táncot, vegyültek el a vörös szikrákkal.

Asmodeus pillanatokkal később követte őt. Farka lüktetett a lány méhében, csípője önkéntelenül előredőfött párszor. Mikor a gyönyör utolsó hullámai is elhaltak, Asmodeus oldalra gördült, és a karjába vonta Niát. A takaró, ami eddig alattuk volt, most hirtelen följük került és Nia érezte, hogy a férfi gondosan ügyel rá, minden porcikáját fedje. Kielégülten, hálásan simult hozzá, fejét a mellkasára hajtotta, és önkéntelenül követte ujjával az izgó-mozgó mintákat. Vagyis, talán épp fordítva. A minták követték az ujját, mintha ő rajzolna a férfi mellkasára. Megcsókolta a férfi bőrét, és fejét a nyakhajlatába fúrta.

Asmodeus szórakozottan simogatta a hátát, mire a lány libabőrös lett. Egyikük sem szólalt meg. A férfi csókot nyomott a homlokára, másik karját a csípőjére csúsztatta. Nia behunyta a szemét, remélve, hogy szédülése alábbhagy. Gondolat gondolatot váltott a fejében, mire az egyik értelmét megragadta volna, már tovább is kúszott. Mikor kissé lenyugtatta háborgó, zavaros elméjét, kinyitotta a szemét. Az apró, vörös szikrák még mindig ott voltak körülötte. Fel akarta emelni a karját, hogy megfogja az egyiket, de minden erő elszállt a tagjaiból. Ólmos fáradtság lett úrrá rajta, szinte azonnal. Asmodeus tovább simogatta, mintha mi sem történt volna. Mintha vibrált volna a teste.

Nia megpróbált a rátörő álom kódén át valami értelmes gondolatot megformálni, de képtelen volt. Az álom maga alá gyűrte. Mielőtt teljesen átadta volna magát a sötétségnek, még annyit suttogott.

- Szeretlek, Asmodeus! – Aztán dűnnyögve még hozzátette. – Már, ha eltekintünk tőle, hogy öntelt hólyag vagy.

Asmodeus felkuncogott, és megint megcsókolta a homlokát. – Aludj, Nia. Szükséged lesz az erődre. Holnap elmész a birtokomra.

Nia hallotta a szavakat, de már nem fogta fel. Márpedig, a figyelme bizonyosan megakadt volna rajta, és dühbe gurult volna, mint minden normális esetben. Ehelyett csak a sötétség ragadta magával egy mély, álomtalan álomba.

Asmodeus megvárta, míg Nia elaludt, és mikor meghallotta egyenletes szuszogását felkelt az ágyból, betakargatta Niát, majd pár percig figyelte, ahogy összegömbölyödik a helyén, akár egy jóllakott kiscica. Elmosolyodott, és megsimogatta a lány selymes tincseit. Az övé. Most már végleg, visszafordíthatatlanul az övé. Senki nem nyúlhat hozzá. Senki.

Érezte, ahogy a lány ellenállása fokozatosan megtört a szeretkezésük alatt. Ez az utolsó, félig öntudatlan vallomás volt az utolsó löket, amire még

szükségük volt. Az erő máris kezdett visszatérni belé. Hatalom. Még egy-két óra, és újra régi önmaga lehet. Arca elkomorult, felállt, és mire tett két lépést a sötét szobában, már teljesen fel volt öltözve. Fekete pólót, fekete nadrágot, és egy fekete viharkabátot viselt. Még egyszer utoljára visszafordult, ránézett az alvó lányra, majd behunyta a szemét és köddé vált.

Mikor pillanatok múlva felbukkant, már a ház előtti tornácon volt. Lesétált a lépcsőn, és ekkor érezte meg a férfi jelenlétét. Megfordult. Darius állt a bejárat előtt, karját összefonta a mellkasán, lábát terpeszbe rakta, és fenyegető pillantást vetett rá. Asmodeus ajka féloldalas mosolyra húzódott. Számított a felbukkanására, ezért is távozott így, nem pedig a portálon át.

- Mész valahová? – kérdezte kimerően Darius. Tekintetéből Asmodeus kiolvasta, nem helyesli.

- El kell intéznem valamit – felelte kurtán. Darius nagyon is tisztában volt vele, hová megy, nem kellett magyarázkodnia neki.

A fiatal nekromanta megcsóválta a fejét. – Ostobább vagy, mint hittem, Asmodeus. Nem hagyatsz magára egy nőt a nászéjszakáján. Hát halálvágyad van? Mert Nia megöl, ha a kezei közé kerülsz.

Asmodeus felnevetett, és visszagondolt az alvó lányra. Semmi kétség, Nia éktelen haragra gerjed, ha nem találja reggel az ágyban. Főleg, ha rájön, hogy ő altatta el, hogy el tudjon osonni. De muszáj megtennie most, hogy ereje újra a régi. Ha nyugalomban akar élnie Niával, véget kell vetnie a Bael problémának. Azonnal.

- A gépem várni fog rá reggel. Azt akarom, hogy kísérd el. Szüksége van valakire, aki meg tudja védeni. A barátja vagy, Darius. És bízom benne, hogy az életed árán is megóvnád őt, míg távol vagyok.

- Mégis meddig?

- Nem tart tovább két napnál. Felkutatom Baelt, és végzek vele. Nem akarom több veszélynek kiténni Niát. Meg akarom óvni, akárcsak te.

- Nem tetszik ez nekem. Az erőd...

- Az erőm teljesen visszatért – vágott közbe Asmodeus. A nekromanta szemébe nézett, és megismételte az utasítást, ezúttal ellentmondást nem tűrő hangon. – Menj vele, Darius. És oltalmazd! Különben veled is végzek, ha baja esik.

- Nem a démonoktól félek – csóválta meg a fejét Darius. – De az ördögbe is, minek foglalkozom vele, hogy Nia elevenen megnyúzz mindkettőnket, ha most menni hagylak. Mondjuk, magam miatt jobban aggódom, mint miattad, démon. Egyáltalán nem tetszik ez nekem.

- Bízom benne, hogy megbirkózol vele – kuncogott Asmodeus, majd ismét elkomolyodott. Tekintetét a tetőtér felé fordította. – Nekem sem tetszik, hogy itt kell hagynom. De le kell számolnom Baellel. Addig folyamatosan megzavarnak minket, és én csak magamnak akarom Niát.

- Akkor menj, nagyfiú. Hagyj itt a szarban – dörzsölte a szakállát Darius, és elgondolkozva meredt Asmodeusra. – Ajánlom, hogy visszatérj. És ne aggódj, meg fogom védeni. Az a dolgom, emlékszel?

- Helyes, nekromanta. Ráadásul, bizonyára örülne egy barátságos arcnak, Legalább nem lesz egyedül.

Azzal Asmodeus sarkon fordult, megnyitott egy portált és már távozott is, mire Darius megjegyzést tehetett volna neki.

Nia eközben a másik oldalára gördült, összehúzta magát, és átkarolta a hasát. Ekkor hasított belé először a fájdalom. Mintha egy kést forgattak volna a hasában, a mellkasában, majd a hátában. A szeme égett, a bőre lángolt. Izzadság gyöngyözött a homlokán, és felnyögött. A szája teljesen kiszáradt, öklendezni akart, de nem tudott.

Pillanatok alatt teljesen elborította a fájdalom.

6. fejezet

Hajnalodott. Nia órák óta fenn volt, éppen a fürdőszoba tükreben nézegette magát. Olyannak tűnt, mint mindig, mégis, valami más volt. Nem tudta volna megmondani, hogy mi, de érezte. És most nem csak arról beszélt, hogy sápadt a bőre. Valami... különöst látott maga előtt, mégsem bírta megragadni azt a valamit.

Az éjszaka egy részében a zuhany sarkában kuksolt, egészen addig, míg a forró víz hideggé nem vált, sőt, még utána is egy kis ideig. A víz valamennyire enyhítette a fájdalmát, ráadásul a vécé közelében akart maradni, hátha mégis viszontlátja az elfogyasztott vacsoráját. Eleinte akkora fájdalmai voltak, hogy a láz kódén át fel sem fogta, Asmodeus valamikor magára hagyta őt a szeretkezésük után. De nem tudott a haragjára összpontosítani, csak a testét átjáró, gyötrő fájdalomra. Órákon át sírt, míg csak el nem fogytak a könnyei meg az ereje. Szüksége lett volna valakire... bárkire... Mégsem volt ott senki mellette. Összезavarodott, nem értett semmit, kérdés kérdést követett a fejében. Válaszok azonban ezúttal sem érkeztek.

Egy órával ezelőtt aztán a fájdalom enyhülni látszott, és végre fel tudott kelni a hideg padlóról. Végre utat engedhetett a haragjának, mely egészen addig ott lappangott a felszín alatt, várva, hogy ő következhesen. De elfojtotta magában az indulatokat, úgy döntött, egészében zúdítja majd rá újdonsült férjére, mikor találkozik vele a reptéren. Meg fogja ölni, igen, és még élvezetét is leli majd benne. Vagy legalábbis fájdalmat fog neki okozni.

Férj. Tükörképe szemébe nézett, hogy lássa, vajon neki is épp olyan furcsán hangzik-e a szó, mint Nia fülének. De képmásának épp olyan megfeythetetlen volt az arckifejezése, mint ahogy magát érezte. Felsőhajtott, és elfordult, hogy felvegyen egy köntöst. Visszaindult a szobájába, hogy keressen magának néhány ruhadarabot, amit felvehet. Mikor belépett a

helyiségbe, egy pillanatra elszorult a szíve, és a harag megint felszínre akart törni. A földön még mindig ott hevert elhajított, fehér ruhája, az ágy össze volt gyűrődve. Még érezni lehetett a lepedőn Asmodeus illatát. Ellenállt a késztetésnek, hogy visszabújjon a meleg takarók alá. Mikor kihúzta a komód fiókját, hogy elővegyen egy nadrágot és egy megfelelő pólót, megérezte, hogy valaki közeledik. Hallotta a döngő, nehéz lépteket a folyosón, és érzékei azonnal az ajtóra fókuszáltak. Még mielőtt belépett volna a helyiségbe, már tudta, hogy Darius az.

- Látom, felébredtél – szólalt meg óvatosan a férfi, és megköszönte a torkát.

Nia behunyta a szemét, mikor teste vészjósón megremegett, és elöntötte az izzó düh. Ő is benne volt. Érezte a büntudat szagát áradni a férfi pórusaiból. A büntudat szagát? Mégis mi a fene történik vele? Még hogy az érzéseknek illata van... Kezd elmenni az esze. Megrázta a fejét, és csillapította a dühét. Tovább kutatott a ruhák között, és nem szólt semmit.

- Össze kéne csomagolnod – törte meg a feszült csendet Darius bizonytalanul, és megvakarta a fejét. – A gép csak ránk vár. Asmodeus azt mondta, még ma menjünk el a birtokára, ott védve leszel.

Nia keze ekkor megállt, és mintha feltámadt volna a szél a szobában. Különös, ki sem volt nyitva az ablak.

- Menjünk? – kérdezte vészjósón nyugodt hangon. Hallotta, hogy barátja nagyot nyel, és idegesen hátrál egy lépést. Darius fél? Tőle? A gondolat is nevetséges. – És hol van az én drága *férjem*?

- El kell valamit intéznie. Azt mondta, maximum két napig lesz távol.

- Aha – nyújtotta el Nia a szót. Kezébe fogta az egyik pólót, összetekerte, és mikor megcsavarta elképzelte, hogy Asmodeus nyaka az. A kép felettébb nagy elégedettséggel töltötte el.

- Én... Azt hiszem megvárlak odalenn – dörzsölte meg az arcát Darius, majd sarkon fordult, és lesietett a nappaliba.

Nia elengedte szerencsétlen pólóját, majd felsóhajtott, és szomorúan körbepillantott. Talán életében utoljára látja ezt a szobát. Ezt a házat. Az apját. Képes lesz megtenni ezt a hatalmas lépést? Lenézett a fehér ruhára, leguggolt mellé, és kezével finoman végigsimított a puha anyagon. Fejét oldalra billentette, és eltűnődött. Házass ember. Boldognak kéne lennie. Az? Valahol mélyen talán igen. Valami azonban elnyomja az érzést a szívében. Van benne valami... valami ijesztő. Valami, ami erősebb nála. Mintha át akarná venni az irányítást a teste és az elméje felett. Két én, melyek küzdenek egymással. Mivé változik? Asmodeus nem mondta, hogy mivel jár a kötés. Vajon mi lesz belőle a folyamat végén?

Megborzongott, és elengedte a fehér ruhát. Felállt, megkereste a nejlonhuzatot, amiben volt, majd óvatosan beletette, és felakasztotta a szekrény oldalára. Nem fogja magával vinni. Nem akarja, hogy bármi is emlékeztesse őt a napra, mikor minden megváltozott. Mikor ő megváltozott.

Fél órával később már két bőrönddel a kezében lépett ki a házból Darius oldalán. Miután bepakoltak a kocsiba, Nia még egyszer utoljára megölelte az apját, és felnézett az otthonára. Mikor elindultak, egészen addig figyelte a távolodó házat, míg az a kanyarban végleg el nem tűnt a szeme elől. Az apjával együtt.

Csendben tették meg az utat a reptérig. Mikor felszálltak és elfoglalták helyüket a gépen, Niát egyszerre járta át izgatottság és félelem. Magán érezte Darius fürkésző pillantását, de a férfi nem szólt semmit. Nia az ablakon keresztül figyelte, hogyan emelkedik a gép a magasba, és mikor már csak a felhőket látta, elszakította pillantását a környezetről. Behunyta a szemét és úgy tett, mintha aludna. El akart kerülni mindenféle beszélgetést Dariusszal. Tudta, hogy a férfi is érzi a benne lezajló változást, ezért fürkészi őt a vele

szemben lévő ülésről. Fogalma sem volt, miért nem beszélt neki az éjszakai fájdalomról, de nem tette. Nem akart senkivel beszélni róla.

Mikor a gép leszállt és elhagyták azt, a hangár előtt egy férfi várta őket. Magas volt, szőke haja enyhén göndörödött a homlokánál, szeme vörösesbarna színben csillogott a fényben. Mikor Nia és Darius odaértek hozzá, meghajolt, és egy gyors pillantással, szenvtelenül végigmérte Niát.

- Úrnőm! Remélem, jól utazott.

- Ö... azt hiszem – ráncolta a homlokát Nia. Zavarta a férfi hivatalossága. Nem volt hozzászokva, hogy hajlongjanak előtte, és kizárt, hogy hozzá fog valaha szokni.

- Bacaron vagyok, Asmodeus híve. – Niát lenyűgözte különös szóhasználat és akcentusa, amit nem igazán tudott hova tenni. Kicsit mintha morgott volna. A férfi intett valakinek, mire megjelent két újabb démon a semmiből, és gyorsan bepakolták a csomagokat egy hófehér cabrióba. – Indulhatunk? Jobb, ha nem tartózkodunk sokáig egy helyen.

- Persze – bólintott Nia, majd Dariusszal a nyomában követték a férfit az autóhoz.

Nia a hátsó ülésen foglalt helyet, közvetlenül Darius mellett. Láta, hogy Bacaron gyanakvó pillantást vet rájuk a visszapillantó tükörben, mielőtt kigördült volna az országútra, de nem tett megjegyzést. Niának kedve lett volna gúnyosan felhorkantani és a szemét forgatni. Asmodeus egy kicsit paranoiás. De igazán csak magát okolhatja érte, ha magára hagyja a feleségét a nászéjszakán... Magára vessen, ha Nia másnál keres vigaszt. Összefonta a karját a mellkasa előtt, és duzzogva figyelte az elsuhanó tájat. Darius a barátja, mintha a bátyja lenne. Hihetetlen, hogy magyarázkodnia kell valakinek, aki képes volt az első éjszaka után magára hagyni!

Wyoming cseppet sem hasonlított az otthonához. Száraz, elszigetelt helynek hatott. Azt tudta, hogy itt a legkisebb a népesség az összes állam

közül, de maga is meglepődött, milyen kietlen vadonnal tűnik a táj. Elhaladtak egy ranch mellett, és a távolban teheneket látott legelni egy magasra törő hegygerinc aljában. Amerre nézett, hegyeket látott. Már szinte maga előtt látta a kúriát, amiről Asmodeus beszélt. Egy düledező ranch, mellette egy fa csúrral, ahol tehenek helyett a pokol szája kapott helyet.

Annaira beleélte magát a képbe, hogy észre sem vette, mikor egy földútra fordultak. Az út két oldalán végig erdő húzódott, a fák miatt sötétebbnek hatott, mivel a sűrű lombkoronákon alig hatolt át a napfény. Akkor ocsúdott fel, mikor Bacaron végül leállította a kocsit Asmodeus birtokán. Nia előre nézett, és elállt a lélegzete. Tudta, hogy eltátotta a száját, de képtelen volt uralkodni magán. Darius halkan füttyentett, majd felnyomta magát, és kiugrott a kocsiból. Csípőre tett kézzel mérte végig az előttük álló házat.

- Nem semmi – füttyentett még egyet Darius. Bacaron megkerülte a kocsit, és kisegítette Niát is. A lány elfogadta a felé nyújtott kezet, közben továbbra is tátott szájjal meredt maga elé.

- Azt hittem, Wyoming az úti cél, nem Toszkána.

Bacaron felkuncogott, és elindult, hogy a csomagokat is kivegye a csomagtartóból. – A herceg nagyon sok időt töltött a felépítésével. Évek óta alakítgatja már, hogy készen álljon az érkezésére, úrnőm. Milyen kár, hogy nem láthatta a reakcióját. Egészen biztosan büszke lenne a sikerre.

- Nekem... Nekem építette? – fordult Nia Bacaron felé.

- Igen, úrnőm.

- Jajj, kérem! – nyögött fel Nia, és a hasára szorította a kezét. – Hányingerem van ettől a megszólítástól. Lehetnének kevésbé hivatalosak? Nem hiszem, hogy hozzá bírnék szokni.

Bacaron farkasszemet nézett vele. Nia szinte hallotta a gondolatait. Most bizonyára ostobának tartja. Elpirult, és inkább leszegte a pillantását.

- Ó, hát megjöttél végre! – csendült egy lelkes hang a hátuk mögött. Nia megpördült, és Astaroth azonnal a nyakába ugrott. – Úgy örülök, hogy végre ideértetek. Már mindenki alig várja, hogy megismerjen.

- Astaroth... - mondta Nia meglepetten. – Nem tudtam, hogy te is itt leszel.

A nő vállat vont. – Gondoltam, jól jönne egy kis társaság ezek mellé a besavanyodott alakok mellé – gúnyolódott, és nyelvet öltött Bacaronra. A férfi a szemét forgatta, sarkon fordult és eltűnt a csomagokkal. – Na, gyere már, alig várom, hogy megmutathassak neked mindent – tapsolt lelkesen Astaroth, és húzni kezdte Niát a ház felé.

Nia felnézett a kopott, vörös téglából épült, gyönyörű épületre. A boltívek, a ház falára felfutó borostyánlevelek... az egész birtok maga volt a paradicsom. Mintha egyenesen Toszkánába érkeztek volna; egy darabka Éden a sivatag közepén. A birtok egyik felén erdő húzódott, a másik felén végtelennek tűnő szőlőskert. A ház előtt különféle virágok pompáztak. Az egész olyan... megnyugtató volt.

- Hogy tetszik? – vigyorgott rá Astaroth, mikor tovább húzta befelé. Nia szívesen csodálta volna még kívülről a házat, de hagyta, hogy a nő beterelje őt.

- Nagyon szép. Olyan... - De nem tudta szavakba önteni, milyen érzést keltett benne a hely. Mintha hazaért volna.

Odabenn kellemesen hűvös volt, és épp olyan egyszerű pompa tükröződött a berendezésről, mint a ház külsejéről. A tágas, boltíves nappaliban halványszínű rattanbútorok álltak fehér krémpárnákkal kibéelve. A kávézóasztalon egy kosár, csábító szőlő és néhány könyv hevert elszórva, mintha valaki sietve hagyta volna magára őket. Szinte látta maga előtt, hogy Asmodeus a kandalló előtt ül, és szőlőt eszegetve olvassa őket. Vetett a címükre egy kíváncsi pillantást. Mindegyik a szőlőtermesztésről és a

borászatról szólt. A kandallón fekete, kovácsoltvas gyertyatartók és virágok álltak, a falon pedig egy Toszkanát ábrázoló festmény függött.

- Megmutatom a szobádat! – lelkendezett Astaroth, és már húzta is magával az emeletre. A felső szintet végtelennek ható folyosók szeltek át. A falon festmények és különféle tárgyak lógtak, még egy kardot is látott fellógatva.

Nia figyelme állandóan elkalandozott. Minden egyes lépés után meg szeretett volna állni, hogy jobban felmérhesse a terepet, de Astaroth egészen a folyosó végén álló ajtóig húzta őt. A súlyos, fából készült ajtó mögött a legcsodálatosabb hálószoba rejlett, amit Nia valaha látott. Szájtátva lépett be, és nézett körbe. Az ágy hatalmas keretéhez halvány, krémszínű baldachin volt erősítve. Az ágyra ezüstös takaró volt terítve, és halvány rózsaszín virágszirmokkal szórták tele. A szoba egyik felében egy réginek tűnő fésülködőasztal állt, mellette pedig fehér függönyt lengetett a nyitott teraszajtón beáramló szellő. Egyszerűen... lenyűgöző volt. Itt is állt egy kandalló az ágygal szemben, de itt nem egy tájkép lógott felette... Nia a kezéhez kapta a kezét, mikor meglátta saját, festett portréját, mely szinte a kandalló teljes felületét eltakarta. Egy halványkék ruhában volt, mely kiemelte a szeme színét, haja lágy hullámokban omlott le a hátára. Tudta, mikor készült, és milyen fénykép alapján, csak azon csodálkozott, hogyan tehetett szert rá Asmodeus.

Alig ismert magára. A terasz felé fordult, és elindult, hogy kinézzen a szőlőskertre, de Astaroth megint megragadta a kezét, és húzni kezdte vissza a hall irányába.

- Gyere, muszáj mutatnom még valamit! Asmodeus hagyott neked itt egy ajándékot, alig várom, hogy láthasd!

- Astaroth... - akart tiltakozni Nia, de kíváncsisága végül elhallgattatta.

Hagyta, hogy a lány kiterelje a házból, majd követte őt egy újabb kőépület felé, mely kissé távolabb helyezkedett el, az erdő szélén. Nia meglátta Dariust a nyitott boltív alatt. Már épp azon kezdett tűnődni, vajon hová tűnhetett a férfi. Mikor beléptek az épületbe, az ott lévő szolgálok meghajoltak, és mind üdvözölték. Astaroth türelmetlenül toppantott, majd utat tört közöttük, és egy oldalsó bokszt felé kezdte húzni Niát.

Lovak. Ahogy elhaladtak a fából épített bokszok mellett, Nia különféle lovakat pillantott meg egy-egy másodpercre. Már majdnem elhúzódott lelkes kísérijétől, mikor Astaroth megállt az egyik faragott kerítés előtt. Niának elakadta lélegzete, mikor meglátta a gyönyörű kancát. Borostyánszínű szemét hosszú, aranyszínű szempillák keretezték. Karcsú, izmos teste fehér volt, aranyszínű sörénye hosszan omlott le oldalt a nyakán. Gyönyörű állat volt. Nia azonnal beleszeretett, mikor meglátta. Odalépett a kerítéshez, és a ló, mintha megérezte volna a szándékát, orrát a tenyeréhez simította. Selymes, puha szőre volt, és Nia hódolata egyre erősebb lett. Megsimogatta a kancát, mire az játékosan megbökte őt az orrával.

- Máris kedvel – mosolygott rá Astaroth.

- Mi a neve? – kuncogott fel Nia, mikor a ló megcsiklandozta a nyakát.

- Még nincs neki. Asmodeus születése óta nevelgeti, neked szánta.

Meghagyta neked a névválasztás jogát.

- Hercegnő... Így fogom nevezni őt – lehelte Nia, miközben végigmérte a pompás állatot. Igen, Hercegnő. Tökéletesen illik rá a név, akkor is, ha gyerekes választás. Egyszerűen nincs rá jobb szó.

- Pompás! – csapta össze a két tenyerét Asteroth. – Akkor menjünk, és fedezzük fel a környéket!

- Tessék? – fordult felé csodálkozva Nia.

- Kilovagolunk, butus. Mindent meg akarok mutatni neked, elvégre ez az új otthonod. Hercegnő sem lovagolt már igen régóta, Asmodeus senkit nem

engedett felülni a hátára. Ő maga tanítgatta és edzette. Még külön nyeret is készíttetett neked.

Nia végül engedett. Átöltözött, majd Astaroth és Darius társaságában kilovagoltak. Körbejárták a szőlőt, majd az erdőbe is bemerészkedtek. Astaroth megnyugtatta Niát, hogy a birtokot Asmodeus ereje védi, senki nem hatolhat be a tudtuk nélkül, nem kell merénylektől tartania. Nia a nap végére teljesen megnyugodott, a lovaglás felszabadítóan hatott rá. Mikor lement a nap, visszafordultak a ház felé.

Darius a Nia hálósobájával szemben kapott helyet, Astaroth pedig a folyosó túlsó végén aludt. Az egész birtokot őrizték, ezért Nia egy csepp aggodalom nélkül hajtotta le a fejét a párnára. Olyan boldog volt, hogy egy időre még Asmodeus iránt érzett haragjáról is megfeledkezett. Már alig várta, hogy holnap újra kilovagolhasson Hercegnővel, ezúttal egyedül.

Ezzel a képpel, mosolyogva aludt el.

Néhány órával később azonban kellemetlen bizsergésre ébredt fel kellemes álmából. Egy pillanatra megijedt, hogy újra előnti a fájdalom, mint előző éjszaka, de mikor nem érkezett a már jól ismert, gyötrő érzés, kezdett megnyugodni. Ott motoszkált azonban a fejében, hogy valami nincs rendben. Valami figyelni őt az árnyékból. A szíve hevesen dobogott. A bőre égett. Izzadságcsepp gördült le a hátán, libabőrös lett mindenhol.

Aztán a félelmet a harag váltotta fel; izzó, mindent átható düh. Behunyta a szemét, és lecsendesítette a gondolatait. Ekkor érezte meg a szoba sarkában ólálkodó, két árnyat. Mikor legközelebb kinyitotta a szemét, már látta is őket. Két izzó tekintetű démon meredt rá a sötétből. A nyitott teraszajtón át bevilágító holdsugár megcsillant hosszú karmaikon és agyaraikon.

- Na, ne már – dörmögte, és ledobta magáról a takarót. – Azt mondták, ide senki nem jöhet be. Ennyit a híres védelemről.

Tudta, hogy nem logikus, amit csinál. El kéne bújni, sikítoznia, vagy legalább az életéért könyörögnie. Ehelyett csupán féktelen harag járta át, emésztő lángok képében nyaldosva a bensőjét. Égett a szeme, bizsergett a bőre, és kedve lett volna hozzávágni valamit a betolakodókhoz. Láthatóan senki más nem érzékelte a fenyegetést, mert senki nem rontott be a szobájába kivont fegyverekkel. Milyen testőrei vannak?

- Nem találtatok jó hangulatban! – morogta, majd felkapta az éjjeliszekrények álló lámpát, és az egyik démon felé hajította. Az könnyedén kikerülte. A másik ekkor előre lendült, karmával csapva le a lányra. Az arcát karcolta meg, Nia érezte, hogy kiserken a vére. Felnyúlt, és elkerekedett szemekkel meredt a kezén lévő vérré. – Te kis...! – De nem tudta befejezni, mert a démon ismét támadásba lendült.

Átugrott az ágyon, ezzel pillanatnyi akadályt teremtve kettejük között. A másik démon azonban társa segítségére sietett, és másik irányból közeledett Nia felé. A lány a sarokba szorult. Vadul kapálózott, és hadakozott a kezével, próbálva távol tartani őket magától. Tudta, hogy eljött az ideje, hogy kiabáljon, hogy segítséget hívjon. De egy hang se jött ki a torkán. Félelme ott lappangott a düh felszíne alatt, a két érzés vetélkedett az elméjéért.

Az egyik démon belemélyesztette karmát a karjába. Nia fájdalmasan felnyögött, és könnybe lábadt szemekkel keresett valamit, amit fegyverként használhatna, de semmit nem talált. A démon időközben a másik karjába is belemélyesztette a karmát, és sziszegve felnevetett érdes hangján, mikor egyértelműen csapdába ejtette Niát.

A fájdalom ekkor öntötte el újra Niát. A gyomra kavargott, és legszívesebben kétrét görnyedve hányt volna, ha a démon nem feszíti ki. A másik démon Nia mögé ugrott, hátra rántotta a fejét, és egy kést szegezett a lány torkának. Undorító nyelve megérintette a lány fülét, majd áttért a

tarkójára. Mintha meg akarná ízlelni. Niában dübörgött a félelem, és mikor megérezte a bőréhez feszülő pengét, tudta, eljött a vég. Nem tehet semmit.

Ekkor azonban különös dolog történt. Maga előtt látta Asmodeus arrogáns arcát, és újult erővel öntötte el a harag. Az a féreg megígérte, hogy nem eshet baja, mégis magára hagyta, most pedig hagyná, hogy megöljék! Nia engedte, hogy az örült düh átjárja a testét, megmérgezze az ereit. Mintha lángolt volna a teste. Felordított, és behunyta a szemét, mert az izzó, kielégítő dühvel együtt a fájdalom is átjárta. A fejében kezdődött, majd a szemében folytatódott. Lehunyta a szemhéját, de nem segített. Megfeszültek a karján az izmok, és érezte, hogyan szorítja meg összehúzódó bőre a húzába mélyedő karmokat.

A fájdalmat ekkor erő váltotta fel. Mérhetetlen, hatalmas erő. Nia nem küzdött tovább a harag ellen, hagyta, hogy eluralkodjon az elméje felett. Ölni. Csak erre tudott gondolni. Ölni, vagy őt ölik meg. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy a démon arca megrándul, különös kifejezés suhant át árnyékba burkolózó arcán. Nia kegyetlen, hideg mosolyra húzta a száját, mintha nem is ő lenne a saját testében. Az örület lett az úr.

- Adjátok át üdvözetem Baelnek – csikorogta mély, undorodó hangon, és a következő pillanatban felordított a vele szemben lévő bérgyilkos.

Teste izzott, mintha belül lángok emésztenék, az arcához kapott, és Nia látta, hogy válik előbb feketévé a hús, majd porként fűjja el a szobában támadt szellő. Dühödten megrántotta a karját, és a háta mögött lévő démonra fordította a pillantását. Karja felemelkedett, és készen állt rá, hogy a démon torka köré fonja. Az nyüsztítve hátrált a falhoz, de mindhiába. A levegőben pattogó erő szinte látható szikrákat eredményezett. Nia haja lobogott az arca körül. *Ölni*, csak ez visszhangzott a fejében.

Mikor megérintette a démont kivágódott az ajtó, és Darius jelent meg teljes fegyverzetben. Még éppen látta, hogy a haldokló démon végleg porrá

válk, és aggódó pillantását Niára szegezte. De nem indult meg a lány felé, érezte a levegőben a fenyegetést, a mérhetetlen haragot. Tudta, ha most belépne, az a hatalmas erő, ami elszabadult, vele is végezne. Nia a démon torkára fonta a kezét, finoman megszorította, majd elégedetten figyelte, hogy a démon bomba módjára felrobban, és hamuvá válik a lába előtt.

Felegyenesedett, és vörösen izzó pillantását Dariusra szegezte. Ekkor jelent meg Astaroth a férfi háta mögött. Riadtan, értetlenül meredt a két hamukupacra, és már épp indult volna, hogy meggyőződjön róla, Nia jól van, mikor Darius megállította.

- Ne! Téged is megöl.

Nia most Astarothra szegezte a pillantását. Érezte a démon erejét, de tisztában volt vele, az semmi az ő hatalmához képest. Össze tudná zúzni, egyetlen ujjával. A démonok megbízhatatlanok, meg akarják ölni, csak erre tudott gondolni.

Darius megérezhette, mi jár a fejében, mert finoman eltolta Astarothot a bejárattól, letette a fegyvereit, majd feltartotta a kezét jelezve, hogy nem jelent fenyegetést Niára nézve.

- Nia – kezdte óvatosan. – Le kell nyugodnod. Ne hagyd, hogy eluralkodjon rajtad. Erősebb vagy.

- Elegem van a démonokból – sziszegte Nia. – Elegem van Asmodeusból, abból, hogy vadászni rám! Azt akarom, hogy vége legyen!

- Tudom, Nia. Tudom. De végeztél a bérgyilkosokkal. Nincsenek többé. Látnod? – mutatott a hamura Nia lába előtt. A lány lenézett, és Darius tett egy óvatos lépést felé. – Minden rendben lesz, ígérem!

- Nem! – ordította a lány. – Nem lesz! Mindig ugyanez fog történni, mindig! Nem tud megvédeni! A pokolba, hiszen még csak nincs is velem! Itt hagyott!!! Magamra hagyott!

- Mert segíteni akart – kelt Asmodeus védelmére Darius, miközben még egy lépést tett a lány felé. – Meg akarja ezt szüntetni – mutatott a két kupac felé. – Bíznod kell benne. De előbb le kell nyugodnod, Nia.

- Gyűlölöm – sziszegte Nia, és átkarolta magát. – Gyűlölöm!

- Nem, Nia – ellenkezett vele halkan Darius. Most már csak két lépésre volt tőle. – Nem gyűlölöd őt, Nia. De szeretnéd. Haragszol mindazért, amit veled tett. Hogy elhozott, hogy itt hagyott... De nem uralhat a haragod, Nia. Ez nem te vagy, és később szörnyen éreznéd magad, ha kárt tennél valakiben.

- Nem megy, Darius – suttogta erőtlenül Nia, kezét a fejére szorította. – Nem megy, túl erős. A hangok... Hallom őket. Ölni akarnak... Képtelen vagyok...

- Semmi baj, Nia. Itt vagyok. És nem engedem, hogy bármi bajod essen – csitítgatta Darius. Odalépett a lányhoz, és finoman átkarolta remegő, lángoló testét. Egek, mintha láza volna. Nia úgy kapaszkodott bele, mint a fuldokló az utolsó reménybe. Arcát az ingébe fúrta, és halkan nyöszörgött, mintha fájdalmai lennének. Szinte görcsösen markolta, miközben érthetetlen dolgokat suttogott maga elé. Darius simogatta a hátát, és semmiségekkel csitítgatta. – Nyugalom, Nia. Vége van. Erősebb vagy nála, én tudom. Gyerünk, kislány! Engedd el a haragot.

És Nia megtette. Ahogy a düh szépen lassan elszivárgott belőle, úgy hagyta magára hirtelen érkezett ereje. Gyengének, erőtlennek érezte magát. Fázott. A hatalom nem távozott teljesen, ott zúgott elméje hátsó zugában, tudta, csak hívnia kellene. A kimerültség erőt vett rajta. Szípgova kapaszkodott Dariusba, az egyetlen dologba, ami ebben a pillanatban biztosnak tűnt számára.

- Mi történik velem? – suttogta rekedten.

- Nem tudom, kislány. De ki fogom deríteni. Találunk rá megoldást. Esküszöm!

Nia nem akart aznap éjjel egyedül maradni, de félt, ha Astharoth mellette maradna, még önkéntelenül megtámadná a démon. Nem bízott magában, és félt, hogy újra tombolni kezd. Darius addig kivitte a teraszra, míg Asmodeus emberei eltakarították a hamukupacokat, majd lefektette a lányt az ágyba, odahúzott egy karosszéket a lány mellé, és helyet foglalt. Agya megállás nélkül dolgozott, igyekezett magyarázatot találni mindarra, amit látott. Még most is alig bírta feldolgozni. Ha nem látta volna a saját szemével...

Amikor azonban reggel felkelt a nap, még mindig nem volt okosabb. Azonban tudta, hol kell keresnie a válaszokat. Tudta, ha Asmodeusnak bármi köze van ehhez, ő maga fogja megölni a gazembert, amiért nincs Nia mellett. Ahol lennie kéne.

7. fejezet

Asmodeus csendben nézte Satant, ahogy két itallal a kezében átszeli a szobát. A férfi lakása félig el volt sötétítve, piszkosszőke, félhosszú haja mégis világított a homályban. Borostyánszínű szeme néha fel-felizzott jelezve, hogy fogytán a türelme. Asmodeus elmosolyodott. Még csak két órát töltött barátja lakásán, de az máris a robbanás határán van.

- Tessék – lökte az italt kelletlenül a kezébe Satan. Pillantása elidőzött néhány pillanatra a *jelen*. Asmodeus inge félig nyitva volt, és a lezser pozíció miatt csak még jobban szétnyílt. Satan néhány pillanat múlva mogorván elszakította róla a pillantását. – Sosem láttam még ehhez hasonlót.

- Ahogy én sem, barátom – kortyolt a whiskey-be Asmodeus. Jó érzés volt, ahogy az ital végigfolyt a torkán.

- Szóval, miért vagy itt? Még mindig nem tértél rá a jövedeled okára. Alig várom, hogy eltűnj a lakásomról – morgolódott mély, karcos hangján Satan, és lehuppant az Asmodeussal szemben lévő kanapéra. Megállás nélkül ropogtatta a kezét és a nyakát, ez is csak azt mutatta, hogy elérte a tűrőképessége határait.

- Mindig fájdalmasan őszinte voltál, Satan – vigyorgott rá Asmodeus, és megint kortyolt az italából. – Elragadó személyiséged van. Biztos bomlanak utánad a nők.

Satan morgott valami nem túl barátságosat erre, de Asmodeus nem értette, pontosan mit. Felnevetett, majd félretette a poharát.

- Egyáltalán, miért ide jöttél? Miért pont hozzám? – morgott rá Satan, miközben Asmodeus újra hátradőlt.

- Azért, barátom, mert beszélni akartam veled. Te vagy a legöregebb közöttünk, gondoltam talán tudsz valamit, amit én nem. Ráadásul... -

Asmodeus állával az egyik csukott ajtó felé bökött. – Tudom, miféle könyvtárt rejtegetsz, gondoltam van benne valami hasznos.

- A jelről akarsz tudni, igaz? – vonta fel a szemöldökét a férfi, és megvakarta az állát. – Arról nem mondhatok sokat, kész rejtély. Nem sok feljegyzésünk maradt róla. De biztos vagyok benne, hogy ezt már úgyis tudtad. Miért jöttél ide valójában?

- Meg fogom keresni Baelt – komolyodott el Asmodeus. – Úgy hallottam, a közelben van. A démonaim most járnak utána a pletykáknak, gondoltam, várakozás közben beugorhatok.

- Én meg már azt hittem, a feleséged elől bujkálsz – horkant fel Satan, és összekulcsolta kezét a tarkója mögött. Gúnyosan mosolygott a barátjára. – Nem vált be a kicsike?

- Vigyázz a szádra! – sziszegte Asmodeus fenyegetően, ereje szinte tapintható lett a levegőben. Satan elragadtatottan körbenézett, majd vigyora még szélesebb lett.

- Hihetetlen. Tehát igaz a szóbeszéd.

- Ha az erőmre gondolsz, igen – vont vállat Asmodeus. – Visszanyertem, és az elmúlt két órában csak még erősebb lettem. Percről percre nő a hatalmam, ki tudja, meddig. Pokoli jó érzés – nevetett fel.

- Mit tud még ez a kötés? – kérdezte Satan. Hangjából egyszerre csengett óvatosság, undor és kíváncsiság.

- Valahogy összekapcsolódtam Niával. Érzem, amit ő. Hallom a gondolatait, de ilyen messziről csak tompa zúgás a fejem hátsó zugában. Nem igazán tudom kivenni őket. Az viszont biztos, hogy pokoli dühös rám. – Az utolsó résznél elhúzta a száját, és egy másodpercre megremegett. – Ha hihetek a sugallatoknak, lehet jobb lenne nem hazamenni ez után.

Satan nevetése ezúttal szívből jött. A könnyeit törölgette, mikor Zrakon megköszörülte a torkát, és belépett a szobába. Intett neki, hogy lépjen beljebb,

mire a férfi megállt mellettük, hogy mindkettejük jól lássa. Satan intett neki, hogy fogjon bele a beszámolójába, majd ő is kortyolt egyet az italából.

- Megtettem, amire kért, uram.

- Valami nincs rendben odalenn – magyarázta Satan Asmodeusnak. – Bizonyára te is érezted a feszültséget. A démonok zúgolódnak. Már többen meghaltak egy-egy összecsapás miatt. Alig tudom őket kordában tartani.

- Én is éreztem – ráncolta a homlokát Asmodeus. – De azt hittem, talán Bael műve az egész.

- Zrakon?

- Bármennyire gyűlölöm ezt kimondani, ezúttal Baelnek semmi köze a lázongásokhoz. *Miatta* van.

Satan felvonta a szemöldökét, jelentőségteljes pillantást vetettek egymásra. Asmodeus felmordult, jelezve, nem tetszik neki a kívülálló szerepe. Satan ezért felé fordulva magyarázatba kezdett.

- Te magad is tudod, hogy a Boszorkányok vérvonala meggyengült. Évek óta hanyatlanak már, és csupán néhány nemes maradt csak közöttük. Az erejük pedig páratlan.

- Igen – bólintott Asmodeus. Kezdte kapizsgálni, miről lehet szó. – Az Aranyszívűek vonala jelenleg a leghatalmasabb.

- Nos, talán most változni fog minden – vette át a szót Zrakon. – Azt rebesgetik, az öreg beteg. Talán haldoklik.

- Ha meghalna...

- Az ereje az egyetlen unokájára szállna, mivel más már nem maradt a családból – kerekedett el Asmodeus szeme. – Jól tudom?

Satan komoran bólintott, és eltöprengve forgatta a poharat a kezében. – Még csak egy csecsemő. Alig tanult meg járni. Ekkora hatalom meg is ölné.

- Sok démonnak fáj a foga arra a hatalomra. Legendások. Ezért a mozgolódás. Ha most megölik az öreget, vagy ha meghalna valami kórságtól,

minden ereje az unokájába szállna. Egy törékeny gyermekkel pedig nagyon egyszerű elbánni, különösen az első napokban. Olyankor még gyengék az átadás miatt. Ha valamelyik démon szert tenne arra a hatalomra...

- Képtelenség lenne megállítani – fejezte be vészjósló nyugalommal Satan, de egy percre sem nézett fel a poharából. – Nem kerülhet alkalmatlan kezekbe, ki tudja, mi történne.

- Mennyire súlyos az öreg betegsége? – kérdezte Asmodeus.

- Nem tudom – vont a vállát Zrakon. – Nem néztem utána a boszorkányoknak. Csupán a pletykákat hallgattam meg.

- Szóval nem is ellenőrizted? – csattant fel dühösen Satan. A szeme izzott, a kezét ökölbe szorította. Csak arról feledkezett meg, hogy a poharat még mindig a kezében tartja. Az üveg apró szilánkokra tört, őt azonban nem zavarta. – Ostoba! Eszedbe sem jutott megnézni, hogy van-e ok további lépésekre?

Zrakon bölcsen hátrált egy lépést. – Sajnálom, de még nem volt rá időm. Jöttem jelenteni, amint megtudtam a szóbeszédet. De annyi bizonyos, hogy a lány, az unokája, árva lett. A szülei meghaltak, és minden hatalom a nagyapára szállt.

Satan felszisszent. Olyan gyorsan mozdult, hogy még démonszemmel is nehéz volt követni. Megragadta Zrakon torkát, és felemelte néhány centire a földről. Zrakon meg sem próbált küzdeni az ura szorítása ellen. Arca láthatóan vörös-lila színekben játszott. Asmodeus felállt, hogy lecsillapítsa a barátját, végül azonban a helyén maradt. Nem áradt fenyegetés Satanból. A szeme sem izzott vörösen, vagyis kordában tartotta az indulatait. Még. De ki tudja, mikor telik be nála az a bizonyos pohár.

- Engedd el, Sata! – mondta a barátjának. – Inkább azon gondolkozzunk, mi legyen most. Nem engedhetjük egyetlen kósza démont sem a közelükbe. A

pokolba, nem csak magukat pusztítanak el az ostobák, hanem mindent. El sem tudom képzelni azt a rombolást.

- Én igen – recsegte alig hallhatóan Satan, és óvatosan leeresztette a földre Zrakont. A férfi megigazította a kabátját, sípolva szedte a levegőt.

Asmodeus szeme résnyire szűkült. El is felejtette, hogy Satan szemtanúja volt annak a bizonyos esetnek. 1692-ben mindenki szeme Salem felé fordult. Boszorkányperek... Akkor indult minden. Akkor vetették el a boszorkányüldözés magvait, és a mai napig folytatták az esztelen öldöklést, csupán diszkrétebben. Az emberek kapzsisz lettek. Rájöttek, mekkora hatalomra tehetnek szert egy boszorkány halálával. A nyilvánosság előtt kivégeztek néhány embert, csak úgy demonstráció céljából. Ó, nem boszorkányokat akasztottak fel. Dehogyan tették. Az igazi boszorkányokat a háttérben, csendben végezték ki, elzárva mindenkitől, mert így szert tehettek az erejükre.

Régebben a démonok sportot űztek a boszorkányok gyilkolásából, mígnem szinte teljesen kiirtották őket. Akár a drog, úgy vált minden fajzat, minden nép függőjévé a mágiának. Többek között ezért vetette meg Asmodeus annyira. Satan azonban... Ő ott volt, mikor az igazi katasztrófa bekövetkezett.

Valamikor az 1700-as években egy démon túl mohó lett. Megölte a két nemesi vérvonal egyikének legutolsó sarját, és olyan hatalomra tett szert, hogy puccsot kísérelt meg. Még a hét herceg erejével és Abaddon támogatásával is alig bírták visszaverni őt. Sokan meghaltak. Démonok, emberek, tündérek, még angyalok is... De a csata végén, mikor mindenki visszavonult a sebeit nyalogatva, Satan maradt az egyik utolsó szemtanúja annak, mikor a mágiával felerősödött démon felrobbantott egy egész kolóniát. Ő maga is meghalt ugyan, de több ezreket vitt magával a halálba.

Gyerekeket... Ártatlanokat. Satan sosem ölt ártatlant, és azóta az eset óta rettenetes düh tombolt benne. Lappangott a felszín alatt, minden egyes eltelt

nappal egyre kevésbé tudott uralkodni rajta. Démonok, igen... De nem érzéketlenek. Élvezetüket lelik az öldöklésben, de az ártatlanok... a gyerekek náluk is tabu.

Ők már csupán órákkal később értesültek az esetről. Satant sem kímélte a robbanás, a halál szélén állt. Akkor azt hitték, elveszítik őt. Pokoli küzdelmet folytattak Satan életéért. És ezt a férfi testét borító hegek is bizonyíthatták. Vetett egy gyors pillantást Satan testhez simuló, fekete kasmírpulóverére, mely most tökéletesen eltakart minden rémes nyomot, ami a bőrét torzította.

Satan fújtatott, mintha maga is átélte volna azokat a pillanatokot. Zrakon egy szót sem szólt, csak állt és várt. Satan végül felkapta Asmodeus poharát, és dühödten kiitta belőle a maradék whiskey-t. Asmodeus felvonta a szemöldökét.

- Ugyan, meg sem akartam inni – gúnyolódott keserűen.

Satan azonban nem nevetett. Mogorva pillantást vetett felé, és visszahuppant a kanapéra. Zrakon óvatosan tett feléjük egy lépést, és megköszönte a torkát. Asmodeus ránézett.

- Nem csupán ennyit tudtam meg, míg odalenn tartózkodtam.

- Beszélj! – mordult fel Satan, de már érezhetően nyugodtabb volt a hangja.

- Az a hír járja, Bael elrabolta az Orákulumot.

- Micsoda? – csattant fel Asmodeus. Az Orákulum volt az, aki megjövendőlte neki, hogy elkerülhetetlen lesz a kötése Niával. Valamint azt is mondta... Bizonytalanul Satanra nézett, és eltöprengve végigmérte.

- Azt észrevettük volna. Az Orákulumot védik; angyalok és démonok egyaránt. Kibaszottul nem lehet csak úgy elrabolni! – mennydörögte Satan. Megremegtek a falak.

- Sajnálom, uram, de ez egészen biztos. Magam jártam utána – hajolt meg kissé. – Az őket őrző angyalok szárnyát levágták, és kitepték a szívüket. A démonoknak levágták a fejét. Az Orákulum sehol.

- Muszáj lesz végezni Baellel – morogta Asmodeus, és az ajtó felé indult.
- Egyedül? – gúnyolódott Satan. – Esélyed sincs, barátom. Biztosan csapdába sétálsz, ezt látnoki képességek nélkül is meg tudom mondani neked. Búzlík ez a te információd.

- Nem érdekel. Erősebb vagyok, mint voltam. Ezt még az előnyökre formálhatom.

- Asmodeus, légy észnél! Nem ölheted meg egyedül?

- Nem is egyedül megyek. Magammal viszem Azradolt és Karnelt. Mindketten kiváló harcosok.

- Azt nem kétlem. Akkor sincs jó érzésem ezzel kapcsolatban.

- Most az egyszer fittyet hányok a megérzéseidre, Satan. Ha megölöm végre azt a pojácát, Nia is biztonságban lesz – csikorogta Asmodeus, és sarkon fordult.

- Arrogáns és öntelt vagy, Asmodeus – horkantotta Satan. Kényelmesen hátradőlt a kanapén, és meg sem kísérelte megállítani a barátját. Elvégre, nem az ő dolga, ha megöleti magát. Legalább megszabadul végre tőle, és visszakapja a lakását. A magányát. A fenébe, muszáj lesz edzenie egyet, ez a feszültség megöli.

- Apropó! – kiáltott fel gúnyosan Asmodeus és megtorpant. Hátrafordult a barátja felé, de nem ment vissza. – Amikor beszéltem az Orákulummal, azt mondta, te leszel a következő. A helyedben nagyon vigyáznék, barátom! Ki tudja, mikor botlasz bele a nőbe, aki majd az örületbe kerget.

Ezzel Asmodeus portált nyitott magának, begombolta a zakóját, és átlépett rajta, hogy találkozzon az embereivel, és véget vessen végre ennek az örületnek. Egyre inkább úgy tűnt, Bael halála mindenkinek csak érdekében volna.

Satan döbönt hallgatásba burkolózott Asmodeus utolsó kijelentését követően. Még levegőt sem vett, bár ennek nem igazán volt tudatában. Még

hogy ő kötődni fog? Ki van zárva. Rohadtul nem lehetséges. Felmordult, és elindult, hogy töltsön magának egy újabb pohár whiskey-t. Dühé csak fokozódott, mikor észrevette, hogy keze remeg. Végül lemondott a pohárról, és az üveget húzta meg. Ahogy az égető folyadék lecsorgott a torkán, elégedettség járta át. Biztosra vette, hogy ő vele ez nem történhet meg. Még szerencse, hogy messziről kerüli a nőket. Rohadtul nem fogja láncokra verni egyetlen példány sem a gyengébbik nemből.

- Feladatom lesz számodra, Zrakon – szólalt meg végül recsegő hangon, és megint meghúzta az üveget. – Menj, és figyeld az öreget meg az unokáját. Nem hagyhatjuk, hogy valami kósza démon megszerezze a hatalmát. Minden szükséges eszközt bevethetsz ennek érdekében, de folyamatos jelentést kérek.

- Értettem, uram! – Zrakon meghajolt, és készen állt rá, hogy elillanjon, mikor Satan hirtelen megfordult. Szeme izzott, hangja komor volt.

- Bármit – ismételte meg az előbbi kijelentést Satan. – Még ha neked magadnak kell is a kibaszott őrangyal szerepét játszani... Nem kaparinthatják meg azt az erőt. Legvégső esetben gondoskodj róla, hogy te legyél az, aki magához veszi.

- Uram... - sápadt el Zrakon.

- Benned megbízom, Zrakon. De habozás nélkül megöllek, ha csak egy pillanatig is úgy látom, fenyegetést jelentesz – mondta határozottan.

Zrakon nagyot nyelt, és eltűnt. Satan kiitta a maradék whiskey-t, megtörölte a száját a keze fejével, és egy darabig csak meredt az üres üvegre. Nem szabad sokat innia, holnap meccsük lesz. Még jó, hogy kurvára nem rúg be könnyen. Az üveget a falhoz vágta, hogy csökkentse magában a feszültséget, majd meredt a szilánkokra mozdulatlanul. Attól még a feje rohadtul fog fájni másnap reggel.

Most pedig megy, és szétver egy bokszzsákot, vagy talán kettőt. Ha olyan hangulatban lesz, hármat. És talán utána meglátogatja a Pokol Szája nevű

klubbot, és lever néhány vállalkozó szellemű fickót, aki Istennek képze-
li magát. Ridegen elmosolyodott. Ó, igen, ez nagyon jó terv. És még pénzt is
hoz a házhoz. Elégedetten felkapta a kabátját, és elindult, hogy elterelje
figyelmét a feje fölé boruló, vészjósló felhőkről.

8. fejezet

Niának cseppet sem volt jókedve. Sőt... Legszívesebben kilovagolt volna, az mindig megnyugtatta, de Hercegnő gyengélkedett. Néhány napja nem evett és kedvetlen volt, ezért Asteroth felvette a kapcsolatot Luciferrel, aki mindenki szerint a legjobb, ha lovakról van szó. A démonherceg egy hatalmas farmon élt valahol délen, és lovak tenyésztésével foglalkozott. Hercegnő azonnal megkedvelte, mikor a férfi megjelent, és Nia kénytelen volt megérteni őt.

Lucifer lenyűgöző férfi, magasabb egy fejjel még Asmodeusnál is – már ha az emlékei nem csalják meg, ugyanis kedves férjének emléke kezdett igencsak elhalványulni a fejében. Néha már abban sem volt biztos, hogy nem-e álmodta az egészet, ilyenkor újdonsült ereje azonban sosem mulasztotta el emlékeztetni rá, igenis, ébren van. Elhúzta a száját, és vágyakozva nézett az üveg borra a kávézóasztalon. Ha legalább ihatna egy kortyot... Szörnyű nagy volt a csábítás, de már az alkohol gondolatától is kavargott a gyomra. A fejről nem is beszélve. Az átkozott fejfájás csak nem akart megszűnni, annak ellenére, hogy már a létező összes megoldást kipróbálta. Gyógyszerek, démonerő, egyszer még Darius is bevetette rajta csekélyke varázserejét. Semmi.

Csak akkor tudott végre fellélegezni, mikor az ereje felszínre tört és tombolásba kezdett. Kitekintett a villa boltíves oszlopokkal körbevett udvarára, ahol a démonok serénykedtek. Lopva oda-odapillantottak a terasz felé, csak hogy ellenőrizték, és Nia nem tudta hibáztatni őket. Nem alapozta épp meg a bizalmukat, hogy gyakorlatilag felgyújtott – vagy inkább felrobbantott – kettőt közülük a hálósobájában. Az esetnek nagyon hamar híre ment, először tisztelettel vegyes félelemmel néztek fel rá, és mindenki

körülötte forgolódott. Aztán persze nagyon hamar kiderült, hogy Nia képtelen megzabolázni magát, a dührohamok váratlanul, sokszor a legkisebb jel nélkül törtek fel belőle. A szolgák többsége menekült előle, messziről elkerülték, csak akkor merészkedtek be a ház bizonyos területeire, ha előtte megbizonyosodtak róla, hogy ő nincs ott. Még Asteroth is feltűnően gyakran volt távol, bár mikor együtt töltöttek egy kis időt mindig igyekezett meggyőzni Niát, hogy egyáltalán nem aggódik amiatt, hogy bántaná.

Keserűen felhorkant, és elmerengve nézte a távolban húzódó, végtelennek tűnő szőlőt. Majdnem két hónapja már, hogy Asmodeus elment, és azóta semmilyen életjelet nem adott magáról. Vagyis igen. Nia megdörzsölte a mellkasát, néha kellemetlen bizsergés járta a testét. Abban viszont egészen biztos volt, hogy Asmodeus él és virul valahol messze tőle, talán pokolian jól is érzi magát, és sosem fog visszajönni. Eldugta őt ide az Isten háta mögé, talán még hálásnak is kéne lennie. De ha a férfit gondolt, mindig csak katasztrófába torkollott a dolog. Érezte, hogy a düh megint ott kavarg a felszín alatt. Behunyta a szemét, és mélyeket lélegzett, kizárva mindent a fejéből, ami Asmodeussal kapcsolatos.

Érezte, hogy valaki a teraszra lép, ösztönösen tudta, hogy csak Darius lehet. A férfi közelsége megnyugtatta, és hosszú percekkel később érezte, hogy a tombolás csillapul. Reszketegen kifújta a levegőt, ellazult, és fájdalmas pillantást vetett a férfitra.

- Nem tudom, mi történik velem, Darius, de nem bírom tovább. Képtelen vagyok uralkodni rajta. Sajnálom.

- Ne add fel, kislány. Talán tudok segíteni – ült le a mellette lévő székre a férfi, és megsimogatta az arcát. Hüvelykujjával letörölte a könnyeit, és megkísérelt rámosolyogni. – Talán ma tudok neked végre válaszokkal szolgálni.

- Már próbálkoztunk ezzel, Darius. Eddig nem jött be.

- Tudom. De ma végre válaszolt a mentorom. Nemsokára ideérkezik, és ha ő sem tudja a választ, akkor valószínűleg senki. Biztosítalak felőle, ezúttal minden rendben lesz.

- Remélem – morogta Nia, és elhúzódott. Érezte, hogy a jól ismert, fagyos borzongás végigfut a gerincén.

- Mit csináltok itt? – lépett ki Lucifer a teraszra, szeme gyanakvón résnyire szűkült, miközben végigmérte Dariust. Niát túlságosan lefoglalta, hogy a légzésére koncentráljon, ezért Darius felelt helyette.

- A helyedben kicsit távolabb mennék – figyelmeztette barátságosan Darius.

Lucifer válaszul csak morgott egyet, és hanyagul ledobta magát a Niával szemközti fotelba. Felkapott egy fürt szőlőt a dohányzóasztalon lévő tálból, és közönyösen dobálta a szájába a szemeket.

- Én is érzem, amit te, nekromanta – felelte barátságtalan hangon Lucifer, majd Niát kezdte méregetni. – Szerintem nincs olyan a fél államban, aki ne érezné. Nem véletlenül tűnt el mindenki a birtokról, nem gondolod?

Darius körbenézett, és valóban. Hirtelen minden szolga eliszkolt, színét sem lehetett senkinek sem látni. Bátorítón megszorította Nia kezét, és megnyugtató dolgokat mormolt a fülébe. Másik kezével Nia karját dörzsölte, még a ruha anyagán át is érezte, milyen jéghideg lett a teste.

- Erősebb vagy, Nia. Meg tudsz birkózni vele.

A lány erre válaszul csak felnyögött, teste megfeszült, akár egy szikla. A következő pillanatban sziszegve szívta be a levegőt, testéből forró erőhullám tört elő. Darius érezte, hogy megperzselődik a keze, de nem húzódott el. Lucifer közömbösen eszegette a kezében tartott fürt szőlőt, mintha mi sem történt volna. A gazembernek valószínűleg meg sem kottyan Nia ereje, amit ők félelmetesnek találnak. Ekkora hatalom egy ilyen pici törékeny testben...

- Hercegnő jobban van, ha érdekel – szólalt meg váratlanul Lucifer, megtörve a csendet. – Csak egy kis futó depresszió volt. Az egyik patája nem stimmelt, a szög valószínűleg sértette a lábát. Rendbe hoztam, úgyhogy ha gondolod, holnap akár ki is lovagolhatsz.

- Nem hinném, hogy pont most kéne ezt megvitatni – mordult fel Darius. Legnagyobb meglepetésére azonban Nia izmai kezdtek elernyedni. Hát, legalább valami haszna is van az arrogáns gazembernek, gondolta mogorván, és elengedte Niát.

- Köszönöm – mondta a lány halkán.

Lucifer nem reagált, csupán befejezte a szőlő elfogyasztását, az üres fürtöt pedig a háta mögé hajította. Felállt, és távozni készült. Nem búcsúzott el, csupán intett egyet Niák felé, nyitott magának egy térkaput, és nemes egyszerűséggel távozott. Bár nem találkoztak még mindegyik herceggel, Darius sejtette, hogy mindegyikük egyformán arrogáns, beképzelt és úgy nyitogatják maguknak a térkaput, mintha egy egyszerű ajtó lenne. Ellenszenvének kiváltója leginkább Asmodeus volt. Az a gazember magára hagyta Niát, és ezt nem fogja neki elnézni. Sőt... Örömmel nézi végig, ahogy a lány roston süti dühében, mert valószínűleg ezt kísérti Asmodeus, és minél távolabb marad távol, annál élvezetesebb lesz a látvány Darius számára. Ő maga mindig a húgaként tekintett Niára, és nem tetszik neki, ahogy Asmodeus bánt vele. Nia jobbat érdemelne nála, a sors fintora, hogy elválaszthatatlanul egymáshoz tartoznak. Egy kegyetlen tréfa...

- Uram, egy férfi van a birtok határán, és azt mondja, a vendége – jelent meg tétovázva az egyik démon, és bizonytalan pillantást vetett Nia felé.

- Köszönöm. Vezessétek ide, kérlek. – A démon meghajolt, majd távozott. Darius izgatottan felállt, hogy köszöntse egykori mentorát. Nia dühének helyét is kíváncsiság vette át.

Néhány perc múlva megjelent egy cifra, szőrös szegélyű köpenybe burkolózó, hajlott hátú alak. Az arcát teljesen eltakarta a csuklya. Fehér, bundás kabátjában úgy tűnt, mintha az Antarktiszra készülne. Kezében mívesen faragott, ébenfa sétabotot tartott. Mikor kilépett hozzájuk a teraszra, Darius sietve hozzá lépett, és megragadta a hóna alatt, hogy segítsen neki. A férfi hálásan ránehezedett, majd hátralökte a csuklyáját, és mosolygós pillantást vetett a férfira.

- Alfair, megtiszteltetés, hogy el tudtál jönni. – Darius lesegítette az öreget az egyik székbe, és leplezetlen elragadtatással nézte.

Újra annak a kamasznak érezte magát, akit az öreg varázsló egyszer régen a szárnya alá vett, mikor mindenki cserbenhagyta. Alfair válaszul köhögött egyet, majd összes szakálla mögül huncut mosolyt villantott Dariusra.

- Mindig öröm időt szakítani egy régi tanítványra. – Alfair ekkor elgondolkodó pillantást vetett a csendbe burkolózó Niára. – De úgy hiszem, igen komoly problémában kérted a tanácsom.

- Valóban. Kérlek, mondd el nekem, mit tudsz a démonok kötődéséről – vágott bele kertelés nélkül Darius.

Alfair egy törekeny, jóságos nagyapóra hasonlított, de a külső sokszor megtévesztő. A felszín alatt hatalmas erő rejlik. Alfair egyike azon kevés varázslónak, akiknek családfája – és ezáltal ereje – szép hosszú múltra tekint vissza. Ráadásul, a férfi valahogy mindenről tudott, néha olyanokról is, amik még meg sem történtek.

- A kötés... Bizony, nem voltam még szemtanúja hasonlónak, pedig nem vagyok már fiatal – kacsintott rá a férfi Niára. A lány bizonytalanul elmosolyodott. – Talán a bájos hölgy most nekem is újat mutathat.

- Ó, inkább nem szeretnék bemutatkozni – felelte sietősen Nia. Felhúzta a lábát, és átkarolta a térdét. – Azt hiszem, arról az itteniek épp eleget tudnak mesélni.

- Hallottam hírét, hogy valami történik Asmodeus birtokán, de nem mertem biztosra venni, hogy hihetek a pletykáknak. Most azonban, hogy előttem vagy... Cseppet sem csodálkozol, hogy felkerestél, barátom – fordult Darius felé. – Átböngésztem a kódexet, ahogy kérted tőlem. Sok mindent nem mondhatok, amit ne tudnál már magadtól is.

Darius biccentett. Tartott ettől a választól.

- Tennem kell valamit, Alfair. Segíteni akarok Niának. Félttem, hogy egyszer magában is kárt tesz.

- Az bizonyos, hogy a kötés velejárója, hogy a szertartás beteljesedése után a démon ereje megsokszorozódik. Ahogy az is szükségszerű, hogy az őket összekötő kapocs révén megérik egymás érzéseit, hallják a gondolataikat, sőt, megkockáztatom, Nia még Asmodeus erejét is képes átvenni, ha a szükség úgy kívánja.

- Ezek a... - Nia kereste a megfelelő szót - rohamok, mindig váratlanul törnek rám. Nem tudom irányítani őket, és azt sem tudnám sokszor megmondani, mi váltotta ki őket. Egyszerűen nem bírom uralni, és nem akarom átvenni Asmodeus erejét.

- Valóban szokatlan, hogy ez a jelenség ilyen erővel jelentkezik. Attól tartok, itt már én is csak spekulálni tudok. Hallottam, hogy Asmodeus jele egészen különleges jelleggel bír.

- Izzik és mozog – felelte halkán Nia, és megnyalta az ajkát. Bizsergés járta át, ahogy maga elé képzelte Asmodeus mellkasát. Egek, a férfi még mindig sóvárgást váltott ki belőle – már mikor éppen nem dühöngött.

- Az egész mellkasát betölti – fejezte be Darius. – Mintha az egész fickó egy hatalmas tetoválás lenne.

- Sosem hallottam ilyenről – ráncolta a homlokát Alfair, és megsimogatta a szakállát. Elgondolkodva nézte Niát. – Csak arra tudok gondolni, már ha hihetek a szóbeszédnek, hogy Asmodeus irányodban tanúsított, hihetetlen

önmegtartóztatása formálta ilyen erőssé a köteléket. Természetesen, idővel célszerű, hogy a dolog magától is erősödik, miután beteljesedett. De Asmodeus, úgy tudom, hosszú-hosszú éveken át távol tartotta magát tőled. És bevallom, abból, amit hallottam, ez pokoli fájdalommal járhatott a számára. Lenyűgöz, hogy képes volt ellenállni az ösztönöknek. Attól, hogy küzdött, a jel, és ezáltal a kötés, csak még vadabbá vált. Már-már önálló életre kelt.

- Tehát nem tehetek semmit? Ez már örökre így marad? – kérdezte Nia, és érezte, hogy könnybe lábad a szeme a gondolatra, hogy mindenki messziről elkerüli majd.

- Nos, a jel valóban vadabbá vált, azt viszont nem értem, miért jelentkeznek nálad a következmények sokkal erősebben, mint kellene. Bizonyára van más forrása is mindannak, amit átélsz. – Átható pillantását Niára szegezte. A lány zavartan nyelt egyet, és elpirult. Csak arra tudott gondolni, hogy az Asmodeus felé irányuló haragja felerősíti mindazt, amit éreznie kell a kötés miatt.

- És azt nem tudja, hogyan tudnám megfékezni önmagam? – kérdezte reménykedve. Az öreg szemében huncut fény villant, és felkuncogott. Nia alig hitt a fülének. Ez a férfi kineveti?

- Azt hiszem, hamarosan minden magától megoldódik – mondta a férfi, és nehézkesen talpra küzdötte magát. Darius azonnal felpattant és segített neki.

- Hát persze, mint a mesében – morogta maga elé Nia. Érezte, hogy a harag megint ott lappang a felszín alatt.

- Türelem, Nia. Türelem – mondta sokat sejtetően az öreg. – Az idő mindent megold. A sebeket is begyógyítja. – Darius felé fordult, szeme nevetett, mikor a következő szavakat hozzá intézte, és megpaskolta egykori tanítványa karját. – Lesz még bőven részed izgalmakban a közeljövőben, barátom. Milyen kár, hogy én ezekről lemaradok. De merem remélni, hogy

beszámolsz nekem minden újabb fejleményről. Felettébb érdekesnek tartom, hogy a kötődés folyamata éppen most, ezekben a kényes időkben indult meg.

- Hogy érted? – ráncolta a homlokát Darius.

- Hamarosan mindennek eljön az ideje, Darius. És akkor megtudod – veregette meg ismét a karját Alfair, majd botjára támaszkodva elindult a ház eleje felé. Darius mellette ment, átkarolta, és segített neki.

- Tudod, elszoktam a rébuszaidtól, Alfair. Már nem vagyok bennük olyan jó, mint régen.

- Mit mondhatnék? Öreg vagyok, Darius. Legalább ennyi örömet hagyj meg nekem. Mi jó származna abból, ha minden kereken kimondanék? Hát hol maradna az élet izgalma?

- Már el is felejtettem, mennyire szeretsz jót mulatni mások kárára – forgatta a szemét Darius, de elmosolyodott. Hiányzott neki a mentora.

- Sajnálom, hogy csak egy villámlátogatás fért bele ezúttal. De várnak rám, tudod jól.

- Tudom. Örülök, hogy egyáltalán eljöttél. Már így is több válasszal szolgálhattál, mint bárki más.

- Nagyon vigyázz a lányra, Darius. Nagyon vigyázz rá.

- Úgy lesz.

Miután Alfair elment, Darius még néhány hosszú percre nézte, hogyan távolodik rozoga kis szekérével, majd sarkon fordult, és visszament Niához. A lány arcát a térdére fektette, mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt. Darius csendben helyet foglalt mellette, és ahogy őrizte az álmát megfogadta, hogy ezentúl sokkal jobb testőr lesz, és felnőtt végre a feladatához.

A kérdés azonban, hogy hol maradhat ilyen sokáig Asmodeus, nem hagyta nyugodni, és baljós előérzete támadt. Bár Nia sosem hallgatta meg, és cseppet sem okolta azért, hogy ilyen haraggal viseltet a férje iránt, Darius tudta, hogy a szerelmes bolond sosem maradna távol ilyen sokáig Niától. Önként biztosan

nem. Valaminek történnie kellett, és meri ajánlani a gazfickónak, hogy egy darabban térjen haza, mert ő akarja magának az örömet, hogy bosszúból péppé verje az arrogáns szarházit.

Igen, gondolta elégedetten. Az töltene csak el igazi elégedettséggel.

9. fejezet

Asmodeus még kába volt egy kicsit a mágia utóhatásaként, de végre tudott tisztán gondolkozni. Satan lakásán lábadozott, lassan egy hete. Most először végre képes volt felkelni az ágyból. A saját teste fogja volt az elmúlt majdnem két hónap során, és gyűlölte, hogy nem tehetett ellene semmit. Tartozik eggyel Satannak, amiért a férfi a nyomába eredt, és kiszabadította a börtönéből.

Tudta, hogy csapdába készül besétálni, mégis megtette. Az erejének elégnek kellett volna Bael megöléséhez, és a gazember is pontosan tisztában volt ezzel. Éppen ezért, nem egyedül várta őt.

Asmodeus mogorván összevonta a szemöldökét, és kitámolygott a fürdőszobába. Belenézett a mosdókagyló feletti tükörbe, és szemügyre vette a vágásokat az arcán és a teste többi részén. Nem gyógyultak olyan gyorsan, mint általában. Más körülmények között, már a következő napra jobban kellett volna lennie, hazamehetett volna. De még annyi erőt sem tudott gyűjteni, hogy a végére kimenjen, ha szükséges volt, nemhogy megnyisson egy portált. A tehetetlenség megőrijtette, de ami a legjobban fájt neki, a büszkeségén esett csorba.

- Legközelebb nem követem el ugyanazt a hibát – morogta maga elé, látta, hogy a szeme vörösen izzik. Elvigyorodott.

Ó, igen, lesz legközelebb, ígérte magának. De nem most. Előbb rendbe hozza magát, és hazamegy a feleségéhez, aki egészen biztosan magán kívül van már a dühtől. Az elmúlt néhány nap során csak a Niától érkező, gyenge hullámok tartották benne a lelket. A pokolba, majdnem meghalt...

Satan lépett a fürdőbe, és néma, mogorva arccal nézett végig rajta. – Figyelmeztettelek, Asmodeus.

A démon nem felelt, csak összeszorította az állkapcsát. Naná, hogy figyelmeztette, de herceg, a fenébe is! Ráadásul most nagyobb a hatalma, mint valaha. De ez sem számít, mert Bael felkészült rá. Dühében felordított, és a mosdókagylóba öklözött. A porcelán darabokra tört, víz kezdett spriccelni a csőből. Állt a törmelések felett, és próbálta megfékezni az indulatait. A düh átmelegítette a testét, ahogy végig áramlott a vérében. Akár az ecstasy. Édes, jóleső bizsergés.

- Ó, nem, gazember, ez az én kiváltságom – taszított rajta egyet Satan, megérezve a belőle hullámokban áradó dühöt. – Én vagyok a kezelhetetlen közülünk, és én vagyok a Harag megtestesítője. Nem ajánlom, hogy baszakodj a címemmel, mert ha ringbe szállsz, mindketten tudjuk, ki kerül ki győztesként. Erő ide vagy oda.

Asmodeus elmosolyodott, indulata alábbhagyott. Megdörzsölte a kezét, és látta, hogy az a szeme láttára kezd gyógyulni, de lassan. A zúzódás megmaradt. Elfintorodott.

- Mikor leszek végre újra normális? – tette fel a kérdést csak úgy melleleg, nem igazán számított válaszra.

- A méreg hamarosan kiürül. Hogy meddig bűzlesz még a mágiától... Azt én magam sem mondhatom meg.

- Pompás – dörmögte Asmodeus, és visszament a hálószozába. Körbenézett, majd oldalra nyújtotta a kezét, és megpróbált portált nyitni magának.

- Tudod, ha még nincs elég erőd, a hagyományos módon is hazamehetnél.

- Alig várod, hogy megszabadulj tőlem, mi? – rándult meg Asmodeus szája sarka.

- Nem tagadom, ha nem lettél volna olyan gyenge, már rég kirúgtalak volna – vont vállat Satan. – Sosem jó, ha ketten sokáig egy helyen tartózkodunk.

- A magad nevében beszélj, Satan. Úgy hallottam Mammon és Belphegor nagyon jól kijönnek egymással.

- Az a két gazember úgy viselkedik, mint egy szerelmespár – szörnyedt el Satan, és a szívére szorította a kezét. – Még jó, hogy nálad egyértelmű, melyik nemhez vonzódasz. Vannak köztünk egyesek, akiknél nem igazán lehet meghatározni.

Asmodeus felkacagott. – Szerintem, nem kell tartanod Beelzebubtól. Nem vagy az esete.

Satan ezt nem méltatta válaszra, csak mogorva pillantást vetett Asmodeusra. A férfi újra meglendítette a karját, és közben erősen koncentrált. Remegve, de néhány hosszú perc elteltével felpisláskolt előtte a portál. Mire sikerült teljesen megnyitnia, már gyöngyözött a homlokán a verejték, és reszketett a keze az erőfeszítéstől, de nem érdekelte. Végre hazamehet. Niához.

- Tudod, én nem lennék ennyire boldog, hogy hazamehetek – vont fel az egyik szemöldökét gúnyosan Satan. Valószínűleg Asmodeus arcára volt írva minden. – Furcsa dolgok folynak a birtokodon. A minap Lucifer járt nálam, és azt mondta, Nia rettegésben tart mindenkit. A helyedben óvatosan közelíteném meg. Előbb mondjuk felhívnám telefonon.

Asmodeus mogorván összevonta a szemöldökét. Nia? Rettegésben? Kedve lett volna felnevetni. A nő sok minden volt, édes, kedves, makacs és határozott, igen, de a félelmetes szó nem szerepelt a tucatnyi jelző között. Csak legyintett egyet barátja irányába, és felkészült, hogy átlépjen a portálon.

Késő délután volt, Nia éppen lovagláshoz készülődött, mikor megérezte Asmodeus jelenlétét. Megdermedt mozdulat közben, az udvar közepén és érezte, hogy átjárja a harag. Hát visszamerte tolni a képét? Kerüljön csak a szeme elé... De azt vette észre, nem is igazán harag, amit most érez.

Fájdalom, megbántottság... igen. De nem gyűlölet. Asmodeus elhagyta a nászéjszakájukon, és soha egyetlen egyszer sem vette fel vele a kapcsolatot. Azt mondogatta magának, nem akarja látni soha többet a férfit, de tisztában volt vele, hogy ez nem igaz. Csak próbált enyhíteni a fájdalmán.

Megdörzsölte a mellkasát, és látta, hogy a lovát idevezető démon bizonytalanul hátrál egy lépést. Elmennni azonban nem mert, mert nem akarta így megsérteni Niát. A lány megpróbált nyugtatólag rámosolyogni, és várt. Az őt megrohanó érzések, gondolatfoslányok újként hatottak rá. Tudta, hogy a kapcsolat révén gyakorlatilag eggyé vált Asmodeussal, de mivel a férfi távol volt, ennyire erősen még soha nem tapasztalta meg a kötést.

- Mi a baj? – dörzsölte meg a karját Darius aggódón. – Olyan feszült lettél.

Nia felé fordult. – Itt van – mondta rekedten, mire Darius azonnal a ház felé kapta a fejét. Arcára megfeszítetlen kifejezés ült ki.

Nia nem akart megfordulni, mert félt, hogy ha meglátja a férfit a karjába veti magát, és elsírja minden bánatát és aggodalmát, ami a két hónap alatt gyötörte. A bizonytalanságot. Átkarolta magát, behunyta a szemét, csak a légzésére koncentrált. Asmodeus ekkor lépett ki a ház mellől az udvarra. Tudta. Érezte minden egyes mozdulatát.

- Nocsak, nocsak – gúnyolódott Darius. – Kit fűjt ide a szél? A tékozló fiú hazatér? – vont a szemöldökét. Csak akkor látta meg a férfit, mikor az kilépett a fák árnyékából. Valami nem stimmel, érezte. A homlokát ráncolta, mikor meglátta a számtalan zúzódást a testén, hogy a jobb lábára enyhén sántít, és a bal karja kissé furcsa pózban lóg mellette. – Mi történt? Pocsékul festesz.

Asmodeus nem felelt, csak Niát nézte. Szeme felizzott, de nem a haragtól, hanem a vágytól. Oda akart rohanni, és a karjába kapni, addig csókolni, míg mindketten levegő után nem kapkodnak. Hallani akarta, ahogy a nő a nevét suttogja. Olyan régen nem tarthatta a karjában. Csak az tartotta vissza, hogy

különös vibrálást érzett a lány felől. Valami fenyegető, veszélyes árny borult rá, vette körbe, akár egy burok. Érezte a benne kavargó haragot, fájdalmat és mélyen ezek alatt a szerelmet, bizonytalanságot. A kétségbeesést és félelmet. Mi a pokol történt, míg távol volt? Ha Darius engedte, hogy baja essen...

De nem, ez valami egészen más volt. A lányból jött, és tapinthatóvá vált a feszültség a levegőben. Összevont szemöldökkel nézett a Nia lovának kantárját tartó démonra, aki majd' összezsírtta magát, és alig várta, hogy elmenekülhessen. Satan valóban nem túlzott, mikor azt mondta, Nia rettegésben tart mindenkit. De mi az ördög történhetett?

- Nia... - kezdte óvatosan, és megtorpant. Nem akart közelebb menni, nehogy a lány átbillenjen a láthatatlan határon, amin egyensúlyozott. Az ösztönei azt súgták, meg kell nyugtatnia, vagy szörnyű következményei lesznek. A lány válasza sem méltatta. Kérdő, zavart pillantást vetett Dariusra, a gazember azonban csak gúnyosan elvigyorodott, és nemtörődő módon simogatta a kanca nyakát. Az átkozott talán még dudorászott is. – Tudom, hogy fájdalmat okoztam. Hidd el, nem így terveztem ezt az egészet...

- Nem? – kérdezte keserűen a lány. – Hát hogy tervezted? Alig várom, hogy halljam a magyarázatod, miért tűntél el két hónapra, *férjem*. A nászéjszakánkon. Üzenet nélkül.

Ez talált. Asmodeus összerezsent, és felkészült a vitára. Megpróbált érvekkel hatni a lányra.

- Nia, nekem sem volt könnyű akkor éjjel elmenni. De úgy éreztem, muszáj megtennem, mert csak akkor adhatok meg neked mindent, ha nem kell állandóan a hátunk mögé lesnem és attól rettegnem, hogy Bael bérgyilkosai egyszer célba érnek. Nem tudtam volna elviselni, hogy bajod esik, és nem akartalak életed hátralévő részére elzárni a világtól. Csak... nyugalmat akartam.

- Milyen kedves tőled – gúnyolódott keserűen Nia. – De feleslegesen mentél el, úgy tűnik.

- Hogy érted ezt? – szűkült résnyire Asmodeus szeme.

- A bérgyilkosok rám találtak. Még aznap éjjel, hogy idejöttem, megtámadtak a szobámban.

Asmodeus vetett egy pillantást Dariusra, a férfi azonban csak vigyorgott, és Niát figyelte. Tett hátra egy lépést, feszültté vált, de a jókedve csak fokozódott.

- Nia..,

- Elegem van már belőled, Asmodeus! – csattant fel ekkor a lány, hangja most egész más volt. Nem az az édes, dallamos hang. – Elegem van ebből az egész kötésből, hogy az életem romokban hever! Bár soha ne jöttél volna el értem, bár soha ne könyörgött volna neked az apám! Itt hagytál, és fogalmad sincs, min kellett keresztül mennem! – ordította magából kikelve, és ezúttal Asmodeus szemébe nézett. – Gyűlölöm azt, amivé tettél, és ha tudnám, már véget vetettem volna ennek az egésznek.

Ezzel felpattant a lovára, és elvágtatott az erdőbe, olyan gyorsan, hogy Asmodeus szeme alig bírta követni. Asmodeus zavart volt, nem értette, mi üthetett a lányba. Darius láthatóan a könnyeit törölgette az elfojtott nevetés miatt, tudta, hogy tőle sem várhat semmit. Eltökélte, el fogja kapni Niát és követeli, hogy válaszoljon neki.

Intett a lovásznak, hogy vezesse elő a lovát, közben mogorván Darius felé fordult.

- A helyedben nem mennék most utána – vigyorgott rá a nekromanta. – Majd megkeresem, és lenyugtatom. Ha kevésbé... izgatott, meg tudjátok ezt az egészet beszélni.

- Én magam fogok utána menni – morogta Asmodeus, és figyelte, ahogy a fekete csődört elé vezetik. Megpaskolta a nyakát, és egy fürge mozdulattal

felpattant a nyeregbe. – Nem tudom, mi az ördög folyik itt, de válaszokat akarok.

- Ó, várj meg, ezt a világért sem hagynám ki – nevetett fel ekkor gátlástalanul Darius, és már hoztak is neki egy lovat. – Egyébként, nélkülem úgysem találod meg soha. Nia... nagyon ért hozzá, hogyan rejtőzzön el az erdőben, ha szeretne. Most pedig egyértelműen nem akarja, hogy megtaláld.

- Ostobaság. A kötés miatt mindig tudom, merre jár.

- Aha, hajrá, szépfiú. Mutasd meg, mit tudsz. Vezess minket! – gúnyolódott Darius. Felült a nyeregbe, és várt. – Szimatot fogtál már? – vigyorodott el még szélesebben.

Asmodeus morgott valami érthetlent, majd megsarkantyúzta a lovat, és bevágatott az erdőbe. Magabiztos volt, elvégre ez az ő erdeje. Úgy ismeri, akár a tenyerét, Nia előle nem tud elbújni. És ha megtalálja, beszélniük kell. Lehetőleg négyszemközt.

10. fejezet

Asmodeus úgy érezte, körbe-körbe megy. Zavartan megállította a lovat, és a környéket kémlelte. Azt hitte, az erdő minden egyes szegletét ismeri, és bejárta már. De Niát sehol sem találta. A legfrusztrálóbb az egészben az volt, hogy még csak nem is érezte a jelenlétét, mintha a lány nem is létezne. *Mi az ördögik folyik itt?*

Darius mögé ügetett, és vigyorogva ránézett. – Na? Mi a baj, Asmodeus? Mégis csak jól jönne a segítségem?

- Menj a pokolba!

- Ahogy óhajtja, fenség – hajolt meg gúnyosan Darius, és megfordította a lovát. – Ha kellenék, tudod, hol találsz. Sok sikert!

A fejét csóválva morgott valami olyat, hogy *Úgy sem fogod megtalálni, barom*. Asmodeus, ha másról lett volna szó, már rég megölte volna a gazembert. De nem tehetette, mert Nia kedvelte. Jobbra fordította a lovát, de elbizonytalanodott. Próbált az ösztöneire hagyatkozni. Semmi. Kelet felé indult végül, de már nem vágtatott. Miközben átfésülte a forrásokat, próbált kinyúlni az elméjével Nia felé. Semmi. Mintha falba ütközött volna. Ekkor zajt hallott a háta mögött. Megfordult, és felkészült a küzdelemre, mikor meglátta Niát az aranyszörű kanca hátán.

- Nia! – kiáltott fel megkönnyebbülten. Mikor a lány leszállt a lóról, ő is követte a példáját. Néhány hosszú lépéssel átszelte a köztük lévő távolságot, és az ösztönei ellenére a karjába kapta a lányt. Másra sem tudott gondolni, csak hogy a átölelhesse végre. – Aggódtam, hogy történt veled valami. Nem éreztem a jelenléted... - Bár határozottan biztos volt benne, hogy éppen percekkel ezelőtt nézett át arrafelé mindent. A homlokát ráncolta.

- A körülményekhez képest jól vagyok – mondta összeszorított szájjal Nia. Asmodeusnak feltűnt, hogy nem viszonozza az ölelését. Elhúzódott, és zavartan nézett a lányra.

- Körülmények? Mi történt?

- Ezt én is kérdezhetném – mérte végig Nia, és Asmodeus egy pillanatra megérezte az aggodalmát. Hanyagul vállat vont.

- Semmi. Most nem erről akarok beszélni.

Nia összeszorította a száját, és sziszegve szívta be a levegőt. Felforrósodott körülöttük a levegő, és Asmodeus megérezte a veszélyt.

- Mi a fene folyik itt, Nia? Olyan... különös vagy.

- Különös – horkant fel a lány keserűen, és hátrált egy lépést. Átkarolta a derekát, nem nézett Asmodeusra. – Különös – ismételte meg halkán. Olyan sok fájdalom volt a hangjában, a férfi legszívesebben megint a karjába kapta volna. De nem tette.

- Azt mondtad, tettem veled valamit. Miről beszéltél? – ráncolta a homlokát Asmodeus.

- Elhagytál – szisszent fel haragosan Nia. Ezúttal belenézett Asmodeus szemébe. És a férfi döbbenten vette észre, hogy a szeme vörösen izzik. Akár egy démonnak. Most már értelmezni tudta a lány felől hullámokban áradó, haragos energiát. Elkerekedett a szeme.

Szent szar!

- Mi a... - kezdte, de nem tudta befejezni, mert a lány dühödten, vicsorogva rávetette magát.

- Elhagytál, a fenébe is! Meg sem kérdezted, én mit akarok! Eszedbe sem jutott, hogy talán vállaltam volna a veszélyt, vagy hogy egyáltalán szólj nekem, mi a francot tervezel? Betegre aggódtam magam miattad, azt hittem... - elcsuklott a hangja, a dühe viszont nem csillapodott, sőt... - Azt hittem megölték. Olyan fafejű vagy, Asmodeus. Ez az egész arról szólna –

mutatott vadul kettejükre -, hogy együtt vagyunk benne. Nem hiányzik nekem, hogy magányos hőst játssz, miközben kisebb gondom is nagyobb lenne nálad. Megrémültem, össze voltam zavarodva, és semmit sem értettem, de te hol voltál? Nem mellettem! Valahol kinn a világban hőst játszottál, és rohadtul nem érdekelt, velem mi van!

- Nia, én állandóan csak rád tudtam gondolni, azt hittem... - próbált védekezni Asmodeus, és maga sem értette, miért hátrál.

- Ne szólj közbe, seggfej, még nem fejeztem be! – A durva szavak mintha nem is Nia szájából szóltak volna. – Gyűlölöm, hogy egyedül kellett szembenéznem mindazzal, ami történt, és a kisujjad se mozdítottad, hogy segíts! – taszított egyet Asmodeuson, és a férfi majdnem felszisszent, mert mintha megégették volna. – Most meg visszajössz, és azt várod, hogy jó, szerető feleség módjára a lábad elé vetem magam, mintha mi sem történt volna?

Megint taszított egyet Asmodeuson, mire a férfi – legnagyobb döbbenetére – hátrarepült, egyenesen az egyik fa öles törzsének. Ideje sem volt felocsúdni a meglepetésből, mire feltápáskodott, Nia rávetette magát, és gyűlölettől izzó tekintettel nyomta két tenyerét Asmodeus mellkasára. A férfi ezúttal felszisszent, néhány perc múlva pedig megérezte az égett hús szagát. Nia tenyere átégette az inget, és ha nem állítja le, hamarosan a bőrét is. Megragadta a csuklóját, de az is megégetette, képtelen volt akár egy centit is mozdítani rajta. Mikor Nia szemébe nézett, nem a lány nézett vissza rá. Hanem egy gyűlölettől izzó, erős démon. A lány nyakán lüktetett az ér, feketére színeződött.

- Nia – mondta elhaló hangon Asmodeus, érezte, hogy Nia már a húsát égeti, nem a bőrét. Azonnal tennie kell valamit. Magához kell térítenie. – Abba kell hagynod, kicsim. Ez nem te vagy.

- Nem? – gúnyolódott vele a lány. – Honnan is tudhatnád? Elmentél! – erősebben nyomta rá kezét, egyfajta nyomatékként, és Asmodeusba éles fájdalom nyilallt. Látása elhomályosult, majd újra kitisztult. El fogja veszíteni az eszméletét.

- Nia! – szólalt meg mellettük a fák közül Darius. Lepattant a lováról, és felemelt kezekkel, lassan közelített feléjük. Egy pillantással felmérte a helyzetet, majd kizárólag Niára koncentrált. – Abba kell hagynod, kislány. Bármennyire is élvezettel nézném végig a műsort, sosem bocsájtanád meg magadnak, ha megölnéd. – Azt már nem tette hozzá hangosan, eddig is kész csoda, hogy nem robbantotta még fel. Bármennyire is megérdemelné az átkozott démon, nem engedhette ezt meg. Nia sosem bocsájtana meg magának. – Engedd el! Te is tudod, hogy nem tiszta a fejed.

Nia megingott, szemébe könnyek gyűltek, de akármi is tartotta hatalmában, erősebbnek bizonyult. – Nem megy, Darius. Nem vagyok elég erős – mondta el-elcsukló hangon.

- Ez nem igaz, kislány, te is tudod. Csak bosszút akarsz állni ezen az idiótán, és hidd el, teljes mértékben megértelek. Melletted állok, tudod. De ne így tedd. – Tett néhány óvatos lépést a lány felé. – Erősebb vagy, Nia. Számtalanszor bizonyítottad már az elmúlt napokban. Uralod. Te is tudod. Most csak... kétségbeesetten szeretnéd megleckéztetni őt. De visszatálalsz. A saját érdekében, muszáj lesz. Ez egyikőtöknek sem tesz jót.

Asmodeus meg sem rezzent, mert úgy tűnt, Darius szavai áthatolnak Nia védőfalán, az agyára telepedő gyűlöleten. Szeme már nem izzott, de még mindig vörös volt. Legalább a keze nem égetett, de el sem mozdult. Összeszorította az állkapcsát, a fejét rázta könnyekkel a szemében, mintha próbálná lerázni magáról a különös erőt.

- Nem érdemli meg, Darius – suttogetta. – Nem érdemli meg, hogy ezek után szeressem és megbocsássak neki.

- Önfejű és egy szemétláda, az igaz – vont vállat Darius és leengedte a kezét. Már nem közelített, testtartása nem volt merev. – De azért tette, mert jót akart neked. A maga idióta módján.

Nia keserű mosolyra húzta a száját, pillantását továbbra se vette le Asmodeusról. – Sosem hittem volna, hogy egyszer még te fogod őt mentgetni, Darius. De igazad van. – Leengedte a kezét, szeme újra gyönyörű kék színét öltötte fel. Reszketegen felsóhajtott, majd hátrált néhány lépést. A fenyegetés eltűnt a levegőből.

Asmodeus érezte, hogy a teste igyekszik meggyógyítani önmagát. Lenézett átégetett ingére, majd a mellkasára. Hitetlenkedve fordult Niához, láthatóan nem találta a szavakat. A lány gúnyosan elmosolyodott, de fájdalmat látott megvillanni a szemében. A közelben lévő forráshoz sétált, leguggolt mellé, és szórakozottan játszott kezével a vízben. Asmodeus Dariusra nézett, de ő csak vállat vont, és visszament a lovához.

- Azt hiszem, ehhez a beszélgetéshez most nem kellek. – Asmodeus nem volt benne biztos, valóban jó dolog-e, ha elmegy. Mielőtt azonban eltűnhetett volna, még utána kiáltott.

- Beszélnünk kell majd! Másról.

Darius biccentett, majd elvágtatott. Asmodeus óvatosan megközelítette Niát. A lány nyugodtnak tűnt, látszólag most épp nem akarta megölni. Az előbb törtétek még mindig elképesztették Asmodeust. Most már értette, miért mondta Lucifer, hogy mindenkit rettegésben tart.

- Mi volt ez az előbb, Nia? – A lány hosszú percekig nem válaszolt, nem is nézett rá. – Nia, kérlek, beszélj hozzám, kedvesem – unszolta gyengéden.

Letelepedett mellé, a lábuk összeért. Letörölt egy könnycseppet Nia arcáról, és azt kívánta, bár meg nem történté tehetné az elmúlt két hónapot. Sosem akart fájdalmat okozni Niának, mégis megtette, és az ördögbe, megérdemli a haragját és az elutasítást. Kitörölni nem tudja, de jóvátenni

talán igen. Magához húzta a lányt, aki cseppet sem tiltakozott. Fejét egy sóhajjal a mellkasára fektette, és átkarolta egyik kezével a férfi derekát. A másikkal óvatosan megérintette a mellkasán lévő sebet, ami már szinte teljesen begyógyult, csupán vöröslő nyom maradt utána.

- Sajnálom – szólalt meg halkán. – Nem igazán így képzeltem el ezt a találkozást.

- Számítottam rá, hogy dühös leszel – rándult felfelé Asmodeus szája sarka.
– De azt nem hittem, hogy szó szerint meg is ölnél.

- Nem öltelek volna meg – makacskodott sértődötten Nia. – Csak meg akartalak büntetni.

- Az sikerült, édes. Pokolian fáj, ráadásul most lassabban is gyógyul – szisszent fel Asmodeus. – Egy darabig még biztos látszani fog. – Megcsókolta Nia homlokát, és hozzá simította az arcát. – Elmondod nekem, mi történt?

- Csak, ha te is elmondod, miért nem láttalak két hónapig – szorította össze a száját Nia. – És minden részletet tudni akarok, Asmodeus.

- Rendben.

Nia elmesélte neki, hogyan kezdődött az egész a nászéjszakájukon, mikor Asmodeus magára hagyta, majd hogyan ölte meg a két bérgyilkost a hálósobájában, egészen addig, míg Alfair meg nem látogatta őket. Elmondta, hogy képtelen volt uralni a dührohamokat, és nem érette, miért törnek rá látszólag a semmiből, minden apróság miatt. Asmodeus elképedve hallgatta, egyszer sem szólt közbe, csupán lassú, nyugtató mozdulatokkal simogatta Nia hátát a beszámoló alatt. A lány egyre jobban ellazult, és olyan békességet érzett, mint az elmúlt hónapokban egyszer sem. Elhallgattak a hangok a fejében. A végén reszketegen kifújta a levegőt, érezhetően feszültebb lett. Ideges. Asmodeus összevonta a szemöldökét.

- Mi a baj?

- Először azt hittük, hogy azért van, mert a kötés miatt osztozom az erődön – pirult el Nia, és lesütötte a szemét. – És ez így is van. De... Olyan képességeim lettek, ami még ilyen körülmények között sem normális. – Habozott. – Alfair látogatása után jöttem rá, és valahogy minden értelmet nyert. De olyan sokat nem tudok még, nem akarok feltételezésekbe bocsátkozni...

- Nia! – állította meg határozottan, de kedvesen a zavart hadarást Asmodeus. Imádta ezt a tulajdonságát a lánynak, de kezdett ő maga is ideges lenni.

- Nem vagyok biztos benne, nem ellenőriztem, de... az ösztöneim azt súgják... Ó, nem is tudom, hogy mondjam – pirult el, és elhúzódott. Félénken Asmodeus szemébe nézett, majd kibökte. – Szerintem, terhes vagyok. – Asmodeus döbbenetét látva, gyorsan folytatta. – Legalábbis, így volna csak értelme, hogy olyan dolgokra vagyok képes, amire más démonok sem. A dührohamokat is megmagyarázná, és azt, miért jelentkezik ennyire erősen ez az egész hatalom dolog. Mert az ő ereje felerősíti az enyém. Vagy ilyesmi. Persze ez csak feltételezés, de... - Az ajkába harapott, és idegesen várt, mit szól ehhez a hírhez a férje. Semmit. Dühös lett, és belebokszolt a férfi combjába. – Mondj már valamit, az ég szerelmére! Megijesztesz. Fogalmam sincs, mit csináljak.

Asmodeus erre nevetve a karjába vonta, és megcsókolta. Nia bosszús volt, ugyanakkor érezte, hogy feltámad benne a vágy. Olyan rég volt már az a bizonyos éjszaka. A levegő most egészen más okból forrósodott fel. Asmodeus csókja mélyebb, szenvedélyesebb lett, kezével lassan végigsimított Nia derekán, majd megmarkolta a fenekét.

- Asmodeus! – lehelte Nia kissé morcosan, és megpróbálta tisztán tartani a fejét. – Nem is mondasz semmit?

- Ha terhes vagy, a legmerészebb álmaimat is felülmúlod, Nia – csókolta meg újra Asmodeus, közben doromboló hangon folytatta. – Ha nem... ezen könnyen változtathatok – harapta meg kissé a lány ajkát. – Fogalmad sincs, hányszor képzeltem el, hogy végre újra beléd hatolok, és a magamévá teszek. Fogalmad sincs, mennyire félted, hogy...

- Hogy mást keresek? – lehelte Nia két csók között. – Bár gondoltam rá, a kötés miatt esélyem se lett volna – próbált közömbös maradni. Asmodeus azonban felkuncogott, mert a gondolataiból tisztán kivehette, hogy csupán vele akar csipkelődni. A földre fektette Niát, és már maga előtt látta, hogy végre elveszhet a testében. Ám a lánynak más tervei voltak. – Asmodeus... Előbb beszélnünk kellene.

- Később – morogta Asmodeus a nyakába.

- Asmodeus! – makacszkodott tovább Nia, bár szavai ellentétben álltak a mozdulataival. – Előbb hallani akarom, miért nem jöttél vissza. És nagyon jó indokod kell, hogy legyen, különben újra megtapasztalod azt – bökött a férfi mellkasára.

Asmodeus kelletlenül elhúzódott. – Megőrzítesz, te nő – vágott durcás képet, de engedelmesen felkelt a földről, majd felsegítette Niát is. – Ehhez a beszélgetéshez viszont Dariusnak is jelen kell lennie. Tudnia kell róla.

Nia csupán bólintott, és Hercegnő hátán követte Asmodeust vissza a villához. Odabenn megkeresték Dariust, leültek a nappaliban, és Asmodeus elmesélte bebörtönzésének részleteit. Látta, hogy Nia néhány részletnél alig észrevehetően összerezzen, az állkapcsát végig olyan erősen szorította össze, hogy Asmodeus attól félt, eltörik. De egy szót sem szólt, és úgy tűnt, a vártnál jobban birkózik meg Asmodeus világának durva felével. Csodálta ezt a nőt, imádta, és teljesen rabul ejtette. A foglya volt, ezt a fajta börtönt azonban önként és dalolva vállalta. Akármilyen kínzásnak is veti még alá a jövőben

Nia. Szája sarka felfelé görbült, majd visszafordult Dariushoz, aki komor arccal emésztette a hallottakat.

- Tehát azt mondd, két félvér volt vele?

- Igen. Gyerekek, talán ikrek. Láttam, mennyire rettegtek Baeltől – támadt fel az indulat Asmodeusban, és ökölbe szorította a kezét. – Mikor beértem a bűvőhelyére, már felkészült rám. A két emberem szinte azonnal megölték, nekem meg tehetetlenül kellett végignéznem. Valahogy a két gyerek elérte, hogy ne tudjam használni az erőm. Mintha... elnémítottak volna. Az egyikük a fejemben beszélt, tisztán hallottam a hangját. Képtelen voltam megmozdulni. A másik... Az ő képességét nem tudtam ennyire egyértelműen megállapítani, de tudom, hogy erős volt. Félvérektől ilyent még nem tapasztaltam. Mindenesetre az biztos, hogy az egyik felük boszorkány. Bael bizonyára megölte a szüleiket, és elhurcolta a gyerekeket. Nem értem, miért nem végzett velem, mikor megtehetette... Talán már ő maga is belátta a hibáját, miután Satan majdnem végzett vele. Ha ő nem indul utánam... - Összerezzen.
– Talán soha nem jutok ki élve a barlangból. Tartozom neki.

- Sosem hallottam még ilyenről – rázta a fejét Darius.

- Van más is – komorodott el még jobban Asmodeus. – Szerintem a gyerekek részben démonok. Volt bennük valami... sötét. Nem igazán tudtam megállapítani.

Darius felvonta a szemöldökét. – Démon? Egészen biztos vagy benne? Sosem hallottam még olyant, hogy egy démon boszorkánnyal párosodjon – rázta a fejét hitetlenkedve. Talán az a lötty, amit beadtak neked, meg a mágia szórakozott az elméddel.

- Nem! – dörrent rá sértetten Asmodeus. – Egészen biztos vagyok benne, hogy van bennük démoni vér. És ha Bael elrabolta az Orákulumot, már így is egy lépéssel előttünk jár. Ha kiderül, hogy boszorkányokkal vagy félvérékkel is szövetkezik... Ki tudja, mire lehet képes.

- Ó, abban egészen biztos vagyok, hogy a legutóbbi kis mutatványa után, Nia közelébe se mer majd menni – vigyorodott el aggodalma ellenére Darius. – Látnod kellett volna, ahogy elbánt azzal a kettővel. Ezt a csatát Baelnek is be kell látni, hogy elvesztette. Immár érinthetetlenek vagytok a számára. De Isten irgalmazzon annak, aki a listáján következik.

Asmodeus Satanra gondolt. Az a gazember bizonyára nem vette komolyan a figyelmeztetését, márpedig, ha az Orákulum szerint ő következik, a sorsát nem tudja elkerülni. Ha pedig a kötés megtörténik és elveszíti a párját... Megborzongott. Isten kegyelmezzen mindannyiuknak. Asmodeus elhatározta, hogy rajta tartja a szemét, mert akár tudomásul veszi, akár nem, annak a gazembernek még szüksége lesz rá.

Addig is... kiélvez minden egyes percet, amit a feleségével tölthet. Szeme felizzott, a vágy újult erővel járta át a testét. Niára mosolygott, a csábítás csak úgy áradt a testéből. Akarta a lányt, és ezúttal semmilyen kifogás nem állhat az útjába. Ó, előtte az egész éjszaka, hogy bepótolja az elmúlt két hónapot. Aztán a végére fognak járni, hogy igazak-e Nia sejtései. Darius morgott valami barátságstalant arról, hogy szobára kéne menniük, majd felállt, és elhagyta a házat a teraszon át. Asmodeus nem tétlenkedett, felpattant, a karjába kapta Niát, és határozottan megindult vele a szobájuk felé. Nia kuncogva átkarolta a nyakát, és valami neandervölgyiről meg barlangról hadovált, Asmodeus azonban már nem igazán fogta fel. Majd' eszét vette a vágy, mire beértek a hálósobába. Türelmetlenül letépte a ruhát Niáról, lefektette az ágyra, és egyetlen mozdulattal beléhatolt.

Otthon. Végre hazaért.

Vége

Epilógus

Darius mogorván vette szemügyre a sötét, barátságtalan barlangot. Majdnem három hete már, hogy elbúcsúzott Niától és felkerekedett, hogy végére járjon Asmodeus történetének. Ha Bael valóban elrabolt két félvért, és azoknak a vérében legalább egy csepp démon is volt, a gyerekek veszélyesebbek lehetnek, mint bárki gondolná. Bael a tűzzel játszik, és még csak nem is sejti. Nem, mintha a gazembert akarná megvédeni. Csupán a világ többi részére gondol.

Kezdték értelmet nyerni a fejében öreg mentorának szavai is. Alfair azt mondta, hamarosan rátalál a saját útjára, és most itt állt. Niának már nincs szüksége rá, hiszen Asmodeus mellette van, és el sem lehet távolítani mellőle a gazembert, mióta kiderült, hogy Nia valóban a gyermeküket hordja a szíve alatt. Felhorkant. Micsoda klisé. A szépség megszelídíti a szörnyeteget, majd a mese végére teherbe esik, és mind boldogan élnek, míg meg nem hálnak. A gondolatra viszont, hogy Asmodeusnak még sok-sok kitörésben lesz része a hátralévő hét hónapban, nevetnénekje támadt. Szegény ördög, fogalma sincs, mire vállalkozott. Ez viszont már nem az ő gondja.

Megrázta a fejét, elkomorodott, és ismét a barlangra nézett. A gyerekek viszont immár az ő felelőssége. Ha valóban azok, akiknek gondolja őket, nem maradhatnak itt. Mentorra lesz szükségük, aki irányítja és a jó útra tereli őket. Aki megtanítja nekik kiaknázni a képességeiket. Ez az ő sorsa, az ő végzete.

Belépett a barlangba, remélve, hogy Bael sietős távozása előtt hagyott nyomokat, amik elvezethetik őt a gyerekekhez. Vér, halál és gonoszság szagát érezte a levegőben, legszívesebben undorodva fordult volna sarkon. De nem teheti, ezért megacélozta magát, és mélyebbre hatolt a sötétben. Átkutatta az egész helyet, de semmi. Feltámadt benne a harag. Annyira reménykedett

benne, hogy el tud indulni valamin, de így most sokkal több időbe telik a nyomukra akadni.

A szerencse azonban mellé állt. Zajt hallott az egyik járat felől, ezért nesztelenül arra indult. Két démont látott, akik a sötétséget kémlelték, miközben egy harmadik valami aprót taszítgatott maga előtt. Darius szeme résnyire szűkült, majd halványan egy kislány arcát vélte kivenni a sötétben. Egy riadt, alig hat éves gyerek arcát. Biztos volt benne, hogy ő lesz az egyik, akit keres. Vajon miért jöttek vissza velük?

Mindegy, nem tétlenkedhet. Hozzásimult a sziklafalhoz, és mélyen magába nyúlt, felszínre hozva az erejét. Hallotta, hogy az egyik démon elkáromkodja magát, mikor a szikla csapdába ejtette a lábát, a másik pedig próbálja kiszabadítani. De mindhiába, a kő felfelé kúszott a tehetetlen démon testén, majd teljesen körbezárta, akár egy groteszk, élő szobor. Társa a fejét kapkodta, keresve a veszély forrását, de nem láthatta Dariust. A férfi, mivel ez a kis trükk alaposan kimerítette, egy egyszerűbb áttokkal támadt rá a másik démonra. Szegény ördög azt sem látta, mi találta el, holtan rogyott össze. A harmadik társuk azonban eleget látott ahhoz, hogy menekülőre fogja a gyerekekkel együtt. Mikor a kislány zokogva terült el a földön, fogva tartója belerúgott egyet, és igyekezett talpra rántani. Darius azonban ez idő alatt utolérte, előrántott a kését, és elmeteszte a démon torkát. Megölni ugyan nem fogja, de épp eléggé lelassítja ahhoz, hogy a kislánnyal együtt elmeneküljön.

Mikor azonban kifelé akarta húzni a barlang bejárata felé, a lány rántott egyet a kezén, és megvetette a lábát.

- Drotan nélkül nem megyek sehova! – sírta, és az ellenkező irányba kezdte rángatni Dariust. – Drotant is vigyük!

- A testvéred? – kérdezte Darius a sötétséget kémelve. Ez akár csapda is lehet. De muszáj lesz kockáztatnia. A kislány bólintott, alsó ajka enyhén remegett. Dariusnak nem nagyon maradt ereje, viszont ha halvány esély is

van rá, hogy a másik gyereket is kiszabadíthatja, most vagy soha! – Rendben. De csináld, amit mondok, megértetted?

A kislány komolyan bólintott, és húzni kezdte Dariust a sötétbe. A kisfiúra egy másik kamrában találtak rá, vele azonban csak egy démon volt. Darius nem győzte áldani a szerencsáját. Mielőtt azonban átkot küldhetett volna a démon felé, az megpördült, és tágra nyílt szemekkel nézte őket. A kislány kilépett a bejárathoz, és tekintetét mereven a démonra szegezte.

Mi az ördögöt művel ez! - káromkodott magában Darius, és épp készült elrántani a kislányt a démon elől, mikor meglátta, hogy az nem csinál semmit. Csak áll mereven, még csak nem is pislog. Eszébe jutott Asmodeus. Azt mondta, hallotta az egyik gyerek hangját a fejében, megbénította. *De ha képesek erre a trükkre, miért nem menekültek el már korábban?* - ráncolta a homlokát.

Mindent a maga idejében, gondolta, majd intett a kisfiúnak, hogy menjen oda hozzá. Mikor az bizonytalanul melléjük ért, Darius még szemtanúja volt annak, ahogy a démon kibebezi saját magát a törével. Bele sem mert gondolni, mekkora befolyása van a mellette álló kislánynak. Fogta a két gyereket, és maga után húzta őket. El kell tűnniük innen, amilyen gyorsan csak lehet, mielőtt még több démon jön vissza a társaik keresésére.

Miután kiértek a szabadba, a két gyerek kérdően nézett fel rá. Felmérte őket, de semmilyen sérülést nem látott. Kérdései voltak, de azokat menet közben is feltehetette. A kocsijához vezette őket, beültek, majd visszaindult a város felé, ahonnan remélhetőleg eltűnhetnek. A visszapillantó tükörben hátranézett.

- Te bizonyára Drotan vagy – nézett a fiúra, majd a lányra. Ikrek voltak, valóban. Rendkívüli volt a hasonlóság. – Téged hogy hívnak?

- Nada –felelte a lány csendesen.

- Ha meg tudtad bénítani őket, miért nem szöktetek már meg korábban? – tette fel az első kérdést, ami nem hagyta nyugodni. A kislány szája megremegett, a testévre válaszolt helyette.

- Azt mondták, megölik a többieket, ha nem azt tesszük, amit mondanak.

- Többiek? – Dariusban félelem ébredt. Talán többen is vannak Baelnél?

Ha igen, hányan, és mire képesek?

- A családunk. Egy árvaházból raboltak el minket, Oroszországból – mondta a fiú. Így már a különös akcentusuk is értelmet nyert. – Ők a mi családunk – szorította össze a száját. – Azt mondták, ha szólunk bárkinek, megölnék mindenkit.

Darius sejtette, hogy valószínűleg már megtették, de inkább nem mondta ki hangosan. Helyette feltette a kérdést, ami leginkább aggasztotta. – Hányan voltak ott hozzátok hasonlóak?

- Csak mi – talált rá a kislány a hangjára. – Ezért csak minket hoztak el.

- Értem. – Azért legalább valami jó hír is van.

- Hová visz minket? Hazamehetünk? – kérdezte Nada reménykedve.

Darius belenézett aranyszínű szemébe, és kissé elszorult a szíve, amiért nem hazudhat neki.

- Sajnálom, de nem. Elviszlek bennetek valahova, ahol többé nem kell Bael meg a bandája miatt aggódnodok. Megtanítalak bennetek rá, hogyan védhetitek meg magatokat, és hogyan tudjátok jóra fordítani a képességeitek. Segítek meg tanulni irányítani.

Egyikük sem szólt semmit. Darius tudta, hogy mindkettő képes uralni az erejét. De később több képesség támad fel bennük, és saját tapasztalatból tudja, a kamaszkor mennyire össze tud zavarni mindent. Segítségre lesz szükségük. Ha pedig a másik oldalra kerülnének...

Megölne minket, hallotta a fejében Nada hangját. A kislány a tükörben fogva tartotta a tekintetét.

Csak a legvégső esetben tenném, felelte. És ez volt az igazság. Mindent el fog követni, hogy megvédje őket. A saját élete árán is.